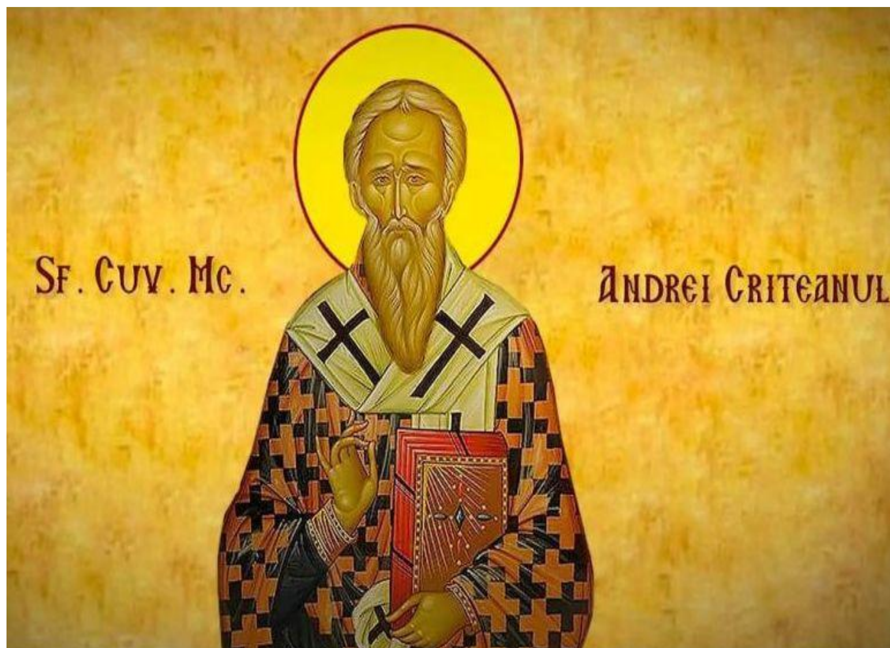
Sfântul Andrei Criteanul - Canonul cel mare

Sfântul Andrei Criteanul - Canonul cel mare

Index

Mitropolitul Simeon Koutsa de Nea Smirna: Plânsul adamic, Canonul cel mare al Sfântului Andrei Criteanul:

https://www.academia.edu/42561375/Mitropolitul_Simeon_Koutsa_de_Nea_Smirna_Pl%C3%A2nsul_adamic_Canonul_cel_mare_al_Sf%C3%A2ntului_Andrei_Criteanul

https://www2.slideshare.net/steaemy1/plansul-adamic/steaemy1/plansul-adamic

https://archive.org/details/plansul-adamic

***

Canonul cel mare în săptămâna întâia a Sfântului şi marelui Post

Canonul cel mare - Luni seara, întâia săptămână

facerea Sfântului părintelui nostru
Andrei Criteanul Ierusalimiteanul

Facem la fiecare Tropar trei închinăciuni.

Prima zi a Canonului Sfântului Andrei Criteanul:
https://www.youtube.com/watch?v=wo9ySTSRfnQ

Cântarea 1-a

Irmos: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu şi-l voi slăvi pe el; Dumnezeul părintelui meu şi-l voi înălţa pe el, căci cu mărire s-a prea slăvit.

Pripeala pe care o zicem: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De unde voi începe a plânge faptele vieţii mele ticăloase ? Care începere voi pune Hristoase, acestei tânguiri de acum ? Ci ca un milostiv dă-mi iertare greşalelor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturiseşte la Ziditorul tuturor. Părăseşte de acum dobitocia cea dinainte şi du lui Dumnezeu lacrimi de pocăinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Râvnind neascultării lui Adam, cel întâi zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu, de împărăţia cea veșnică şi de desfătare, pentru păcatele mele.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat Evei celei dintâi ? Că ai căzut rău şi te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom şi ai gustat cu îndrăzneală dobitocească mâncare.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

În locul Evei celei simţite, făcutu-s-a mie Evă înţelegătoare cugetul cel cu poftă trupească; arătându-mi cele dulci şi gustând pururea din băutura cea amară.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

După dreptate s-a lepădat Adam din Eden, nepăzind o poruncă a ta, Mântuitorule. Dar eu ce voi pătimi, nebăgând seamă totdeauna de cuvintele tale cele de viață.

Slavă..., a Treimii

Treime, fiinţă prea înaltă, căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi folosirea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca o Stăpână, curată, mă primeşte pe mine cel ce mă pocăiesc.

Și iarăşi Irmosul cel dintâi, în loc de Catavasie, o dată. Aşa facem la toate cântările.

Irmos: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu şi-l voi slăvi pe el; Dumnezeul părintelui meu şi-l voi înălţa pe el, căci cu mărire s-a prea slăvit.

Cântarea a 2-a

Irmos: Ia aminte cerule, şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos. Carele a venit din Fecioară cu trup.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ia aminte cerule, şi voi grăi pământule, primeşte în urechi glasul celui ce se pocăiește faţă de Dumnezeu, şi-l laudă pe dânsul.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul tău cel blând şi-mi primeşte mărturisirea mea cea călduroasă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşit-am mai mult decât toţi oamenii, însumi am greşit ţie; ci te milostiveşte, Mântuitorule, ca un Dumnezeu spre făptura ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Chip făcând grozăviei patimilor mele, cu pofte iubitoare de dezmierdare, mi-am stricat frumuseţea minţii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Viforul răutăţilor m-a cuprins milostive, Doamne; ci ca lui Petru, tinde-mi şi mie mâna ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Întinatu-mi-am haina trupului meu, şi mi-am spurcat podoaba cea după chipul şi după asemănarea ta, Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Întunecatu-mi-am frumuseţea sufletului cu dulceţile poftelor, şi cu totul, toată mintea, ţărână mi-am făcut.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ruptu-mi-am acum veșmântul cel dintâi, carele mi l-a ţesut mie Ziditorul din început, şi pentru aceasta zac acum gol.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Îmbrăcatu-m-am în haină ruptă, pe care mi-a ţesut-o mie şarpele cu sfătuirea, şi mă ruşinez.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lacrimile desfrânatei, Îndurate, şi eu le vărs înaintea Ta; milostiveşte-te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Căutat-am spre frumuseţea pomului şi mi s-a amăgit mintea, şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lucrat-au pe spatele mele toţi începătorii răutăţilor, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Slavă..., a Treimii

Pe tine unul, Dumnezeul tuturor, în trei feţe te laud: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh.

Şi acum..., a Născătoarei

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prea lăudată, roagă-te cu dinadinsul, să ne mântuim.

Irmos: Ia aminte cerule, şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos. Carele a venit din Fecioară cu trup.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întăreşte mintea mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Foc de la Domnul plouând oarecând, a ars Domnul de demult pământul sodomitenilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

În munte scapă suflete, ca Lot acela, şi fugi în Sigor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Fugi de aprindere o suflete! Fugi de arderea Sodomului! Fugi de strălucirea dumnezeieştii văpăi.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşit-am Ţie singur eu, greşit-am mai mult decât toţi, Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tu eşti Păstorul cel bun; caută-mă pe mine mielul, şi rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tu eşti dulcele Iisus, Tu eşti Ziditorul meu; întru Tine Mântuitorule mă voi îndrepta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mărturisescu-mă Ţie, Mântuitorule: Greşit-am Ţie fără măsură; ci lasă-mi, iartă-mi, ca un îndurat.

Slavă..., a Treimii

O, Treime, Unime Dumnezeule, mântuieşte-ne pe noi de înşelăciune şi de ispite şi de primejdii.

Şi acum..., a Născătoarei

Bucură-te, pântece primitor de Dumnezeu; bucură-te, scaunul Domnului; bucură-te, Maica vieţii noastre.

Irmos: Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întăreşte mintea mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-a proorocul de venirea ta, Doamne, şi s-a temut, că vrei să te naşti din Fecioară şi oamenilor să te arăţi, şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut. Slavă puterii Tale, Doamne.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea ta nu o părăsi, drepte Judecătorule; că de am şi greşit eu însumi, ca un om, şi mai mult decât tot omul, Iubitorule de oameni, dar ai putere ca un Domn al tuturor a ierta păcatele.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Se apropie, suflete, sfârşitul se apropie, şi nu te grijeşti; nu te găteşti. Vremea se scurtează, scoală-te, aproape lângă uşi este Judecătorul; ca un vis, ca o floare trece vremea vieţii. Pentru ce în deşert ne tulburăm.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Deşteaptă-te o sufletul meu! Ia seama faptelor tale care ai făcut, şi le dă pe ele înaintea ochilor tăi; varsă picături de lacrimile tale; spune cu îndrăzneală faptele tale şi cugetele tale lui Hristos, şi te îndreptează.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

N-a fost în viaţă păcat, nici faptă, nici răutate, care să n-o fi săvârşit eu, Mântuitorule, cu mintea şi cu cuvântul, cu voinţa şi cu gândul, şi cu ştiinţa; şi cu fapta păcătuind, ca altul nimenea, nici odinioară.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Dintru aceasta m-am judecat, dintru aceasta m-am osândit eu, ticălosul, adică din cunoştinţa mea, decât care nimic nu este în lume mai silnic; Judecătorule, Mântuitorul meu şi cunoscătorul, milostiveşte-Te şi mă scapă şi mă mântuieşte pe mine, robul Tău.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Scara care a văzut de demult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii celei de lucrare, şi a înălţării gândului. Deci, de voieşti să vieţuieşti cu lucrarea şi cu cunoştinţa, şi cu înălţarea gândului, înnoieşte-te.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Arşiţa zilei a răbdat patriarhul pentru lipsă, şi gerul nopţii a suferit, în toate zilele făcând câştigare, păstorind, trudindu-se şi slujind, ca să-şi ia amândouă femeile.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Două femei se înţeleg: lucrarea şi cunoştinţa întru gândire. Însă, prin Lia lucrarea, ca pe ceea ce a fost cu mulţi copii; iar prin Rahela gândirea, ca pe cea cu multă osteneală. Că fără de osteneli, nici lucrarea, nici gândirea nu se va săvârşi, suflete.

Slavă..., a Treimii

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te recunosc pe Tine, Dumnezeire, una în Treime, ca pe ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu scaunul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cele de sus.

Şi acum..., a Născătoarei

Şi ai născut, şi eşti Fecioară şi ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară. Cel ce s-a născut înnoieşte legile firii, şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voieşte, se biruieşte rânduiala firii; că face câte voieşte.

Irmos: Auzit-a proorocul de venirea ta, Doamne, şi s-a temut, că vrei să te naşti din Fecioară şi oamenilor să te arăţi, şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut. Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: De noapte mânecând Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă, şi mă îndreptează la poruncile Tale, şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

În noapte viaţa mea mi-am trecut pururea, că întuneric s-a făcut mie şi negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pe un fiu al zilei arată-mă, Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lui Ruben asemănându-mă, eu ticălosul, făcut-am sfat necuvios şi călcător de lege asupra lui Dumnezeu celui înalt, spurcându-mi patul meu, precum acela al tatălui său.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mărturisescu-mă Ţie, Hristoase împărate; greşit-am, ca mai înainte fraţii lui Iosif, vânzând rodul curăţiei şi al înţelepciunii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De cei de un sânge s-a dat, s-a vândut în robie, dulcele suflet cel drept, spre închipuirea Domnului; iar tu suflete cu totul te-ai vândut răutăţilor tale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lui Iosif celui drept şi minţii lui celei curate urmează, ticăloase şi neiscusite suflete, şi nu te spurca cu pornirile cele fără pricepere, pururea făcând fărădelege.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De s-a şi sălăşluit în groapă oarecând Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării şi a sculării Tale a fost aceasta; iar eu, ce-Ţi voi aduce Ţie întru acest chip vreodată?

Slavă..., a Treimii

Pe Tine Treime Te slăvim, pe unul Dumnezeu: sfânt, sfânt, sfânt eşti Părinte, Fiule şi Duhule, fiinţă singură prin sine, Unime, căreia pururea ne închinăm.

Şi acum..., a Născătoarei

Din tine s-a îmbrăcat întru a mea frământătură, Dumnezeu, cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat; şi a împreunat luişi firea omenească.

Irmos: De noapte mânecând Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă, şi mă îndreptează la poruncile Tale, şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu, şi m-a auzit din iadul cel mai de jos, şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lacrimi din ochii mei, Mântuitorule, şi suspinuri dintru adânc curat aduc Ţie, strigând inima mea: Dumnezeule, greşit-am Ţie, milostiveşte-Te spre mine.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Înstrăinatu-te-ai suflete, de la Domnul Tău, ca Datan şi ca Aviron; ci din toată inima strigă: Iartă-mă! Ca să nu te împresoare pe tine prăpastia pământului.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ca o junice sălbătăcită asemănatu-te-ai suflete lui Efrem; ca o căprioară păzeşte-ţi viaţa de curse, înălţându-ţi cu aripi mintea, cu lucrarea şi cu gândirea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că, poate Dumnezeu viaţa cea leproasă să o albească şi să o cureţe; nu te deznădăjdui dar, măcar deşi eşti lepros.

Slavă..., a Treimii

Treime sunt, neamestecată, nedespărţită; despărţită după feţe, şi unime sunt din fire unită: Tatăl, zice şi Fiul şi dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., a Născătoarei

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca şi noi; deci, ca pe un Ziditor al tuturor, roagă-l, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

Condac glasul a 6-lea: Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârşitul se apropie, şi vei să te tulburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte. (38 min)

Cântarea a 7-a

Irmos: Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşit-am, păcătuit-am şi am lepădat porunca Ta; că întru păcate m-am zămislit, şi am adăugat rănilor mele, rană. Ci Tu mă miluieşte ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cele ascunse ale inimii mele le-am mărturisit Ţie, Judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi şi necazul meu, şi ia aminte acum la judecata mea; şi Tu mă miluieşte ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Saul, oarecând, dacă a pierdut asinii tatălui său, suflete, degrab a aflat împărăţia după întâmplare; ci păzeşte-te să nu greşeşti, alegând mai cu dinadinsul poftele tale cele dobitoceşti, decât împărăţia lui Hristos.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

David dumnezeiescul părinte, de a şi greşit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata prea curviei săgetându-se şi cu suliţa robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri boleşti, din pornirile cele din voia ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Împreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat prea curvia cu uciderea; dar îndată îndoită pocăinţă a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

David oarecând a însemnat cântarea, scriindu-o ca într-o icoană, prin care-şi mustra fapta care a lucrat, strigând: Miluieşte-mă! Că Ţie unuia am greşit, Dumnezeului tuturor; însuţi mă curăţeşte.

Slavă..., a Treimii

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, unime sfântă; lumini şi lumină, şi trei Sfinte şi unul Sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu; ci laudă şi prea slăveşte, suflete, viaţă şi vieţi, pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum..., a Născătoarei

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe unul din Treimea cea nedespărţită, pe Fiul şi Dumnezeu, şi tu singură ne-ai deschis nouă, celor de pe pământ, cele cereşti.

Irmos: Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cela ce-l slăvesc oştile cereşti şi de dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-L, îl binecuvântaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Miluieşte-mă pe mine, cel ce am greşit, Mântuitorule; ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc; miluieşte-mă pe mine, cel ce strig: Greşit-am Ţie, mântuieşte-mă, nelegiuit-am, miluieşte-mă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ilie cel ce s-a purtat în car, suindu-se în căruţa bunătăţilor, s-a înălţat ca spre cer oarecând, mai presus de cele pământeşti. Deci la suirea acestuia cugetă suflete al meu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Elisei luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat de la Domnul har îndoit; iar tu o, suflete al meu, acestui har nu te-ai împărtăşit pentru neînfrânare.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Curgerea Iordanului, oarecând, a stătut de o parte şi de alta prin lovirea cojocului lui Ilie, prin Elisei; iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit pentru neînfrânare.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Samariteanca oarecând a primit pe cel drept cu gând bun; iar tu, o suflete; n-ai adus în casă nici străin, nici călător. Pentru aceasta te vei lepăda afară de cămară, tânguindu-te.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Minţii celei spurcate a lui Ghiezi, pururea te-ai asemănat, ticăloase suflete; a căruia iubire de argint leapădă-o măcar la bătrâneţe. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutăţile tale.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte, cela ce eşti fără început; Fiule, cel împreună fără de început; Mângâietorule cel bun, Duhule cel drept; născătorule al lui Dumnezeu Cuvântului, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu şi făcător, Treime unime miluieşte-mă.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca nişte vopsele mohorâte s-a ţesut trupul lui Emanuel, înlăuntru în pântecele tău, prea curată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Irmos: Pe Cela ce-l slăvesc oştile cereşti şi de dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-L, îl binecuvântaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea zămislirii celei fără sământă este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică, mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te mărim.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mintea s-a rănit, trupul s-a trândăvit, duhul boleşte; cuvântul a slăbit, viaţa s-a omorât, sfârşitul este lângă uşi. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face, când va veni judecătorul să cerceteze cele ale tale?

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Adusu-ţi-am aminte, suflete, de la Moise facerea lumii şi toată Scriptura cea aşezată de acela; care îţi povesteşte ţie de cei drepţi şi de cei nedrepţi; din care celor de al doilea, adică celor nedrepţi ai urmat, o suflete, greşind lui Dumnezeu, iar nu celor dintâi.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Legea a slăbit, nu lucrează Evanghelia, şi toată Scriptura întru tine nu este băgată în seamă; profeţii au slăbit şi tot cuvântul celui drept. Şi rănile tale, o suflete, s-au înmulţit, nefiind doctor să te vindece.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pildele Scripturii celei noi îţi aduc ţie, ca să te aducă pe tine suflete spre umilinţă. Râvneşte dar drepţilor, iar de păcătoşi te leapădă; şi îmblânzeşte pe Hristos, cu rugăciunile şi cu postul şi cu curăţia şi cu smerenia.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hristos s-a făcut om, chemând la pocăinţă pe tâlhari şi pe curve. Suflete, pocăiește-te că s-a deschis uşa împărăţiei acum şi o apucă mai-nainte fariseii şi vameşii şi prea curvarii, pocăindu-se.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hristos s-a făcut om, împreunându-se cu mine prin trup şi toate câte sunt ale firii, cu voia le-a împlinit, afară de păcat; arătându-ţi ţie, o suflete, pilda şi închipuirea smereniei sale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hristos pe vrăjitori i-a mântuit, pe păstori i-a chemat, mulţimea pruncilor o a făcut mucenici, pe bătrânul l-a mărit şi pe văduva cea bătrână. Cărora n-ai râvnit, suflete, nici lucrurilor, nici vieţii. Ci vai ţie, când te vei judeca!

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Postind Domnul patru zeci de zile în pustie, mai pe urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi! De va năvăli asupra ta vrăjmaşul, cu rugăciunea şi cu postul departe îl goneşte de la picioarele tale.

Slavă..., a Treimii

Pe Tatăl să-l lăudăm, pe Fiul să-l prea înălţăm, dumnezeiescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimii celei nedespărţite, unimii după fiinţă; ca unei lumini şi luminilor şi vieţii şi vieţilor, făcătoarei de viaţă şi luminătoare marginilor.

Şi acum..., a Născătoarei

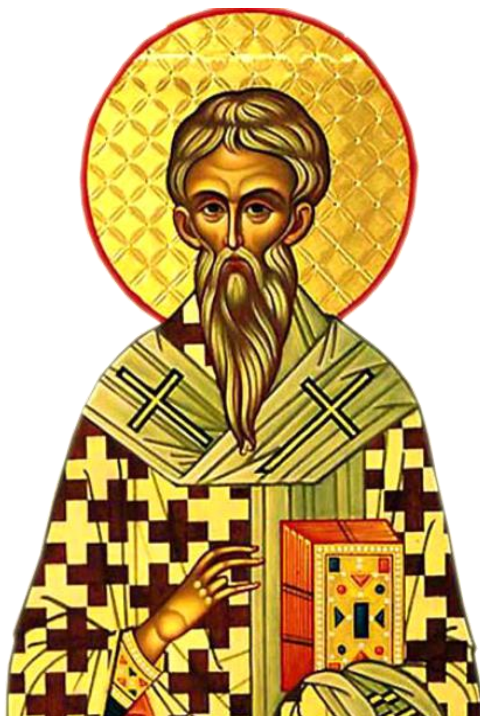
Cetatea ta păzeşte-o, prea curată Născătoare de Dumnezeu, că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte şi prin tine biruind, înfrânge toată supărarea, robeşte pe vrăjmaşi şi îndepărtează pe supuşii ei.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Andreie cinstite şi părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă; ca să scăpăm de toată mânia, necazul şi stricăciunea şi de greşeli să ne mântuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Irmos: Naşterea zămislirii celei fără sământă este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică, mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te mărim.

Canonul cel mare - Marţi seara, întâia săptămână

A doua zi a Canonului Sfântului Andrei Criteanul:
https://www.youtube.com/watch?v=596HIqUmnis

Cântarea 1-a

Irmos: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi slăvi pe El; Dumnezeul părintelui meu, şi-L voi înălţa pe El, căci cu slavă s-a prea slăvit.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Covârşind cu uciderea lui Cain, din bună voinţă m-am făcut ucigaş sufleteştii cunoştinţe, hrănindu-mi trupul şi oştind asupra lui cu faptele mele cele viclene.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptăţii lui Abel. Daruri primite nu Ţi-am adus Ţie nici odinioară, nici fapte dumnezeieşti, nici jertfă curată nici viață fără prihană.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Precum Cain, aşa şi noi, ticăloase suflete, am adus fapte spurcate Făcătorului tuturor, şi jertfă cu prihană, şi viață netrebnică; pentru acestea ne-am osândit dimpreună.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup şi oase, şi suflare de viaţă; ci, o Făcătorul meu, Mântuitorul meu şi Judecătorule, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mărturisesc Ţie, Mântuitorule, păcatele care am făcut, şi rănile sufletului şi ale trupului meu, care tâlhăreşte mi-au pus mie asupră cugetele cele ucigătoare dinlăuntru.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De am şi greşit, Mântuitorule, dar ştiu că eşti Iubitor de oameni; loveşti cu milă şi Te milostiveşti fierbinte, pe cel ce plânge îl vezi, şi alergi ca un părinte, chemând pe cel pierdut.

Slavă..., a Treimii

Treime, fiinţă prea înaltă, căreia ne închinăm întru o unime, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca un îndurat dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi folositoarea celor ce te laudă pe tine, ridică deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca o Stăpână curată, mă primeşte pe mine cel ce mă pocăiesc.

Irmos: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi slăvi pe El; Dumnezeul părintelui meu, şi-L voi înălţa pe El, căci cu slavă s-a prea slăvit.

Cântarea a 2-a

Irmos: Ia aminte cerule …

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cusutu-mi-a haine de piele păcatul, golindu-mă de haina cea dintâi ţesută de Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Îmbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de ruşine, ca şi cu nişte frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele cele de bună voia mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Îmbrăcatu-m-am urât cu haină de ocară şi sângerată, prin curgerea vieţii celei cu patimi şi iubitoare de desfătări.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Căzut-am întru întristarea patimilor şi în stricăciunea cea trupească, şi pentru aceasta acum vrăjmaşul mă necăjeşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Viaţă iubitoare de cele pământeşti şi iubitoare de averi, prin neînfrânare alegând eu, Mântuitorule, m-am impresurat acum cu sarcină grea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Împodobitu-mi-am chipul trupului cu îmbrăcăminte de multe feluri de cugete (ruşinoase) grozave, şi mă osândesc.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Grijitu-m-am cu dinadinsul numai de podoaba mea cea dinafară, nebăgând seamă de cortul dinlăuntru cel după chipul lui Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Îngropat-am, Mântuitorule, cu patimile frumuseţea chipului celui dintâi; ci precum drahma oarecând, aşa mă caută şi mă află.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşit-am, ca şi păcătoasa strig Ţie, însumi am greşit Ţie; primeşte-mi, Mântuitorule, ca mir şi lacrimile mele.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Fii mie milostiv, strig Ţie ca şi vameşul; Mântuitorule, curăţeşte-mă; că nimenea din cei din Adam n-au greşit Ţie precum eu.

Slavă..., a Treimii

Pe Tine, unul Dumnezeul tuturor, în trei feţe Te laud: Pe Tatăl, şi pe Fiul, şi pe Sfântul Duh.

Şi acum..., a Născătoarei

Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prea lăudată; roagă-te cu dinadinsul, să ne mântuim.

Irmos: Ia aminte cerule, şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos, carele a venit din Fecioară cu trup.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea cea clătită; că însuţi eşti Sfânt şi Domn.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Izvor de viaţă Te-am câştigat pe Tine surpătorul morţii şi strig Ţie din inima mea mai-nainte de sfârşit: Greşit-am! Milostiveşte-Te şi mă mântuieşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşit-am, Doamne, greşit-am Ţie, milostiveşte-Te spre mine; că nu este cineva între oameni, din cei ce au greşit, pe carele să nu-l fi întrecut eu cu păcatele.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Păcătoşilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moştenind osândirea acelora, întru cufundarea potopului.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lui Ham aceluia, batjocoritorului de tată, urmând suflete, n-ai acoperit ruşinea celui de aproape, cu faţa înapoi întorcându-te.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca şi Lot. Fugi de Sodoma şi de Gomora; fugi de văpaia a toată pofta (nebunească) dobitocească.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Miluieşte-mă, Doamne, miluieşte-mă! strig către Tine, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplăteşti tuturor după vrednicia faptelor.

Slavă..., a Treimii

Treime neamestecată, nezidită, fire fără început, care Te lauzi în Treimea feţelor, mântuieşte-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credinţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani l-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu; minune străină! Că alăptând ai rămas Fecioară.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-a profetul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vreai să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut: Slavă puterii Tale, Doamne.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Priveghează o, suflete al meu, şi te fă lăudat, ca cel mare între patriarhi; ca să dobândeşti lucrarea cu gândirea cea înaltă; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu şi să ajungi în norul cel neapus cu gândirea şi să te faci neguţător de lucruri mari.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i cel mare între Patriarhi, ţi-a făcut ţie cu taină, suflete al meu, scară spre suirea cea de lucrare; pe fiii săi, ca pe nişte temeiuri şi trepte, ca nişte suişuri, prea înţelepţeşte aşezându-i.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lui Isav celui urât asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău întâia naştere, a frumuseţii celei dintâi; şi de la binecuvântarea părintească ai căzut şi îndoit te-ai amăgit, ticăloase, cu lucrarea şi cu gândirea; pentru aceasta acum pocăieşte-te.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Edom s-a chemat Isav, pentru marea înverşunare a amestecării cu femei. Căci cu neînfrânarea pururea aprinzându-se şi cu dezmierdările (întinându-se) spurcându-se, Edom s-a numit, care va să zică, înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De Iov cel din gunoi, auzind o, suflete al meu, că s-a îndreptat, n-ai râvnit bărbăţiei aceluia; n-ai avut întărirea gândului lui, întru toate care ai cunoscut, în cele ce ai ştiut şi în cele ce te-ai ispitit; ci te-ai arătat (nestăruitor) nerăbdător.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cel ce era mai înainte pe scaun, acum se vede gol în gunoi, cu răni; cel cu mulţi fii şi mărit, de năprazně fără de fii şi de casă lipsit; că socotea gunoiul palat şi rănile mărgăritar.

Slavă..., a Treimii

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine Dumnezeire una Treime; ca pe ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu scaunul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cei de sus.

Şi acum..., a Născătoarei

Şi ai născut şi eşti Fecioară şi ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară; Cel ce s-a născut înnoieşte legile firii şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voieşte, se biruieşte rânduiala firii, că face câte voieşte.

Irmos: Auzit-a profetul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vreai să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: De noapte mânecând Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Auzit-ai de sicriul lui Moise, suflete, cel purtat de apele şi de valurile râului, că s-a păzit de demult ca întru o cămară, fugând de lucrul cel amar al sfatului lui Faraon.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De ai auzit, ticăloase suflete, de moaşele ce ucideau oarecând lucrarea curăţiei cea bărbătească fără de vârstă, (primeşte) suge acum înţelepciune, ca marele Moise.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Nu ţi-ai omorât mintea lovindu-o, precum marele Moise pe egipteanul, ticăloase suflete; şi cum te vei sălăşlui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăinţă?

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

În pustietăţi a locuit marele Moise; vino dar suflete de urmează vieţii lui; ca să te învredniceşti a vedea şi arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Toiagul lui Moise te închipuieşte, suflete, carele a lovit marea şi a închegat adâncul, cu însemnarea dumnezeieștii Cruci; prin care vei putea şi tu să săvârşeşti lucruri mari.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleşug; iar Ofni şi Finees, ca şi tine, suflete, au adus lui Dumnezeu viaţă spurcată şi străină.

Slavă..., a Treimii

Pe Tine Treime Te slăvim, pe unul Dumnezeu; sfânt, sfânt, sfânt eşti Părinte, Fiule şi Duhule, fiinţă singură prin sine, Unime căreia pururea ne închinăm.

Şi acum..., a Născătoarei

Din tine s-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat, şi a unit luişi firea omenească.

Irmos: De noapte mânecând Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu şi m-a auzit din iadul cel mai de jos şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roşie întorcându-se, m-au acoperit degrab, ca oarecând pe egipteni şi pe voievozi.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Voie slobodă fără pricepere (nerecunoscătoare) ai avut, suflete, ca şi Israil mai înainte; că mai mult decât dumnezeiasca mană ai ales neînţelepţeşte lăcomia patimilor cea iubitoare de dulceţuri.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Puţurile hananeeştilor gânduri, mai mult ai cinstit suflete decât vâna pietrei, din care izvorul înţelepciunii varsă curgerile Teologiei.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cărnurile cele de porc şi căldările şi bucatele cele egipteneşti, mai vârtos decât cele cereşti ai voit, suflete al meu; ca şi de demult necunoscătorul popor în pustie.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Când a lovit Moise, sluga Ta, piatra cu toiagul, cu închipuire mai-nainte a însemnat coasta Ta cea de viață făcătoare; din care toţi băutură de viață scoatem, Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cercetează suflete şi iscodeşte, ca Iisus al lui Navi, ce fel este pământul făgăduinţei şi locuieşte într-însul cu bună legiuire.

Slavă..., a Treimii

Treime sunt, neamestecată, nedespărţită; despărţită după feţe; şi Unime sunt din fire unită, Tatăl, zice şi Fiul şi dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., a Născătoarei

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca şi noi, deci ca pe un Ziditor al tuturor roagă-l, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

Condac glasul al 7-lea: Suflete al meu, suflete al meu, scoală; pentru ce dormi? Sfârşitul se apropie şi vrei să te tulburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Irmos: Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu şi m-a auzit din iadul cel mai de jos şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Cântarea a 7-a

Irmos: Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Purtându-se sicriul în car, când s-au întors juncile, numai cât s-a atins Uza acela de dânsul, s-a certat de mânia lui Dumnezeu. Deci, de îndrăzneala aceluia fugind, suflete, cinsteşte bine cele dumnezeieşti.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Auzit-ai de Abesalom, cum s-a sculat împotriva firii. Cunoscut-ai faptele lui cele spurcate, cu care a batjocorit patul lui David, tatălui său; ci şi tu; ai urmat pornirilor lui pătimaşe şi iubitoare de desfătări.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Supus-ai trupului tău, vrednicia ta cea nerobită şi ca alt Ahitofel, aflând pe vrăjmaşul, suflete, te-ai plecat după sfaturile lui; ci le-a risipit pe acestea însuşi Hristos, ca tu să te mântuieşti adevărat.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Solomon cel minunat, cel plin de darul înţelepciunii, acesta, făcând vicleşug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s-a depărtat de la dânsul harul; căruia şi tu ţi-ai asemănat blestemată viaţa ta, suflete.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De desfătările poftelor sale silindu-se, s-a întinat, vai mie; iubitorul înţelepciunii, iubitor de femei desfrânate făcându-se şi înstrăinat de la Dumnezeu; căruia tu, o suflete, ai urmat cu gândul, prin dezmierdări spurcate.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lui Roboam, celui ce n-a ascultat sfatul tatălui său, ai râvnit suflete, împreună şi lui Ieroboam, slugii celei rele ce s-a viclenit oarecând; ci fugi de asemănarea lor şi strigă lui Dumnezeu: Greşit-am, miluieşte-mă.

Slavă..., a Treimii

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, Unime Sfântă; lumini şi lumină şi trei sfinte şi unul sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu; ci laudă şi prea slăveşte, suflete, viaţă şi vieţi, pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum..., a Născătoarei

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe unul din Treimea cea nedespărţită, pe Fiul şi Dumnezeu, şi tu singură ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cereşti.

Irmos: Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce-l slăvesc oştile cereşti, şi de dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii; toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-l, bine-l-cuvântaţi şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit o ai luat; că cele necuvioase cugeţi şi cele fărădelege faci; lasă cele ce ai şi aleargă la pocăinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De niniviteni ai auzit, suflete, că s-au pocăit către Dumnezeu cu sac şi cu cenuşă. Acestora n-ai urmat; ci te-ai arătat mai rău decât toţi, cei ce au greşit mai-nainte de lege şi după lege.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit, suflete, carele a plâns cu tânguire cetatea Sionului şi lacrimi a vărsat. Urmează vieţii lui celei plângătoare şi te vei mântui.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Iona a fugit în Tars, cunoscând mai-nainte întoarcerea ninivitenilor, că a cunoscut ca un prooroc milostivirea lui Dumnezeu; pentru că se ferea să nu mintă proorocia lui.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De Daniil ai auzit, o suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înţeles cum tinerii cei ce au fost cu Azaria, au stins, prin credinţă, văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe toţi cei din Legea veche i-am adus ţie, suflete, spre pildă; urmează faptele celor iubite de Dumnezeu ale drepţilor, şi fugi de păcatele celor vicleni.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte, cela ce eşti fără început, Fiule, cel împreună fără de început, Mângâietorule cel bun, Duhule cel drept; născătorule al lui Dumnezeu cuvântului, cuvinte al Tatălui celui fără de început, Duhule cel viu şi făcător, Treime, Unime, miluieşte-mă.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca din nişte vopsele mohorâte s-a ţesut trupul lui Emanuil, înlăuntru în pântecele tău prea curată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Irmos: Pe Cel ce-l slăvesc oştile cereşti, şi de dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii; toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-l, bine-l-cuvântaţi şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea zămislirii celei fără sământă este netâlcuită; rodul Maicii cel fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu (pravoslavie) dreaptă credinţă te slăvim.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hristos s-a ispitit, diavolul îl ispitea, arătându-i pietrele ca să le facă pâini. În munte L-a suit, să vadă toate împărăţiile lumii întru o clipeală. Teme-te, o suflete, de înşelăciune, trezeşte-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeşnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă, a glăsuit predicând pocăinţa; Irod a (săvârşit) făcut fărădelege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fărădelege, ce cuprinde pocăinţa.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

În pustie a locuit Mergătorul înainte al darului şi locuitorii din toată Iudeea şi Samaria auzind au alergat şi şi-au mărturisit păcatele lor, botezându-se voioşi; cărora tu, suflete, n-ai urmat.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Nunta cinstită este şi patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat mai înainte, ospătându-se trupeşte şi în Cana Galieii la nuntă apa în vin prefăcând; arătând întâia minune, ca tu să te (schimbi) prefaci, o suflete.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hristos a întărit pe paraliticul cel ce şi-a ridicat patul şi pe tânărul cel mort l-a înviat şi pe fiul văduvei, şi pe sluga sutaşului, şi samarinencei arătându-se, a închipuit mai-nainte ţie, suflete, închinarea cea în duh.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe ceea ce-i curgea sânge o a tămăduit Domnul, cu atingerea de poala Lui; pe cei leproşi i-a curăţit; pe orbi şi pe şchiopi i-a luminat şi i-a îndreptat; pe surzi şi pe muţi şi pe cea gârbovită până la pământ, i-a tămăduit cu cuvântul; ca tu să te mântuieşti, ticăloase suflete.

Slavă..., a Treimii

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L prea înălţăm, dumnezeiescului Duh cu credinţă să ne închinăm; Treimii celei nedespărţite, Unimei după fiinţă; ca unei lumini şi luminilor şi vieţii şi vieţilor, făcătoarei de viaţă şi luminătoarei marginilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Cetatea ta păzeşte-o, prea curată, Născătoare de Dumnezeu, că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind întru tine se şi întăreşte şi prin tine biruind, înfrânge toată supărarea şi robeşte pe vrăjmaşi şi îndreptează pe supuşii ei.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Andreie cinstite, de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să scăpăm de toată mânia, necazul şi stricăciunea; şi de greşeli să ne mântuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi cântăm în amândouă stranele:

Irmos: Naşterea zămislirii celei fără sămânţă este netâlcuită; rodul Maicii cel fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu (pravoslavie) dreaptă credinţă te slăvim.

Canonul cel mare – Miercuri seara, întâia săptămână

A treia zi a Canonului Sfântului Andrei Criteanul:
https://www.youtube.com/watch?v=0I_WCCSXuk4

Cântarea 1-a

Irmos: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, acesta este Dumnezeul meu şi-L voi slăvi pe El, Dumnezeul părintelui meu şi-L voi înălţa pe el, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Din tinereţe, Mântuitorule, poruncile Tale am lepădat şi mi-am trecut toată viaţa cu pofte, negrijindu-mă şi lenevindu-mă; pentru aceasta strig Ţie, Mântuitorule; măcar la sfârşit, mântuieşte-mă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe mine, cel lepădat înaintea uşilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrâneţe, nu mă lăsa în iad deşert; ci mai-nainte de sfârşit, ca un Iubitor de oameni, dă-mi iertare greşalelor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Avuţia mea, Mântuitorule, cheltuindu-o în (desfătări) desfrânări, pustiu sunt de roduri evlavioase, şi flămânzind strig: Părinte al îndurărilor, apucând Tu înainte miluieşte-mă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Eu sunt cel căzut între tâlhari, în cugetele mele; cu totul sunt rănit acum de dânsele şi plin de bube. Ci Tu însuţi venind de faţă, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Preotul văzându-mă mai-nainte, m-a trecut, şi levitul, văzându-mă gol întru (suferinţe) răutăţi, nu m-a băgat în seamă, iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venindu-mi de faţă, miluieşte-mă.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu îmi dă dar luminător din osârdia ta cea dumnezeiască de sus, ca să scap de întunericul patimilor, şi să laud din inimă faptele vieţii tale cele frumoase, Marie.

Slavă..., a Treimii

Treime, fiinţă prea înaltă, căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca o Milostivă dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi (ocrotitoarea) folositoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca o Stăpână curată, mă primeşte pe mine cel ce mă pocăiesc.

Irmos: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, acesta este Dumnezeul meu şi-L voi (mării) slăvi pe El, Dumnezeul părintelui meu şi-L voi înălţa pe el, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Cântarea a 2-a

Irmos: Ia aminte cerule şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos, carele a venit din Fecioară cu trup.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Alunecatu-m-am (cu neînfrânarea) curveşte ca şi David şi m-am înoroit; ci mă spală şi pe mine cu lacrimile mele, Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Nici lacrimi, nici pocăinţă nu am, nici umilinţă. Ci Tu însuţi acestea, Mântuitorule, dăruieşte-mi-le, ca un Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pierdut-am frumuseţea cu care am fost zidit întâi şi (cuviinţa) nevinovăţia mea. Şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Uşa Ta să nu mi-o închizi atunci, Doamne, Doamne, ci să o deschizi mie, celui ce (vin) mă pocăiesc către Tine.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ascultă suspinurile sufletului meu şi primeşte picăturile ochilor mei, Doamne, şi mă mântuieşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Iubitorule de oameni, cela ce voieşti să se mântuiască toţi, Tu mă cheamă ca un bun şi mă primeşte pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Şi acum..., a Născătoarei

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prea lăudată, roagă-te (îndelung) cu dinadinsul, ca să ne mântuim.

Alt Canon

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeu, carele am plouat mană şi apă din piatră am izvorât de demult în pustie poporului meu, cu singură dreapta şi cu tăria mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeu. Ascultă, suflete al meu, pe Domnul cel ce strigă şi te depărtează de la păcatul cel mai dinainte, şi te teme, ca de un nefăţarnic judecător şi Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cui te-ai asemănat mult păcătoase suflete ? Vai de mine; lui Cain celui dintâi şi lui Lameh aceluia, ucigându-ţi cu pietre trupul, cu fapte rele, şi omorându-ţi mintea cu pornirile cele dobitoceşti (nebuneşti).

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe toţi cei mai-nainte de lege trecându-i, o suflete; lui Set nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cu mutarea, nici lui Noe. Ci te-ai arătat sărac de viaţa drepţilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tu însuţi, suflete al meu, ai deschis (zăvoarele) jgheaburile mâniei Dumnezeului tău şi ţi-ai înecat trupul, ca şi tot pământul şi faptele şi viaţa, şi ai rămas afară de mântuitoarea corabie.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu toată osârdia şi cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului, şi în pustiile cele neumblate hrănindu-te, şi poruncile lui cele dumnezeieşti curat săvârşindu-le.

Slavă..., a Treimii

Treime fără de început, nezidită, nedespărţită Unime, primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, şi mă mântuieşte pe cel ce am greşit. A Ta zidire sunt, nu mă trece, ci mă iartă şi mă (izbăveşte-mă) scapă de osânda focului.

Şi acum..., a Născătoarei

Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine şi limanul celor înviforaţi, pe milostivul şi Făcătorul şi Fiul tău, fă-L milostiv şi mie, cu rugăciunile tale.

Irmos: Ia aminte cerule şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos, carele a venit din Fecioară cu trup.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea cea clătită; că însuţi eşti Sfânt şi Domn.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Binecuvântarea lui Sem nu o ai moştenit, ticăloase suflete, şi moştenire desfătată n-ai luat ca Iafet în pământul iertării.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Din pământul Haran, adică din păcat, eşti suflete al meu, şi vino la pământul, carele izvorăşte de-a-pururea nestricăciune vie, pe care Avraam a moştenit-o.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De Avraam ai auzit, suflete al meu, carele şi-a lăsat oarecând pământul părinţilor şi s-a făcut nemernic (înstrăinat). Ci voirii aceluia urmează.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

La stejarul din Mamvri, ospătând patriarhul pe îngeri, a luat la bătrâneţe vânatul făgăduinţei.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Înţelegând de Isaac, ticăloase suflete al meu, că s-a jertfit, cu taină, jertfă nouă Domnului, urmează (alegerii aceluia) voinţei Lui.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismail, că s-a gonit ca un fecior din roabă; trezeşte-te, vezi ca nu cumva păcătuind, să păţeşti (pătimești) ceva asemenea.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuprins sunt de furtuna şi de întreitele valuri ale păcatelor. Ci tu, maică, acum (scapă-mă) mântuieşte-mă şi mă scoate la limanul dumnezeieştii pocăinţe.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rugăciune cu osârdie aducând şi acum cuvioasă, către prea milostiva Născătoare de Dumnezeu; cu rugăciunile tale, deschide-mi dumnezeieştile intrări.

Slavă..., a Treimii

Treime (Unime) neamestecată, nezidită, fire fără început, care Te lauzi în Treimea feţelor, mântuieşte-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credinţă.

Şi acum... a Născătoarei

Pe Fiul cel fără de ani, din Tatăl sub vreme L-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină! Că alăptând, ai rămas Fecioară.

Irmos: Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea cea clătită; că însuţi eşti Sfânt şi Domn.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-a (profetul) proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vrei să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Trupul mi-am (pătat) spurcat, duhul mi-am întinat, peste tot m-am rănit; ci ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăinţă le tămăduieşte, spală-le, curăţeşte-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Trupul Tău şi sângele, răstignindu-Te, pentru toţi Ţi-ai pus Cuvinte; trupul adică, ca să mă înnoieşti, iar sângele ca să mă speli. Duhul Ţi-ai dat, ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lucrat-ai mântuire în mijlocul pământului, îndurate, ca să ne mântuim; de bună-voie pe lemn Te-ai răstignit; Edenul cel ce se încuiase s-a deschis; cele de sus şi cele de jos, făptura şi toate neamurile minunându-se, se închină Ţie.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Să-mi fie mie (colimvrită) scăldătoare sângele cel din coasta Ta, împreună şi băutură şi apa iertării ceea ce a izvorât. Ca să mă curăţesc cu amândouă, ungându-mă şi bând şi ca o ungere şi băutură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de viață.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pahar, Biserica a câştigat coasta Ta cea purtătoare de viață, din care a izvorât nouă îndoit izvorul iertării şi al cunoştinţei, spre închipuirea celei vechi şi celei noi, a amânduror legilor, Mântuitorul nostru.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Gol sunt spre a intra în cămară, gol sunt şi de a merge la nuntă şi la cină; candela mi s-a stins, fiind fără de untdelemn, cămara mi s-a închis, dormind eu. Cina s-a mâncat; iar eu fiind legat de mâini şi de picioare, (am fost alungat afară) m-am lepădat afară.

Slavă..., a Treimii

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine, Dumnezeire, una în Treime; ca pe ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu scaunul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cei de sus.

Şi acum..., a Născătoarei

Şi ai născut şi eşti Fecioară şi ai rămas întru amândouă cu firea fecioară; Cel ce s-a născut înnoieşte legile firii şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voieşte, se biruieşte rânduiala firii; că face câte voieşte.

Irmos: Auzit-a (profetul) proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vrei să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greu la minte m-am făcut, Doamne, ca şi Faraon cel (aspru) cumplit, Ianis şi Iamvri la suflet şi la trup, cufundat cu gândul. Ci ajută-mi mie, Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu (netrebnicul) ticălosul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele, mă rog Ţie, albă făcând haina trupului meu, ca zăpada.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De voi cerca lucrurile mele, Mântuitorule, mă văd pe mine însumi întrecând pe tot omul cu păcatele; că întru cunoştinţă gândind am greşit, iar nu întru necunoştinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Milostiveşte-Te, milostiveşte-Te, Doamne, spre zidirea Ta; greşit-am, iartă-mă, cela ce eşti însuţi din fire curat, şi afară de Tine nimenea altul nu este fără pată.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni, vindecând pe cei leproşi şi întărind pe cei slăbănogi; curgerea celeia ce-i curgea sânge o ai oprit, Mântuitorule, cu atingerea de poalele Tale.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Repejunea Iordanului trecându-o, ai aflat odihnă, fugind de dulceaţa trupească cea cu durere; din care şi pe noi scoate-ne cu rugăciunile tale, cuvioasă.

Slavă..., a Treimii

Pe Tine Treime Te slăvim pe unul Dumnezeu, Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti: Părinte, Fiule şi Duhule, fiinţă (neamestecată) singură prin sine, Unime căreia pururea ne închinăm.

Şi acum..., a Născătoarei

Din tine s-a îmbrăcat întru a mea frământătură, Dumnezeu, cel ce a zidit veacurile maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat, şi a împreunat Lui-şi firea omenească.

Irmos: De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-am cu toată inima mea, către înduratul Dumnezeu şi m-a auzit din iadul cel mai de jos şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Stai împotrivă şi (loveşte) te oşteşte asupra patimilor trupeşti, ca Iisus asupra lui Amalic; biruind pururea gândurile cele înşelătoare, ca şi pe gavaoniteni.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mai-nainte corabia, şi te fă moştenitor pământului aceluia al făgăduinţei, suflete; Dumnezeu porunceşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Precum ai mântuit pe Petru cel ce a strigat, mântuieşte-mă, aşa apucând înainte, Mântuitorule; scapă-mă şi pe mine de fiară, tinzându-Ţi mâna Ta, şi mă scoate din adâncul păcatului.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe Tine Te cunosc liman liniştit Stăpâne, Stăpâne Hristoase. Ci apucând înainte, (izbăveşte-mă) mântuieşte-mă dintru adâncurile păcatului, cele neumblate, şi din deznădăjduire.

Slavă..., a Treimii

Treime sunt neamestecată, nedespărţită; despărţită după feţe şi Unime sunt din fire unită; Tatăl zice şi Fiul şi dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., a Născătoarei

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca şi noi; deci ca pe un Ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

Condac, glasul al 6-lea: Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârşitul se apropie, şi vei să te tulburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Cântarea 7-a

Irmos: Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşelile lui Manase ţi-ai câştigat cu voinţa, suflete, punând ca nişte chipuri patimile, şi înmulţind idolii; ci pocăinţei lui râvnind cu osârdie, câştigă umilinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Necurăţiilor lui Ahaav ai râvnit, suflete al meu. Vai mie! Te-ai făcut locaş (întinărilor) spurcăciunilor trupeşti şi vas urât patimilor. Ci dintru adâncul tău suspină şi spune lui Dumnezeu păcatele tale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Încuiatu-s-a ţie cerul, suflete, şi foamete de la Dumnezeu te-a cuprins, de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul, ca şi Ahaav oarecând. Ci (femeii din Sarepta) sareptencei asemănându-te, hrăneşte sufletul prorocului.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ars-a Ilie oarecând pe cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat şi pe proorocii cei de ruşine ai Izabelei, spre mustrarea lui Ahaav. Ci fugi, suflete, de asemănarea acestor doi, şi te întăreşte.

Slavă..., a Treimii

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, Unime sfântă. Lumini şi lumină şi trei sfinte şi unul sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu. Ci laudă şi prea (măreşte) slăveşte suflete, viață şi vieţi, pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum..., a Născătoarei

Lăudămu-te, bine-te-cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe unul din Treimea cea nedespărţită, pe Fiul şi Dumnezeu; şi tu singură ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cereşti.

Irmos: Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Cântarea 8-a

Irmos: Pe Cela ce-l slăvesc oştile cereşti şi de dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea lăudaţi-l, bine-L-cuvântaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluieşte-mă şi mă (izbăveşte) scapă de foc şi de groaza ce voi să petrec la judecată, după dreptate; iartă-mă mai înainte de sfârşit, prin fapte bune şi prin pocăinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ca tâlharul strig Ţie, pomeneşte-mă; ca Petru plâng cu amar. Iartă-mă, Mântuitorule, strig ca vameşul; lăcrimez ca păcătoasa. Primeşte-mi tânguirea, ca oarecând a hananeencei.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tămăduieşte putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, unule tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare şi untdelemn şi vin, (faptele) lucrurile cele de pocăinţă şi umilinţă cu lacrimi.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hananeencei şi eu urmând strig, miluieşte-mă, Fiul lui David ! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sânge; plâng ca Marta şi ca Maria pentru Lazăr.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte, cela ce eşti fără început, Fiule cel împreună fără de început, Mângâietorule cel bun, Duhule cel drept; născătorule al lui Dumnezeu Cuvântului, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu şi făcător, Treime, Unime, miluieşte-mă.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca din nişte vopsele (de porfiră) mohorâte s-a ţesut trupul lui Emanoil, înlăuntru în pântecele tău prea curată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Irmos: Pe Cela ce-l slăvesc oştile cereşti şi de dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea lăudaţi-l, bine-L-cuvântaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea zămislirii celei fără de sămânţă este netâlcuită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Bolile tămăduind, săracilor bine a vestit Hristos Cuvântul. Pe şchiopi i-a vindecat, împreună cu vameşii a mâncat, cu păcătoşii (a petrecut) s-a amestecat; sufletul fetei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Vameşul s-a mântuit şi păcătoasa s-a înţelepţit, iar fariseul lăudându-se s-a osândit. Că vameşul striga: milostiveşte-Te, şi păcătoasa: miluieşte-mă. Iar fariseul se trufea zicând: Dumnezeule, mulţumescu-Ţi şi celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Zacheu vameş a fost, dar s-a mântuit; şi fariseul Simon (se înşela) s-a smintit şi păcătoasa şi-a luat dezlegare de iertare, de la cel ce are putere a ierta păcatele; căreia sârguieşte de urmează, suflete.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

N-ai râvnit păcătoasei, o ticălosul meu suflet, care luând alabastru cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului şi cu părul le-a şters. Căci i-a rupt înscrisul păcatelor ei celor de demult.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cetăţile cărora le-a dat Hristos bunavestire, ştii, suflete al meu, cum s-au blestemat; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; care asemănându-le Stăpânul cu cele din Sodoma, până la iad le-a osândit.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Să nu te arăţi, o sufletul meu, mai rău pentru deznădăjduire, auzind credinţa hananeencii, pentru care cu cuvântul lui Dumnezeu s-a tămăduit fiica ei. Strigă din adâncul inimii, ca şi aceea lui Hristos: Fiul lui David, mântuieşte-mă şi pe mine.

Slavă..., a Treimii

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L prea înălţăm, dumnezeiescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimii celei nedespărţite, Unimii după fiinţă; ca unei lumini şi luminilor şi vieţii şi vieţilor făcătoarei de viață şi luminătoarei marginilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Cetatea ta păzeşte-o, prea curată Născătoare de Dumnezeu, că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte şi, prin tine biruind, (întoarce) înfrânge toată supărarea şi robeşte pe vrăjmaşi şi îndreptează pe supuşii ei.

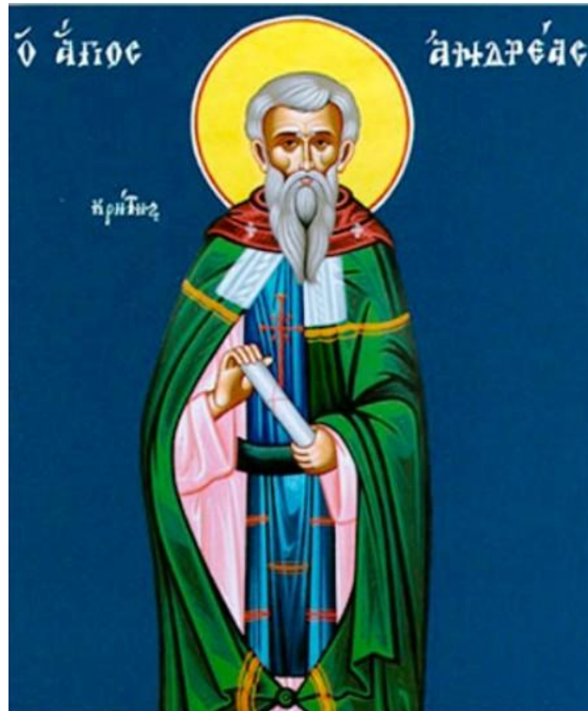
Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Andreie cinstite şi părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca (să ne izbăvim) să scăpăm de toată mânia, necazul şi stricăciunea şi de greşeli să ne mântuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi cântăm în amândouă stranele:

Irmos: Naşterea zămislirii celei fără sământă este netâlcuită; rodul Maicii cel fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu (pravoslavie) dreaptă credinţă te slăvim.

Canonul cel mare - Joi seara, întâia săptămână

A patra zi a Canonului Sfântului Andrei Criteanul:
https://www.youtube.com/watch?v=uh1LtbisbUM

Cântarea 1-a

Irmos: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi slăvi pe El, Dumnezeul părintelui meu, şi-L voi înălţa pe El; căci cu slavă s-a prea slăvit.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mielule al lui Dumnezeu, cela ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca un milostiv dă-mi lacrimi de umilinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Înaintea Ta cad, Iisuse, greşit-am Ţie, milostiveşte-Te spre mine; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca un îndurat dă-mi lacrimi de umilinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Să nu intri cu mine la judecată, văzând faptele mele, iscodind cuvintele şi îndreptând pornirile; ci cu îndurările Tale trecând cu vederea răutăţile mele, mântuieşte-mă Atotputernice.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Vremea este a pocăinței, vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi ca un Îndurat dă-mi lacrimi de umilinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Bogăţia sufletului cheltuindu-o întru păcate, pustiu sunt de (virtuţi cuvioase) creştineşti bunătăţi şi flămânzind, strig: Dătătorule de milă, apucând înainte, miluieşte-mă.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plecându-te dumnezeieştilor legi ale lui Hristos, la Dânsul ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite şi toată fapta cea bună, foarte cu cucernicie, ca pe una ai săvârşit.

Slavă..., a Treimii

Treime, fiinţă prea înaltă, căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului, şi ca o milostivă dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi (ocrotitoarea) folositoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi ca o Stăpână curată mă primeşte pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Irmos: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi slăvi pe El, Dumnezeul părintelui meu, şi-L voi înălţa pe El; căci cu slavă s-a prea slăvit.

Cântarea a 2-a

Irmos: Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeu, carele am plouat mană şi apă din piatră am izvorât de demult, în pustie, poporului Meu, cu singură dreapta şi cu tăria Mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Bărbat am ucis, zice, spre rană mie şi tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat; iar tu nu te cutremuri, o suflete al meu, întinându-ţi trupul şi mintea spurcându-ţi.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Turn te-ai meşteşugit să zideşti, o suflete; şi întărire să faci poftelor tale, de n-ar fi oprit Ziditorul sfaturile tale, şi de n-ar fi surpat până la pământ meşteşugurile tale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

O, cum am râvnit lui Lameh, ucigătorul cel mai dinainte; sufletul, ca pe un bărbat, mintea, ca pe un tânăr, şi ca pe un frate trupul mi-am ucis, ca şi Cain ucigaşul, cu pornirile cele poftitoare de (plăceri) desfătări.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Plouat-a Domnul oarecând foc din cer, arzând fărădelegea cea înfierbântată a sodomenilor; iar tu ţi-ai aprins focul gheenei, întru carele vei să arzi o suflete!

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Rănitu-m-am, vătămatu-m-am, iată săgeţile vrăjmaşului au pătruns sufletul meu şi trupul! Iată rănile şi bubele şi (betegirile) zdruncinăturile strigă, şi vătămăturile patimilor mele celor de bunăvoie.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tins-ai mâinile tale către înduratul Dumnezeu, Marie, afundându-te întru adâncul răutăţilor şi ţi-a tins mână de ajutor cu milostivire, ca şi lui Petru, cercând cu adevărat întoarcerea ta.

Slavă..., a Treimii

Treime fără început, nezidită, nedespărţită, Unime, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, şi mă mântuieşte pe mine, cel ce am greşit; a Ta zidire sunt, nu mă trece; ci mă iartă şi mă scapă de osânda focului.

Şi acum.... A Născătoarei

Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine, şi limanul celor înviforaţi; pe milostivul şi făcătorul şi Fiul tău, fă-L îndurat şi mie cu rugăciunile tale.

Irmos: Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeu, carele am plouat mană şi apă din piatră am izvorât de demult, în pustie, poporului Meu, cu singură dreapta şi cu tăria Mea.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea cea clătită; că însu-Ţi eşti sfânt şi Domn.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Agarei celei de demult, egiptencei, te-ai asemănat, suflete, făcându-te rob de bună voia ta şi născând semeţia ca pe un nou Ismail.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Scara lui Iacov o ştii, suflete al meu, care s-a arătat de la pământ până la cer; pentru ce n-ai avut (temelie) treaptă tare, buna-credinţă?

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Preotului lui Dumnezeu şi împăratului celui înstrăinat între oameni de viaţa lumii, urmează, adică (asemănării) închipuirile lui Hristos.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Întoarce-te, suspină, ticăloase suflete, mai-nainte până ce nu ia sfârşit (praznicul) zborul vieţii; mai-nainte până ce nu-ţi încuie Domnul uşa cămării celei de nuntă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoşeze pilda Sodomului; sus în Sigor mântuieşte-te.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Rugăciunea celor ce Te laudă pe Tine, Stăpâne, nu o lepăda; ci Te milostiveşte, Iubitorule de oameni, şi dăruieşte iertare celor ce se roagă Ţie cu credinţă.

Slavă..., a Treimii

Treime neamestecată, nezidită, fire fără început, care Te lauzi în treimea feţelor, mântuieşte-ne pe noi, care ne închinăm Stăpânirii Tale cu credinţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Fiul cel fără de ani, din Tatăl, sub ani l-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu; minune străină; că alăptând ai rămas Fecioară.

Irmos: Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea cea clătită; că însuŢi eşti sfânt şi Domn.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vrei să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut. Slavă puterii Tale, Doamne.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Timpul vieţii mele este scurt şi plin de dureri şi de (răutate) vicleşug; ci întru pocăinţă primeşte-mă şi întru cunoştinţă mă cheamă; ca să nu mă fac câştigare şi mâncare celui străin; Mântuitorule, însuţi Tu mă miluieşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

După vrednicia împărătească, fiind îmbrăcat cu diademă şi cu porfiră, omul cel cu multă avere şi dreptul cel îndestulat de bogăţie şi de dobitoace, degrab sărăcind de avere, de mărire şi de împărăţie, s-a stins (le-a pierdut pe toate) .

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De a fost acela drept şi mai fără prihană decât toţi şi n-a scăpat de cursele şi vicleşugurile înşelătorului, dar tu fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce vei face, de se va întâmpla să-ţi vină ţie ceva asupra din cele negândite?

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

(Semeţ) falnic sunt acuma şi semeţ cu inima, în deşert şi în zadar. Să nu mă osândeşti împreună cu fariseul; ci mai ales dă-mi smerenia vameşului, unule îndurate, drepte, Judecătorule, şi cu acesta împreună mă numără.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ştiu îndurate că am greşit; de am (ruşinat) ocărât vasul trupului meu; ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă; ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Însumi idol m-am făcut, spurcându-mi cu poftele sufletul meu. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă; ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

N-am auzit glasul Tău, n-am ascultat Scriptura Ta, Dătătorule de lege. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă; ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În adânc de necuviinţe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo; ci te-ai suit cu prea slăvire, vederat cu gândul mai bun, la bunătatea cea desăvârşită prin lucrare, minunând, Marie, firea îngerească.

Slavă..., a Treimii

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine, Dumnezeire una în Treime, ca pe Ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu tronul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cele de sus.

Şi acum..., a Născătoarei

Şi ai născut şi eşti Fecioară, şi ai rămas întru amândouă cu firea, Fecioară. Cela ce s-a născut înnoieşte legile firii, şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voieşte, se biruieşte rânduiala firii; că face câte voieşte.

Irmos: Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vrei să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut. Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează pe mine la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Celei gârbovite urmează, o suflete! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndrepteze, să umbli drept în căile Domnului.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Deşi eşti fântână adâncă, Stăpâne, izvorăşte-mi ape din prea curatele Tale vine. Ca bând, ca şi samarineanca, să nu mai însetez. Că izvoare de viață izvorăşti.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Siloam să mi se facă mie lacrimile mele, Stăpâne, Doamne, ca să-mi spăl şi eu luminile inimii şi să Te văd cu gândul pe Tine lumina cea mai înainte de veci.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu neasemănată dragoste, prea fericită, dorind să te închini lemnului Crucii, te-ai învrednicit doririi; învredniceşte-mă dar şi pe mine, să dobândesc slava cea de sus.

Slavă..., a Treimii

Pe Tine, Treime, Te cântăm, pe unul Dumnezeu; sfânt, sfânt, sfânt eşti: Părinte, Fiule, şi Duhule, fiinţă singură prin sine, Unime căreia pururea ne închinăm.

Şi acum..., a Născătoarei

Din tine s-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat, şi a unit lui-şi firea omenească.

Irmos: De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează pe mine la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu, şi m-a auzit din iadul cel mai de jos şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească, care o ai pierdut dedemult; ci aprinzând făclie pe Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută şi află chipul Tău.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Stai împotrivă şi te oşteşte asupra patimilor trupeşti, ca Iisus asupra lui Amalic biruind pururea gândurile cele înşelătoare, ca şi pe gavaoniteni.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca să stingi văpaia patimilor, ai izvorât pururea pâraie de lacrimi, Marie, arzându-ţi sufletul. Al căror dar dă-mi-l şi mie, robului tău.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nepătimire cerească ai dobândit, prin vieţuirea cea prea înaltă de pe pământ, maică; pentru aceasta roagă-te să se mântuiască din patimi, cu rugăciunile tale, cei ce te laudă pe tine.

Slavă..., a Treimii

Treime sunt neamestecată, nedespărţită; despărţită după feţe şi Unime sunt. Din fire unită: Tatăl zice, şi Fiul şi Dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., a Născătoarei

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca şi noi. Deci ca pe un Ziditor (Făcător) al tuturor roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale, să ne îndreptăm.

Irmos: Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu, şi m-a auzit din iadul cel mai de jos şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Condac glasul al 6-lea: Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârşitul se apropie şi vei să te tulburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Cântarea a 7-a

Irmos: Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit Dumnezeul părinţilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Stinsu-s-au zilele mele ca visul celui ce se deşteaptă. Pentru aceasta ca Ezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge anii vieţii. Dar care Isaie va să stea pentru tine, suflete, fără numai Dumnezeul tuturor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cad înaintea Ta şi aduc Ţie ca nişte lacrimi cuvintele mele: Greşit-am, precum nici păcătoasa n-a greşit; şi am făcut fărădelege, ca nimenea altul pe pământ. Ci, fie-Ţi milă, Stăpâne, de făptura Ta şi iarăşi mă cheamă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Îngropat-am chipul Tău şi am stricat porunca Ta; toată podoaba mi s-a întunecat şi cu patimile mi s-a stins făclia, Mântuitorule. Ci, milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cântă David.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Întoarce-te, căieşte-te, descoperă cele ascunse, grăieşte lui Dumnezeu, Celui ce ştie toate. Însuţi, Mântuitorule, Tu ştii cele ascunse ale mele; ci însuţi Tu mă miluieşte, precum cântă David, după mare mila Ta.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strigând către prea curata Maica lui Dumnezeu, mai-nainte ai gonit tulburarea poftelor celor cu sila supărătoare şi ai ruşinat pe vrăjmaşul cel ce te-a viclenit. Ci dă-mi acum ajutor întru necazuri şi mie, robului tău.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Hristos, pe carele ai iubit, de carele ai dorit, pentru carele ţi-ai topit trupul cuvioasă, roagă-L acum pentru noi robii săi; ca fiind milostiv nouă tuturor, să ne dea viață paşnică celor ce-L cinstim pe El.

Slavă..., a Treimii

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, unime sfântă; lumini şi lumină şi trei sfinte şi unul sfânt, se laudă Treimea Dumnezeu. Ci laudă şi prea slăveşte, suflete, viață şi vieţi, pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum..., a Născătoarei

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe unul din Treimea cea nedespărţită, pe Fiul şi Dumnezeu şi tu singură ne-ai deschis nouă, celor de pe pământ, cele cereşti.

Irmos: Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit Dumnezeul părinţilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de dânsul se cutremură Heruvimii şi Serafimii, toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-L, bine-L- cuvântaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Alabastru cu lacrimi turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca nişte mir, strig ca păcătoasa care cerea milă, rugăciune aduc şi cer să iau iertare.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De n-a şi greşit nimenea precum eu, totuşi primeşte-mă, milostive Mântuitorule, şi pe mine carele cu frică mă pocăiesc şi cu dragoste strig: Greşit-am Ţie unuia, nelegiuit-am, miluieşte-mă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Milostiveşte-Te, Mântuitorule, spre zidirea Ta şi mă caută ca un Păstor pe mine, oaia cea pierdută, şi rătăcit fiind, răpeşte-mă de la lup şi mă fă oaie întru păşunea oilor Tale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Când vei şedea Judecător ca un milostiv şi vei arăta slava Ta cea înfricoşată, Hristoase, o, ce frică va fi atunci, cuptorul arzând şi toţi temându-se de (neocolit) nesuferită judecata Ta.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Maica luminii celei neapuse, pe tine luminându-te, te-a dezlegat de întunericul păcatelor; de unde primind tu darul Duhului, luminează Marie pe cei ce te laudă cu credinţă.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Minune nouă cu adevărat văzând întru tine maică, dumnezeiescul Zosima, (a fost uimit) s-a spăimântat; că înger în trup vedea şi cu totul de minune s-a umplut, lăudând pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte, cela ce eşti fără început, Fiule, cel împreună fără de început, Mângâietorule, cel bun, Duhule cel drept; născătorule al lui Dumnezeu Cuvântului, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu şi făcător, Treime, unime, miluieşte-mă.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca din nişte vopsele mohorâte, s-a ţesut trupul lui Emanuil, înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevătat pe tine te cinstim.

Irmos: Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de dânsul se cutremură Heruvimii şi Serafimii, toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-L, bine-L-cuvântaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea zămislirii celei fără sământă este netâlcuită; rodul Maicii cel fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu (pravoslavie) dreaptă credinţă te slăvim.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Milostiveşte-Te, mântuieşte-mă, Fiul lui David, miluieşte-mă, cel ce ai tămăduit cu cuvântul Tău pe cei îndrăciţi şi glasul cel milostiv ca şi tâlharului grăieşte-mi: Amin zic ţie, cu Mine vei fi în Rai, când voi veni întru slăvirea Mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tâlharul Te-a hulit, tâlharul Dumnezeu Te-a cunoscut; că amândoi împreună pe Cruce erau (răstigniţi) spânzuraţi. Dar, o mult Îndurate! Ca şi tâlharului celui credincios, carele Te-a cunoscut pe Tine Dumnezeu, deschide-mi şi mie uşa slavei Împărăţiei Tale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Făptura s-a mâhnit, văzându-Te răstignit; munţii şi pietrele de frică s-au despicat şi pământul s-a cutremurat şi iadul s-a golit; şi s-a întunecat lumina zilei, văzându-Te pe Tine, Iisuse, cu trupul pe Cruce (răstignit) pironit.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Roduri vrednice de pocăinţă să nu ceri de la mine; că tăria mea întru mine a lipsit. Dăruieşte-mi inimă pururea umilită şi sărăcie a duhului; ca să-Ţi aduc acestea ca o jertfă primită, unule Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Judecătorul meu şi cunoscătorule, Cela ce vei să vii iarăşi cu îngerii să judeci lumea toată, atunci văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostiveşti şi să mă miluieşti, Iisuse, pe mine carele am greşit mai mult decât toată firea omenească.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toate cetele îngereşti şi adunările omeneşti le-ai (uimit) spăimântat cu viaţa ta cea minunată, ca cei fără de trup vieţuind şi firea covârşind; pentru care, ca şi cum ai fost fără materie, te-ai suit cu picioarele pe apă, Marie, şi Iordanul ai trecut.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fă milostiv pe (Făcătorul) Ziditorul pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine, cuvioasă Maică, să ne izbăvească de răutăţi şi de necazurile care împrejur ne cuprind. Ca mântuindu-ne, să slăvim neîncetat pe Domnul, cel ce te-a slăvit pe tine.

Stih: ***Sfinte al lui Dumnezeu Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Andreie cinstite şi părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim de toată mânia, necazul şi stricăciunea, şi de greşeli necuvioase noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta cu credinţă.

Slavă...

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L prea înălţăm, dumnezeiescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimii celei nedespărţite, unimii după fiinţă, ca unei lumini şi luminilor, vieţii şi vieţilor, făcătoarei de viaţă, şi luminătoarei marginilor.

Şi acum..., a Născătoarei

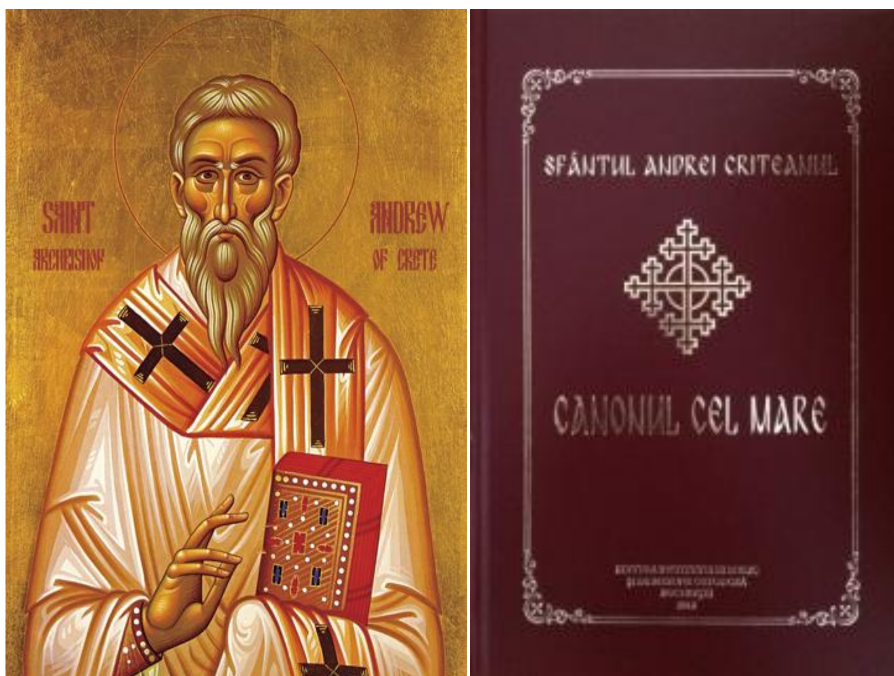
Cetatea ta păzeşte-o, prea curată Născătoare de Dumnezeu; Că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte şi prin tine biruind (întoarce) înfrânge toată supărarea şi robeşte pe vrăjmaşi şi îndreptează pe supuşii ei.

Apoi cântăm în amândouă stranele:

Irmos: Naşterea zămislirii celei fără sământă este netâlcuită; rodul Maicii cel fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu (pravoslavie) dreaptă credinţă te slăvim.

Şi cealaltă urmare a Pavecerniţei şi Otpustul.

Canonul cel mare (miercuri seara, în a cincea săptămână a Sfântului şi marelui Post)

Canonul cel mare compus de Sfântul părintele nostru Andrei Criteanul Ierusalimiteanul - Joi în a cincea săptămână a Sfântului şi marelui Post

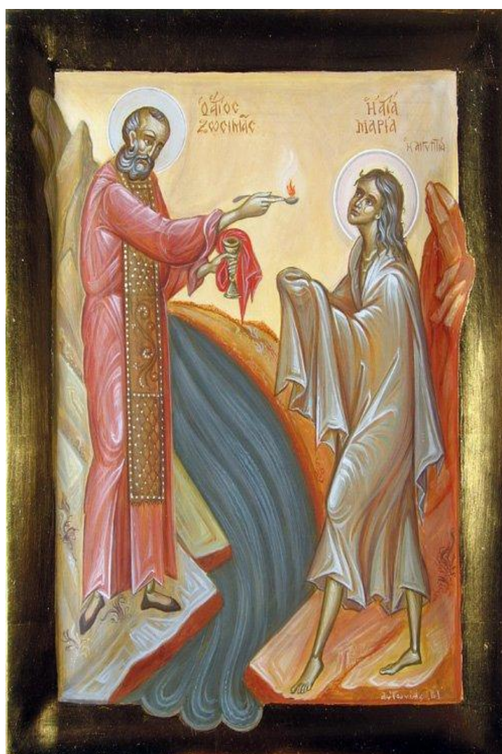
[Tocăm pe la al patrulea ceas din noapte (ora locală 7 seara) și adunându-ne în Biserică, preotul face începutul după obicei, iar noi zicem: Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., După, Tatăl nostru...,Doamne miluieşte!(de 12 ori) Slavă..., Şi acum.... Veniţi să ne închinăm...,şi Utrenia, după rânduială. După Psalmi, cântăm Aliluia şi Podobnicele glasului și citim Catisma a 8-a.]

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile

mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria măntuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Apoi citim Viaţa cuvioasei Maria Egipteanca scrisă de Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului, în două stări.

Starea întâi

"Bun lucru este a ascunde taina împăratului şi slăvit lucru a propovădui faptele lui Dumnezeu" - aşa a spus îngerul către Tobie după minunata recăpătare a vederii şi după acele primejdii prin care a trecut şi din care a fost izbăvit pentru evlavia ce

avea. A nu păzi taina împăratului este primejdios şi vătămător, iar a tăcea despre faptele minunate ale lui Dumnezeu aduce primejdie sufletului.

Pentru aceea şi eu, cuprins de frica de a tăcea despre faptele lui Dumnezeu şi temându-mă de primejdia asemănătoare aceleia ce stătea atârnată deasupra slugii care a îngropat în pământ talantul dăruit de stăpân, fără să scoată vreun folos din el, nu voi tăcea despre povestirea sfântă care a ajuns până la mine.

Nimeni să nu pună la îndoială cele auzite de mine, alcătuitorul acestei scrieri, şi nici să creadă că istorisesc ceva care contrazice adevărul sau să se mire de măreţia celor întâmplate. Departe de mine gândul să mint sau să falsific povestirea în care Dumnezeu este pomenit. Nu mi se pare că este lucru binecuvântat să se cugete lucruri mici şi nevrednice cu privire la măreţia Cuvântului lui Dumnezeu întrupat şi să se pună la îndoială cuvintele celor care vorbesc despre măreţia Lui. Dar dacă se află unii care la citirea rândurilor de faţă sunt oarecum izbiţi de minunăţia povestirii şi nu voiesc cu uşurinţă să creadă, şi cu aceia Dumnezeu să fie milostiv, căci ei, uitându-se la slăbiciunea firii omeneşti, socotesc cu neputinţă de primit cele spuse în chip minunat despre oameni.

Încep deci această istorisire. Cele istorisite s-au petrecut în vremea noastră şi le-am primit de la un sfinţit bărbat, învăţat din copilărie să spună şi să facă cele dumnezeieşti. Dar să nu atragă spre necredinţă pe cititori, nici gândul că este cu neputinţă să se întâmple o minune ca aceasta în vremea noastră. Harul Tatălui, după cum a învăţat Solomon, trece din neam în neam în sufletele cuvioase şi face prieteni ai lui Dumnezeu şi profeţi. Este însă timpul să încep acea sfântă istorisire.

***

În una din mănăstirile din Palestina era un bărbat împodobit în viaţă şi în cuvânt, crescut din pruncie în nevoinţele şi faptele cele călugăreşti. Numele acestui bărbat era Zosima. Să nu socotească cineva, după nume, că vorbesc despre acel Zosima, osândit odinioară ca eretic din pricina învăţăturii sale. Altul este acesta şi altul celălalt, iar deosebirea între cei doi este mare, cu toate că amândoi au avut acelaşi nume.

Acest Zosima era dreptcredincios şi dintru început a trăit ca monah în una dintre vechile mănăstiri din Palestina. Râvnă avea pentru orice fel de nevoinţă pustnicească şi a ajuns destoinic în orice fel de înfrânare. Nu numai că a păzit toată rânduiala predată de cei care s-au nevoit spre o astfel de luptă, dar şi el însuşi a izvodit încă alte multe nevoinţe, prin care căuta să supună trupul duhului. Iar ţinta nu şi-a greşit-o. Şi într-adevăr bătrânul a ajuns atât de vestit în cele duhovniceşti,

încât adeseori mulţi din monahii din mănăstirile învecinate, ba chiar şi din cele îndepărtate, veneau la el ca să fie povăţuiţi în ce priveşte înfrânarea. Cu toate că bătrânul avea o astfel de vieţuire, totuşi niciodată n-a trecut cu vederea studiul cuvintelor dumnezeieşti, nici când se culca, nici când se scula, nici când ţinea în mâini lucrul său, din care-şi agonisea hrana.

Iar dacă vrei să afli despre hrana gustată de el, îţi voi spune că un singur lucru avea el care nu se poate ţine ascuns şi nici nu se putea termina, anume cântarea neîntreruptă a psalmilor şi studiul neîncetat al cuvintelor sfinte.

Se spune că bătrânul a fost de multe ori învrednicit cu vedenii dumnezeieşti, fiind luminat de Dumnezeu. Căci, după cum a spus Domnul, cei care-şi curăţesc trupul şi sunt pururea veghetori prin privirea trează a sufletului lor văd vedeniile dumnezeieşti ale luminării şi primesc de aici arvuna binelui ce nu se ia de la ei.

Zosima zicea că din pântecele maicii sale, ca să spun aşa, a fost hotărât pentru viaţa de mănăstire; iar aici şi-a îndeplinit pustniceasca sa cale până la al cincizeci şi treilea an al vieţii. După aceasta însă, după spusele sale, a fost tulburat de gândul că ar fi întru toate desăvârşit şi că n-ar avea nevoie să înveţe ceva de la altul. Şi după mărturisirea sa gândea întru sine astfel: ***"Se află oare, vreun monah pe pământ, care poate să mă înveţe un chip nou de pustnicie, pe care să nu-l cunosc şi nu l-am făcut, sau să fie în stare să mă ajute cu ceva? Se găseşte, oare, vreun bărbat, din cei care trăiesc înţelepţeşte în pustie, care să mă întreacă în ce priveşte fapta şi contemplaţia?"***

Pe când spunea bătrânul acestea, i s-a arătat cineva şi i-a spus: *"Zosima, bine te-ai nevoit, atât cât era cu putinţă unui om, şi bine ai dus la capăt pustnicescul drum. De altfel nu este nimeni între oameni care să fie desăvârşit. Dar lupta ce-ţi stă în faţă este mai mare decât cea dusă până acum, deşi n-o cunoşti. Ca să ştii însă că sunt încă şi multe alte căi spre mântuire, ieşi, întocmai ca şi Avraam, acel vrednic de respect între patriarhi, din pământul neamului tău şi din casa părintelui tău şi du-te la mănăstirea ce se află lângă râul Iordanului".*

Îndată bătrânul, ascultând de poruncă, a ieşit din mănăstirea în care monahiceşte din pruncie vieţuise. Şi ajungând la Iordanul cel între râuri sfânt, a fost condus de cel ce i-a poruncit în acea mănăstire, în care Dumnezeu a hotărât să fie. Bătând cu mâna în poarta mănăstirii i-a ieşit întru întâmpinare mai întâi monahul însărcinat cu paza porţii. Portarul l-a dus la stareţ. Iar el, când l-a văzut cu haina şi chipul cuvioşiei şi că-i face metania obişnuită monahilor, după ce i-a dat binecuvântarea, l-a

întrebat: "De unde vii, frate? Pentru care pricină ai venit la noi, nişte sărmani călugări?"

"Să spun de unde am venit, a răspuns Zosima, nu mi-e de folos; dar pentru folosinţă am venit, părinte! Am auzit despre voi slăvite şi vrednice de laudă lucruri, cu putinţă să apropie sufletul de Hristos, Dumnezeul nostru".

"Dumnezeu, frate, a zis către el stareţul, este singurul care vindecă neputinţa omenească, şi El însuşi şi pe tine, şi pe noi ne va învăţa dumnezeieştile Sale voi şi ne va îndruma să facem cele ce se cuvine. Omul nu poate fi de folos omului, decât numai să ia aminte fiecare totdeauna de sine şi să lucreze cu minte trează ceea ce trebuie, dobândind ajutor, în cele ce face, pe Dumnezeu. Dar dacă, după cum ai spus, dragostea lui Dumnezeu te-a mânat să ne vezi pe noi, smeriţi călugări, atunci rămâi cu noi, dacă pentru aceasta ai venit. Iar Păstorul cel Bun, care Şi-a dat sufletul pentru mântuirea noastră şi cheamă oile Lui pe nume ne va hrăni pe noi toţi prin harul Domnului".

Acestea a spus stareţul către Zosima; iar el a făcut iarăşi metanie şi a cerut binecuvântare; şi după ce a răspuns: "Amin", a rămas în acea mănăstire.

Zosima a văzut pe călugări strălucind în fapte şi în contemplaţie, slujind Domnului. Cântarea era necontenită, privegherea tot timpul nopţii, iar în mâini aveau neîntrerupt lucrul şi în gură psalmi. Cuvânt deşert nu era printre ei. Grija de lucrurile lumeşti nu se afla la aceia. Veniturile ce se socotesc şi se adună în fiecare an, şi grijile cu privire la viaţă, griji care au în vedere un câştig bănesc, nici cu numele nu erau cunoscute de ei. Ci un singur lucru şi cel dintâi era cel râvnit de toţi, anume ca fiecare din ei să fie mort cu trupul, după cum au şi murit o dată şi nu mai trăiesc pentru lume şi pentru toate cele din lume. Hrană neterminată aveau cuvintele de Dumnezeu insuflate. Hrăneau însă şi trupul, dar numai cu cele de trebuinţă, cu pâine şi apă, pe cât era fiecare înflăcărat de dumnezeiasca dragoste.

Văzându-le pe acestea Zosima, după cum însuşi a spus, se întărea foarte mult sufleteşte, păşind înainte spre desăvârşirea ce-i stătea în faţă şi găsind împreună - lucrători care să lucreze în chip bun voia dumnezeiască.

După ce au trecut multe zile, s-a apropiat timpul pregătirii pentru Sfântul şi marele Post. Atunci monahii se curăţeau mai dinainte pentru dumnezeiasca patimă şi pentru închinarea învierii lui Hristos. Porţile mănăstirii nu erau deschise niciodată, ci încuiate totdeauna pentru a face monahilor netulburată nevoinţa pustnicească. Nici nu era voie să se deschidă porţile, afară numai dacă vreun monah ieşea pentru

vreo mare trebuinţă. Locul era pustiu, iar celor mai mulţi dintre monahii din vecini le era anevoie să ajungă aici din cauza drumului nu numai greu de străbătut, dar şi necunoscut.

În mănăstire se păstra din vechime o rânduială. Socotesc din pricina acestei rânduieli Dumnezeu a adus pe Zosima la acea mănăstire. Care era rânduiala şi cum se păzea, voi spune aici.

În Duminica ce s-a obişnuit să se numească întâi din săptămânile Postului mare, se săvârşea Sfânta Liturghie ca de obicei şi fiecare se împărtăşea cu prea curatele şi de viaţă făcătoarele Taine şi mâncau puţin, după cum era obiceiul. După aceasta se strângeau toţi în biserică şi, făcându-se îndelungată rugăciune şi multe metanii, călugării se îmbrăţişau cu sărutare unii pe alţii, sărutau şi pe stareţ, făcându-i metanie, şi se rugau să le dea binecuvântarea, care să le fie de ajutor şi de sfătuire în nevoinţele ce le stăteau înainte.

După ce se săvârşeau acestea, se deschideau porţile mănăstirii şi ieşeau toţi din mănăstire cântând cu dulce glas: „Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este apărătorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa?” şi celelalte stihuri ale psalmului. Ei lăsau de multe ori un paznic sau doi paznici la mănăstire; nu ca să păzească averea ce se află înăuntru - căci călugării nu aveau ceva care ar fi putut fi luat de hoţi - dar ca să nu lase biserică fără slujba dumnezeiască.

Fiecare îşi lua de ale mâncării, după cum putea şi după cum voia. Unul lua cu sine pâine pe măsura trebuinţei trupului; altul, smochine; altul, finice; altul, legume uscate muiate în apă; altul, nimic, ci numai trupul lui şi rasa cu care era îmbrăcat; se hrănea, de câte ori firea îl silea, cu ierburile ce cresc în pustie.

Şi era păzită această rânduială şi lege cu sfinţenie de fiecare din ei: de a nu şti unul de altul cum se înfrânează şi petrece celălalt. Îndată ce treceau Iordanul se despărţeau unii de alţii. Pustiul era mare şi nici unul nu se întâlnea cu altul. Dacă unul din ei vedea din depărtare venind pe altul spre el, se abătea din drum şi se ducea în altă parte. Trăia pentru el şi pentru Dumnezeu, cântând neîntrerupt psalmi şi gustând din hrana pe care o avea la îndemână.

Petrecând astfel toate zilele postului se întorceau la mănăstire în duminica dinaintea sărbătorii de viaţă făcătoarei Învieri a Mântuitorului, duminica pe care Biserica a rânduit-o să se prăznuiască cu stâlpări. Atunci se întorceau fiecare, având rod al ostenelilor sale conştiinţa sa, care cunoştea cum a lucrat şi seminţele

căror osteneli a adunat. Şi nimeni nu întreba pe celălalt cum sau în ce chip a purtat lupta ce i-a stat în faţă.

Aceasta era rânduiala mănăstirii şi ea se îndeplinea în chip desăvârşit. Fiecare dintre ci când era în pustie lupta cu sine însuşi sub îndrumarea lui Dumnezeu, fără să caute să placă oamenilor, şi nici să arate că se înfrânează. Căci cele ce se fac de dragul oamenilor şi cele ce se săvârşesc pentru a plăcea oamenilor nu se poate spune că aduc vreun folos celui ce le săvârşeşte, ci, dimpotrivă, mare pagubă.

Atunci Zosima, potrivit obişnuitei orânduieli a mănăstirii, a trecut Iordanul, ducând cu sine puţine ale mâncării pentru nevoia trupului şi rasa cu care era îmbrăcat. Canonul său de rugăciune şi-l îndeplinea străbătând pustia; iar când trebuinţă trupului o cerea, gusta ceva.

Noaptea dormea întinzându-se puţin la pământ; se bucura de puţin somn, acolo unde îl apuca seara. Dis de dimineaţă începea din nou să meargă, având totdeauna locuri aspre pentru mers. Şi avea dorinţa - după cum spunea - să pătrundă în adâncul pustiei, cu nădejdea să găsească vreun părinte, în stare să-l ducă spre ceea ce dorea. Şi îşi continua drumul cu sârguinţă, ca şi cum ar fi zorit spre o locuinţă cunoscută şi faimoasă. A mers aşa cale de douăzeci de zile. Când a venit vremea amiezii s-a oprit puţin din mers şi, privind către răsărit, şi-a făcut obişnuita rugăciune. Căci obişnuia la hotărâte ceasuri ale zilei să-şi întrerupă anevoiosul mers şi să se odihnească puţin stând în picioare, ca să cânte psalmi şi să facă metanii. Aşa îşi făcea el rugăciunea.

Dar pe când cânta psalmi şi privea la cer, cu o neîntreruptă privire, vede din colina din dreapta locului în care sta şi se ruga, pe la ceasul douăsprezece, ivindu-se o umbră ca un trup de om. Mai întâi s-a speriat şi tremura din tot trupul, bănuind că vede o nălucire diavolească. După ce a făcut semnul crucii şi a dat la o parte frica - căci rugăciunea i se terminase - şi-a întors privirile şi vede în adevăr pe cineva mergând spre miazăzi. Vedenia era cu trupul gol, neagră la trup, înnegrită ca din pricina arşiţei soarelui; părul capului îi era alb ca lâna, dar şi acesta puţin, încât nu trecea mai jos de grumazul trupului. Când a văzut asta Zosima, s-a făcut de bucurie ca o floare; şi vesel de minunăţia priveliştii, a început să alerge spre locul spre care se zorea şi vedenia. Cu nespusă bucurie se bucura, căci în toată scurgerea acelor zile n-a putut să vadă chip omenesc, de animal sau de zburătoare, chip sau umbră pământească, sau umbra vreunei vieţuitoare. Căuta deci să cunoască cine este vedenia şi din ce loc, pentru că nădăjduia că va vedea mari lucruri.

Vedenia însă, când a înţeles că Zosima vine de departe spre ea, a început să fugă şi să alerge spre adâncul pustiei. Zosima, ca şi cum şi-ar fi uitat de bătrâneţe, ba încă neţinând seama nici de oboseala drumului, se îndrepta zorindu-se să ajungă pe cel ce fugea. Unul urmărea, celălalt era urmărit. Mersul lui Zosima însă era mai iute şi încetul cu încetul a ajuns mai aproape de cel ce alerga.

Când s-a apropiat încât putea să i se audă şi vocea, a început Zosima să strige şi să dea drumul cu lacrimi la astfel de strigăte: ***"Pentru ce fugi de mine, un bătrân şi un păcătos? Aşteaptă-mă, robule al lui Dumnezeu, orice ai fi, pentru numele lui Dumnezeu, pentru Care locuieşti în această pustie! Aşteaptă-mă pe mine, neputinciosul şi nevrednicul, pentru nădejdea pe care o ai în schimbul ostenelii tale. Stai şi roagă-te şi binecuvântează pe bătrân pentru Dumnezeu, Căruia nu I-a fost scârbă de nimeni niciodată!".***

Pe când Zosima înlăcrimat spunea aceste cuvinte, alergau amândoi spre un loc care avea înfăţişarea unui pârâu uscat. Îmi dau cu părerea însă că acolo n-a fost niciodată pârâu - căci cum s-ar găsi un pârâu în acel loc? - ci că locul a dobândit de la natură o astfel de înfăţişare.

După ce-au ajuns amândoi la locul mai sus pomenit, făptura omenească ce fugea înaintea lui s-a coborât în vale şi s-a urcat pe malul celălalt. Dar Zosima, obosit şi nemaiputând să fugă, a stat pe celălalt mal al locului cu înfăţişarea de pârâu. Şi a adăugat lacrimi la lacrimi şi plânsete la plânsete, încât tânguirile lui puteau să ajungă până departe.

Atunci arătarea trupească de pe celălalt mal a rostit astfel de cuvinte: "Părinte Zosima, pentru Domnul, iartă-mă, dar nu pot să mă întorc şi să mă arăt în faţa ta astfel. Sunt femeie şi, după cum vezi, goală, iar ruşinea trupului meu o am nea-coperită. Dar dacă voieşti cu tot dinadinsul să dăruieşti binecuvântare unei femei păcătoase, aruncă-mi rasa cu care eşti îmbrăcat, ca să-mi ascund cu ea neputinţa femeiască şi să mă întorc spre tine şi să primesc binecuvântările tale".

Atunci cutremur şi rătăcire a minţii a cuprins pe Zosima - după cum spunea - când a auzit că-l cheamă pe nume. Căci bărbatul, fiind pătrunzător la minte şi prea înţelept în cele dumnezeieşti, cunoştea că dacă acea făptură n-ar fi fost luminată de harul profetic, negreşit că nu l-ar fi chemat pe nume pe el, pe care niciodată nu l-a văzut şi despre care niciodată n-a auzit.

Cu grabă deci a îndeplinit ce i s-a poruncit; şi dezbrăcând haina veche şi ruptă ce-o avea, i-a aruncat-o stând întors cu spatele. Iar ea a luat-o şi şi-a acoperit unele părţi ale trupului, care trebuiau să fie acoperite mai mult decât altele.

După aceasta se întoarse spre Zosima şi-i zise: ***"Ce ţi-a venit în minte, Părinte Zosima, de a vedea pe o femeie păcătoasă? Ce vrei să afli de la mine sau să vezi la mine, de nu ai pregetat să te oboseşti atât de mult?".***

Zosima, înclinându-şi genunchii la pământ, cerea să fie binecuvântat după obicei, iar ea îi făcea metanie. Şi amândoi se mişcau spre pământ, fiecare cerând să fie binecuvântat de celălalt. Nimic altceva nu se putea auzi de la amândoi decât "Binecuvântează!".

După multă trecere de vreme, a spus femeia către Zosima: ***"Părinte Zosima, ţie ţi se cuvine să binecuvântezi şi să te rogi pentru mine, căci tu eşti cinstit cu vrednicia preoţiei; tu de mulţi ani stai în faţa sfântului altar şi de multe ori ai săvârşit dumnezeieştile Taine".***

Cuvintele acestea i-au adus lui Zosima mai mare frică şi nelinişte. Bătrânul tremura, era plin de sudoare şi suspina, iar glasul i se tăia. Şi grai cu răsuflare greoaie şi întreruptă: ***"Este lămurit, duhovnicească maică, din felul tău de viaţă, că te-ai apropiat de Dumnezeu şi că în cea mai mare parte ai murit pentru lume. Dar mult mai lămurit este harul dat ţie, pentru că m-ai chemat pe nume şi m-ai numit preot pe mine, pe care niciodată nu m-ai văzut. Dar pentru că harul nu se cunoaşte din vredniciile pe care le are cineva, ci este obişnuit să fie cunoscut din darurile sufleteşti, pentru aceea, pentru Domnul, binecuvântează-mă şi roagă-te pentru mine, care am nevoie de ajutorul tău".***

Supunându-se deci stăruinţei bătrânului, femeia a zis: ***"Binecuvântat să fie Dumnezeu, Care se îngrijeşte de mântuirea oamenilor şi a sufletelor!"***

Şi după ce a zis Zosima: "Amin", s-au sculat amândoi din genunchi, iar femeia a zis bătrânului: ***"Pentru care pricină, omule, ai venit la mine păcătoasa? Pentru care pricină ai venit să vezi o femeie lipsită de orice virtute? Afară numai dacă harul Sfântului Duh nu te-a călăuzit să îndeplineşti cu timpul vreo slujbă de trebuinţă trupului meu. Spune-mi cum vieţuiesc creştinii astăzi? Cum cârmuiesc împăraţii? Cum este păstrată Biserica?"***

"În puţine cuvinte, maică, a spus Zosima către ea, prin rugăciunile tale cuvioase, Hristos a dăruit tuturor pacea statornică. Dar primeşte rugăciunea

nevrednică a bătrânului şi roagă-te pentru toată lumea şi pentru mine păcătosul, pentru ca să nu-mi fie fără rod întinderea pustiului acestuia".

"Ţie ţi se cuvine, părinte Zosima, i-a răspuns ea, să te rogi pentru mine şi pentru toţi. Căci, după cum ai spus, ai vrednicia preoţească şi spre aceasta ai fost rânduit. Dar pentru că datori suntem să facem ascultare, voi îndeplini cu dragă inimă porunca".

După ce a spus acestea, s-a întors către răsărit şi, ridicându-şi ochii în sus şi înălţându-şi mâinile, a început să se roage în şoaptă. Glasul ei nu se auzea lămurit, aşa că Zosima n-a putut să înţeleagă nimic din rugăciunea ei. El stătea, după cum spunea, cu privirile aplecate la pământ, tremurând, fără să rostească ceva.

Zosima s-a jurat luând pe Dumnezeu martor de cele spuse, că, ridicându-şi puţin ochii de la pământ, a văzut-o în timpul rugăciunii ei înălţată cu un cot de la pământ, încât se ruga stând în văzduh. Când a văzut aceasta, l-a cuprins mai mare frică şi puternică nelinişte; nu îndrăznea să rostească ceva, ci spunea numai el însuşi: ***"Doamne miluieşte!"*** În timp ce bătrânul sta la pământ, un gând de sminteală i-a trecut prin minte. ***"Oare nu cumva este un duh rău şi se face că se roagă?"***

După ce femeia şi-a terminat rugăciunea, s-a întors, a ridicat pe călugăr şi a zis: ***"Pentru ce, părinte, te tulbură gândurile şi te sminteşti cu privire la mine, că sunt duh şi că mă prefac că mă rog? Fii deplin încredinţat, omule, că femeie păcătoasă sunt şi am fost de altfel întărită cu Sfântul Botez. Nu sunt duh, ci pământ şi ţărână şi, într-un cuvânt, trup care n-a gândit nimic duhovnicesc".***

Spunând acestea şi-a pecetluit cu semnul crucii fruntea, ochii, buzele şi pieptul, zicând astfel: ***"Dumnezeu, părinte Zosima, să ne izbăvească de cel rău şi de laturile lui, căci mare este puterea diavolului împotriva noastră".***

Când bătrânul a auzit şi a văzut acestea, s-a aruncat la pământ şi a cuprins cu mâinile picioarele ei, spunând cu lacrimi: ***"Te jur, în numele lui Hristos, Dumnezeul nostru, care S-a născut din Fecioară, pentru care goliciunea aceasta o porţi, pentru care ţi-ai istovit trupul acesta, să nu ascunzi nimic robului tău, cine eşti, de unde, de când şi în ce chip ai locuit în pustia aceasta. Nimic să nu ascunzi din faptele tale, ci pe toate să le povesteşti, ca să faci cunoscute măreţiile lui Dumnezeu. Căci după cum este scris, ce folos are înţelepciunea ascunsă şi comoara îngropată? Spune-mi toate, pentru Domnul. Nu mi le vei spune pentru laudă sau pentru falā, ci ca să mă încunoştiinţezi pe mine, păcătosul şi nevrednicul. Cred***

în Dumnezeu pentru care trăieşti şi ai vieţuit, că pentru aceasta am fost călăuzit în pustiul acesta, că Domnul să facă cunoscute faptele tale. Nu este în puterea noastră a ne împotrivi judecăţilor lui Dumnezeu. Căci, dacă n-ar fi fost bine-plăcut lui Hristos Dumnezeul nostru ca să fii cunoscută de mine şi să se ştie cum te nevoieşti, n-ar fi îngăduit să fii văzută de cineva şi nici pe mine nu m-ar fi întărit să merg atâta cale, pe mine, care niciodată n-am voit şi nici n-am putut să ies din chilia mea".

După ce părintele Zosima a spus acestea şi mai multe altele, femeia l-a sculat de la pământ şi i-a spus: ***"Mă ruşinez, părintele meu, să-ţi spun ruşinea faptelor mele. Iartă-mă, pentru Domnul. Dar de vreme ce ai văzut trupul meu gol, atunci să-ţi dezgolesc şi faptele mele, ca să cunoşti de câtă ruşine şi întinăciune este plin sufletul meu. Nu din pricină de a nu mă lăuda, după cum socoteai, n-am voit să-ţi povestesc faptele mele - căci cu ce am a mă laudă eu, care am fost vas ales al diavolului? Ştiu însă că, dacă voi începe să-mi povestesc viaţa, vei fugi de mine, cum fuge cineva de şarpe, şi nu vei suferi să auzi faptele nebune săvârşite de mine. Ţi le spun, fără să las ceva deoparte. Dar mai întâi, te jur, să nu încetezi de a te ruga pentru mine, ca să găsesc milă în ziua judecăţii".***

Starea a doua

Şi în timp ce bătrânul lăcrima fără încetare, femeia a început povestirea vieţii ei, grăind aşa: ***"Eu, frate, sunt de loc din Egipt. Pe când eram de doisprezece ani şi trăiau părinţii mei, am lepădat dragostea faţă de ei şi m-am dus în Alexandria. Mi-e ruşine să mă gândesc cum de la început mi-am stricat fecioria şi cât de neînfrântă şi nesăţioasă îmi era patima împreunării. Dar este mai cinstit ca să ţi-o spun acum. Aceasta ţi-o voi istorisi pe scurt, ca să cunoşti firea mea pătimaşă şi dorul meu după plăceri. Timp de mai bine de şaptesprezece ani, iartă-mă, i-am petrecut în dragoste publică, supusă fiind destrăbălării. Şi pe adevăr mă jur, nu pentru plată, căci n-am luat nimic de la cei care de multe ori voiau să-mi plătească. Acest chip - de a-mi satisface dorinţa în dar - l-am născocit pentru a face să atrag luarea aminte a câtor mai mulţi asupra mea. Iarăşi să nu crezi cumva că nu luam bani pentru că eram bogată. Nu, căci trăiam ca o cerşetoare şi adeseori torceam câlţi. Aveam însă o poftă nesăţioasă şi o dorinţă neînfrântă de a mă tăvăli în noroi. Aceasta socoteam că este scopul vieţii, de a batjocori neîncetat trupul.***

Ducând deci o astfel de viaţă, văd într-o vară mulţi bărbaţi din Libia şi din Egipt alergând spre mare. Am întrebat pe unul care se afla atunci întâmplător lângă mine: "Unde se zoresc oare bărbaţii aceştia care aleargă?"

Acela mi-a răspuns: "Se duc cu toţii la Ierusalim de sărbătoarea Înălţării cinstitei Cruci, care se prăznuieşte peste puţine zile".

"Oare, nu mă vor lua şi pe mine, i-am spus aceluia, dacă voi vrea să-i urmez?"

"Dacă ai bani de drum şi de hrană, nu te împiedică nimeni".

"În adevăr, frate, i-am spus, n-am bani nici de drum şi nici de hrană. Dar mă duc şi cu şi mă urc în una din corăbiile pe care le-au tocmit şi mă vor hrăni, chiar dacă nu vor. Trup am, şi-l voi da în locul banilor de drum.

Pentru aceasta am voit să plec - şi-ţi cer iertare, părintele meu - pentru ca să am mai mulţi îndrăgostiţi la cheremul patimii mele. Ţi-am spus, părinte Zosima, să nu mă sileşti să-ţi spun neruşinarea mea. Mă cutremur. Ştie Domnul că te pângăresc şi pe tine şi văzduhul cu vorbele mele".

Zosima, udând pământul cu lacrimi, i-a răspuns: ***"Spune, pentru Domnul, maica mea! Spune! Să nu întrerupi firul unei asemenea povestiri folositoare".***

Iar ea, reluând povestirea, a adăugat acestea: ***"Aşadar, acel tânăr a plecat râzând când a auzit neruşinarea cuvintelor mele. Eu însă, aruncând furca pe care o purtăm - căci se întâmpla s-o port din când în când - am alergat la mare, acolo unde vedeam că se zoresc oamenii. Şi văzând pe câţiva tineri, cam zece la număr sau chiar mai mulţi, ce stăteau pe ţărm (bănuiesc că aşteptau pe alţi tovarăşi de călătorie, căci cei care veniseră înainte se urcaseră în corăbii) cu trupurile şi mişcările pline de viaţă şi de putere şi părându-mi-se îndestulători pentru scopul ce urmăream, am sărit cu neruşinare, după cum îmi era obiceiul, în mijlocul lor. "Luaţi-mă şi pe mine, le-am spus, unde plecaţi şi nu vă voi fi nefolositoare".***

După ce am spus şi alte cuvinte mai neruşinate, i-am pornit pe toţi pe râs. Dar când au văzut stăruinţa mea în neruşinare, m-au luat şi m-au dus în corabia pe care o aveau tocmita - căci între timp au venit şi aceia din pricina cărora stăteau pe ţărm. Din această clipă am început călătoria pe mare.

Iar cele ce-au urmat după aceasta, cum ţi le voi povesti, omule? Ce fel de limbă le va rosti sau ce auz va primi faptele săvârşite în corabie în timpul călătoriei? Cum îţi voi povesti faptele pe care i-am silit să le facă nenorociţii împotriva voinţei lor? Nu există chip de destrăbălare, din cele ce se pot spune şi din cele ce nu se pot spune, pentru care să nu fi fost învăţătoare acelor nenorociţi. Eu, părintele meu, mă minunez cum de n-a înghiţit marea destrăbălările mele. Cum

de nu şi-a deschis pământul gura şi nu m-a cufundat de vie în iad pe mine, care am prins în laţuri atâtea suflete. Bănuiesc însă că Dumnezeu caută pocăinţa mea, căci nu vrea moartea păcătosului; El este îndelung-Răbdător şi aşteaptă întoarcerea.

Cu astfel de sârguinţă am ajuns în Ierusalim. Iar în zilele petrecute în oraş, înainte de sărbătoare, am făcut fapte la fel cu celelalte, dar mai vârtos, şi mai rele, căci n-am fost îndestulată cu tinerii pe care i-am avut pe mare şi mi-au slujit pe cale, ci m-am folosit şi de mulţi alţii, locuitori din Ierusalim şi străini, strângându-i pentru acelaşi scop.

Când a sosit sfânta sărbătoare a Înălţării Crucii, eu umblam ca şi mai înainte de colo-colo, ca să pescuiesc sufletele tinerilor. Foarte de dimineaţă însă am văzut pe toţi că aleargă la biserică. Am plecat şi eu mergând împreună cu cei care se grăbeau şi am ajuns o dată cu ei în pridvorul bisericii.

Când a venit timpul dumnezeieştii Înălţări, mă împingeam în mulţime silindu-mă să intru împreună cu poporul. Şi m-am apropiat eu ticăloasa cu multă trudă şi năduf de uşa prin care se putea intra în biserică, unde se arăta lemnul de viaţă făcător. Când să păşesc pragul uşii, toţi ceilalţi au intrat neîmpiedicaţi; pe mine însă m-a oprit o putere dumnezeiască, neîngăduindu-mi să intru. Iarăşi am încercat; dar am fost respinsă şi m-am văzut din nou stând singură în pridvor. Socotind că din pricina slăbiciunii femeieşti s-a întâmplat aceasta, m-am amestecat iarăşi cu alţii şi mă sileam pe cât puteam, făcându-mi loc cu coatele şi mă împingeam. Dar m-am ostenit în zadar. Când nemernicul meu picior a călcat din nou pe prag, biserica a primit pe ceilalţi fără să împiedice pe cineva, numai pe mine nefericita nu mă primea, ci o putere mare m-a împiedicat, întocmai ca o mulţime orânduită de ostaşi, căreia i s-a poruncit să-mi închidă intrarea. Şi am rămas iarăşi în pridvor.

După ce am făcut şi am pătimit aceasta de trei şi de patru ori, am obosit şi nu mai aveam putere nici să mă împing, nici să mă îndes, căci trupul meu ostenise foarte tare din pricina înghesuielii.

M-am întors deci, am plecat şi am stat în colţul curţii bisericii. Abia atunci mi-a venit în minte pricina care m-a împiedicat să văd lemnul de viaţă făcător. Cuvânt mântuitor a atins ochii inimii mele, arătându-mi că noroiul faptelor mele a fost acela care mi-a închis intrarea.

Am început să plâng, să mă tângui şi să-mi bat pieptul, scoţând suspine din adâncul inimii mele.

Pe când plângeam, văd, deasupra locului în care stăteam se afla icoana Prea-Sfintei Născătoare de Dumnezeu, şi am zis uitându-mă către ea cu statornicie: "Fecioară Stăpână, care ai născut după trup pe Dumnezeu Cuvântul. Ştiu, ştiu că nu este cuviincios şi binecuvântat ca eu, atât de necurată, atât de spurcată, să văd icoana ta, a pururea Fecioarei, a celei curate, care ai trupul şi sufletul curate şi neîntinate. Este drept să fiu urâtă eu, pierdută, de tine, care eşti curăţenia, şi să te dezguşti de mine. Dar de vreme ce după cum am auzit, Dumnezeu, pe care L-ai născut, pentru aceasta S-a făcut om, ca să cheme pe păcătoşi la pocăinţă, ajută-mi mie, singura care n-am pe cineva într-ajutor. Porunceşte să mi se îngăduie să intru în biserică. Să nu mă lipseşti să văd lemnul pe care s-a răstignit Dumnezeul cel născut din tine, care Şi-a dat propriul Său sânge preţ de răscumpărare pentru mine. Porunceşte, Stăpână, să-mi fie deschisă şi mie uşa dumnezeieştii închinări a Crucii. Dumnezeului născut din tine te dau chezăşuitoare că niciodată nu voi mai pângări acest trup prin vreo împreunare ruşinoasă, iar, după ce voi vedea lemnul Crucii Fiului tău, mă voi lepăda numaidecât de lume şi de toate cele din lume şi îndată plec acolo unde tu că o chezăşuitoare a mântuirii melc mă vei povăţui şi mă vei îndruma".

După ce am spus acestea, am căpătat prin ardoarea credinţei un fel de încredinţare, şi, având deplină nădejde în milostenia Născătoarei de Dumnezeu, m-am mişcat din locul unde am stat şi mi-am făcut rugăciunea. Am venit iarăşi şi m-am amestecat cu cei care intrau. Nu mai era nimeni care să mă dea îndărăt, nimeni care să mă împiedice să mă apropii de uşa prin care se intra în biserică. Frică m-a cuprins şi mirare; eram cu totul zdruncinată şi tremuram. Când am ajuns la uşa sigilată până atunci pentru mine, toată puterea care la început m-a împiedicat acum, îmi înlesnea dinainte intrarea. Astfel am intrat fără osteneală; astfel am ajuns înăuntrul celor sfinte. Am fost învrednicită cu vederea făcătoarei de viaţă Cruci, am văzut Tainele lui Dumnezeu şi eram gata să primesc pocăinţa. După ce eu, nenorocita, m-am aruncat la pământ şi m-am închinat acelui loc sfânt, am alergat ieşind, zorindu-mă spre chezăşuitoarea mea.

Când am ajuns în acel loc în care a fost scris zapisul făgăduinţei, mi-am plecat genunchii înaintea pururea Fecioarei şi Născătoarei de Dumnezeu şi am spus aceste cuvinte: "Tu, Stăpâna prea bună, ţi-ai arătat faţă de mine iubirea ta de oameni. Nu te-ai dezgustat de rugăciunile unei nevrednice. Am văzut slavă pe care nu este drept s-o vedem noi, cei pierduţi. Slavă lui Dumnezeu care primeşte prin tine pocăinţă păcătoşilor! Dar ce voi gândi mai mult sau ce voi rosti eu,

păcătoasa? Este timpul, Stăpână, să fie îndeplinită făgăduinţa pe care am făcut-o. Îndrumează-mă acum unde porunceşti. Fii acum învăţătoarea mântuirii melc, povăţuindu-mă pe calea care duce la pocăinţă".

Şi zicând acestea, am auzit din depărtare un glas: "Dacă vei trece Iordanul, bună odihnă vei găsi". Ascultând această voce şi fiind încredinţată că aceasta pentru mine s-a întâmplat, am strigat cu lacrimi şi am zis Născătoarei de Dumnezeu: "Stăpână, stăpână, nu mă părăsi!" După ce am strigat acestea, am ieşit din curtea bisericii.

Când am ieşit, un om m-a văzut şi mi-a dat trei monede, zicându-mi: "Primeşte-le pe acestea, maică!" Le-am luat, am cumpărat cu ele trei pâini şi le-am socotit drept pâini ale binecuvântării. Şi am întrebat pe negustorul care mi-a vândut pâinile: ***"Care este, omule, calea care duce la Iordan?"***

Aflând poarta oraşului care duce spre părţile acelea, am ieşit alergând şi mergeam lăcrimând. Din întrebare în întrebare am ajuns. După ce am mers toată ziua - căci era pe la ceasurile nouă dimineaţă, după cât bănuiesc, când am văzut Crucea - am ajuns pe la apusul soarelui la biserica Sfântului Ioan Botezătorul care se află alături de Iordan. Închinându-mă mai întâi în biserică, m-am coborât îndată la Iordan şi mi-am spălat faţa şi mâinile cu apa aceea sfântă. După aceea m-am împărtăşit în biserica Înaintemergătorului cu prea curatele şi de viaţă făcătoarele Taine. Am mâncat jumătate dintr-o pâine, am băut apă din Iordan şi m-am culcat noaptea pe pământ. A doua zi de dimineaţă am trecut pe malul celălalt cu o mică barcă pe care am găsit-o acolo. Şi iarăşi m-am rugat de Îndrumătoarea mea să mă călăuzească acolo unde îi este cu bună plăcere.

jumătate

Aşa am ajuns în acest pustiu. De atunci până astăzi m-am depărtat fugind. Sălăşluiesc în această pustie, aşteptând pe Dumnezeul meu, care mântuieşte de deznădejde şi de vifor pe cei care se întorc la El.

"Câţi ani sunt, maica mea, i-a spus Zosima, de când sălăşluieşti în acest pustiu?"

"După cât bănuiesc, a răspuns femeia, sunt patruzeci şi şapte de ani de când am ieşit din oraşul sfânt".

"Şi ce ai găsit sau ce ai avut ca hrană, maica mea?"

"Am trecut Iordanul ducând cu mine două pâini şi jumătate. Acestea, încetul cu încetul, uscându-se s-au împietrit şi în câtva vreme mâncându-le le-am terminat".

"Şi astfel ai petrecut cu uşurinţă scurgerea atâtor ani, fără să te tulbure marea schimbare ce s-a săvârşit cu tine?"

"M-ai întrebat acum, părinte Zosima, i-a răspuns femeia, un lucru de care mă cutremur să şi vorbesc. Căci dacă îmi voi aminti atât de multele primejdii pe care le-am suferit şi de gândurile care cumplit m-au tulburat, mă tem ca nu cumva să fiu iarăşi cuprinsă de ele".

"Să nu laşi nimic, maica mea, a grăit Zosima, din ceea ce ai să-mi veseşti. Căci te-am întrebat de acestea, pentru ca să mi le arăţi pe toate, fără să laşi ceva de o parte".

"Crede-mă, părinte, i-a zis că, că am petrecut şaptesprezece ani în acest pustiu, luptându-mă cu poftele mele nebuneşti ca şi cu nişte fiare sălbatice. Când încercam să gust din hrană, doream cărnurile şi peştii pe care îi are Egiptul. Doream băutura de vin, atât de plăcută mie, căci am băut mult vin pe când eram în lume. Aici însă nici apă nu aveam să gust. Ardeam de sete în chip groaznic, dar, de nevoie, suferEam. Intra însă în sufletul meu şi pofta necugetată a cântecelor desfrânate, tulburându-mă chinuitor să cânt cântecele drăceşti pe care le-am învăţat. Dar eu îndată lăcrimam şi-mi loveam pieptul cu mâinile şi-mi aduceam aminte de făgăduinţa ce-am făcut-o când am plecat în pustie. Mă duceam cu mintea la icoana Născătoarei de Dumnezeu, chezăşuitoarea mea, şi plângeam în faţa ei, cerând să alunge gândurile mele cele rele care atacau astfel nenorocitul meu suflet. După ce lăcrimam îndeajuns şi-mi băteam cu putere pieptul, vedeam o lumină care strălucea împrejurul meu. Şi din această clipă, peste potopul de gânduri venea o linişte statornică.

Dar cum îţi voi povesti, părinte, gândurile mă mânau iarăşi la desfrânare. Foc se aprindea înlăuntrul nefericitei mele inimi; toată mă ardea şi mă aţâţa spre pofta împreunării. Îndată ce însă un gând ca acesta mă ataca, mă aruncam la pământ şi udam pământul cu lacrimi, socotind că apare Chezăşuitoarea mea, ca o pârâtoare în faţa mea, călcătoarea de lege, şi ceream pedeapsa pentru călcarea făgăduinţei. Nu mă sculam de la pământ - se şi întâmpla să stau la pământ zi şi noapte - până ce nu mă lumina acea dulce lumină şi-mi alunga gândurile ce mă

tulburau. Ochiul gândirii mele deci îl îndreptam totdeauna, fără încetare, spre chezăşuitoarea mea, rugând-o să fie într-ajutor aceleia care trecea prin atâtea primejdii în nesfârşitul pustiului. Şi aveam un ajutor şi un apărător spre pocăinţă. Aşa am petrecut vreme de şaptesprezece ani, luptându-mă cu mii de primejdii. Dar din acea vreme şi până astăzi, ajutătoarea mea a fost lângă mine în toate, călăuzindu-mă prin toate".

"N-ai avut nevoie de hrană sau de îmbrăcăminte?", i-a zis Zosima.

"După ce am sfârşit acele pâini, precum ţi-am spus mai înainte, m-am hrănit timp de şaptesprezece ani cu verdeţuri şi cu altele ce se găseau în pustie. Iar îmbrăcămintea pe care am avut-o când am trecut Iordanul s-a sfâşiat, rupându-se. Am suferit mare chin şi din pricina frigului, dar şi din pricina căldurii. Din cauza arşiţei ardeam, iar din pricina gerului îngheţam şi tremuram, aşa că de multe ori cădeam la pământ şi rămâneam aproape fără suflare şi nemişcată. M-am luptat deci cu multe şi felurite nevoi şi ispite nenorocite.

Din acel timp însă şi până acum puterea lui Dumnezeu a păzit în multe chipuri păcătosul meu suflet şi smeritul meu trup. Căci am dobândit o hrană neîmpuţinată - nădejdea mântuirii mele - gândindu-mă numai de la câte rele m-a mântuit. Mă hrănesc şi mă acopăr cu cuvântul lui Dumnezeu, care ţine toate. Nu numai cu pâine va trăi omul, iar cei care au lepădat îmbrăcămintea păcatului cu piatră s-au îmbrăcat, dacă n-au avut acoperământ".

Când a auzit Zosima că a amintit şi citate din Scriptură, din cărţile lui Moise, din Iov şi din cartea Psalmilor, i-a spus: ***"Ai citit cartea Psalmilor, maica mea, sau alte cărţi?"***

Când a auzit acestea, a zâmbit şi a zis bătrânului: ***"Crede-mă, omule, că n-am văzut de când am trecut Iordanul pe alt om decât astăzi, chipul tău. Dar nici fiară sălbatică sau altă vieţuitoare n-am zărit de când sunt în acest pustiu. Iar carte n-am învăţat niciodată. Nici n-am auzit pe cineva cântând sau citind psalmi. Cuvântul lui Dumnezeu însă, care este viu şi lucrător, dă omului cunoştinţă. Aici este sfârşitul povestirii mele. Şi fac şi acum ceea ce am făcut când am început povestirea: te jur şi acum, pe întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, să te rogi pentru mine păcătoasa".***

După ce a spus acestea şi şi-a sfârşit aici povestirea, s-a pornit să facă metanii.

Bătrânul a strigat iarăşi cu lacrimi: ***"Binecuvântat este Dumnezeu, care a făcut lucruri mari şi minunate, slăvite şi neobişnuite, cărora nu este număr. Binecuvântat este Dumnezeu, care mi-a arătat cât de multe lucruri dăruieşte celor care se tem de El. Cu adevărat, Doamne, n-ai părăsit pe cei care Te caută pe Tine".***

Femeia însă nu i-a îngăduit bătrânului deloc să facă metanie, ci i-a zis: ***"Te jur pe Mântuitorul Hristos, Dumnezeul nostru, omule, să nu spui la nimeni nimic din cele ce-ai auzit, până când Dumnezeu mă va lua de pe pământ. Acum mergi în pace; iar în anul ce vine mă vei vedea iarăşi pe mine, şi eu pe tine, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. Fă dar, pentru Domnul, ceea ce îţi poruncesc acum. În Sfântul şi marele Post al anului viitor să nu treci Iordanul, după cum obişnuiţi să faceţi în mănăstire".***

Zosima s-a minunat când a auzit că-i vesteşte şi rânduiala mănăstirii. N-a spus nimic altceva decât: ***"Slavă lui Dumnezeu care a dat haruri mari celor care-L iubesc pe El".***

Femeia i-a grăit: ***"Rămâi, părinte, după cum am spus, în mănăstire. Căci chiar dacă vei voi să ieşi, nu-ţi va fi cu putinţă. Iar în sfânta seară a Cinei celei de Taină, ia trupul şi sângele de viaţă făcător al lui Hristos într-un vas sfinţit vrednic de asemenea Taine, şi adu-mi-le. Să stai cu ele pe malul Iordanului, care se învecinează cu locuinţele omeneşti. Eu voi veni acolo ca să mă împărtăşesc cu darurile de viaţă făcătoare. N-am mai avut parte de această sfinţenie de când m-am împărtăşit în biserica Înaintemergătorului, înainte de a trece Iordanul. Iar acum o doresc cu o dragoste nestăpânită. Pentru aceea cer şi mă rog să nu treci cu vederea cererea mea, ci adu-mi negreşit asemenea Taine de viaţă făcătoare şi dumnezeieşti, în acelaşi timp în care Domnul a făcut părtaşi pe ucenici dumnezeieştii Cine. Iar părintelui Ioan, stareţul mănăstirii în care locuieşti, spune-i aceasta: Ai grijă de tine şi de turma ta, căci se petrec acolo unele lucruri care au nevoie de îndreptare. Nu vreau însă ca să i le spui acum acestea, ci când îţi va îngădui Domnul".***

După ce-a spus bătrânului cuvintele acestea şi după ce a zis: ***"Roagă-te pentru mine!"***, a fugit iarăşi în adâncul pustiei.

Zosima şi-a plecat genunchii, s-a închinat locului în care au stat picioarele ei şi slăvind şi binecuvântând pe Hristos, Dumnezeul nostru, s-a întors bucurându-se cu sufletul şi cu trupul. Străbătând din nou acea pustie a ajuns la mănăstire în ziua în care obişnuiau să se întoarcă monahii acolo.

În anul acela Zosima a ţinut pe toate sub tăcere şi n-a îndrăznit să spună nimănui nimic din cele ce-a văzut. În sinea sa însă se ruga lui Dumnezeu să-i arate iarăşi chipul acela dorit. Se mâhnea şi se întrista, gândindu-se la lungimea anului şi voia ca anul să se facă de o zi, de era cu putinţă.

Iar când a sosit Duminica de la începutul Sfinţitului şi marelui Post, toţi ceilalţi au ieşit îndată, cântând obişnuita rugăciune, dar pe el l-a apucat o boală cu fierbinţeli şi l-a silit să rămână în mănăstire. Atunci Zosima şi-a amintit de cuvintele cuvioasei: ***"Chiar dacă vei voi să ieşi din mănăstire, nu-ţi va fi cu putinţă".*** După trecerea câtorva zile, s-a sculat din boală şi a rămas mai departe în mănăstire.

Când monahii s-au întors iarăşi şi s-a apropiat seara Cinei celei de Taină, Zosima a făcut cum i s-a poruncit. Într-un potir mic a luat curatul trup şi cinstitul sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, iar într-un paneraş a pus smochine, finice şi puţină linte muiată în apă. A plecat deci când s-a făcut seară târziu şi s-a aşezat pe malul Iordanului, aşteptând sosirea cuvioasei. Sfinţita femeie zăbovea. Zosima însă n-a adormit, ci privea cu stăruinţă spre pustie, aşteptând să vadă ceea ce dorea să vadă.

Şi pe când sta jos, zicea bătrânul în sinea sa: ***"Oare, nu cumva eu nevrednicul am împiedicat-o să vină? Oare, nu cumva a venit şi, pentru că nu m-a găsit, s-a întors iarăşi?”*** Zicând acestea a început să plângă cu suspine. A ridicat apoi ochii către cer şi a rugat pe Dumnezeu, zicând: ***"Să nu mă lipseşti, Stăpâne, să văd iarăşi ceea ce ai îngăduit să văd! Să nu plec gol, ducând cu mine mustrarea păcatelor mele!"*** Sfârşind rugăciunea cu lacrimi, a trecut la alt gând, căci zicea întru sine: ***"Dar ce va fi chiar dacă va veni? Nu este nici o barcă. Cum va trece Iordanul şi cum va veni la mine? Vai de mine, nevrednicul! Vai de mine, nefericitul! Cine m-a lipsit, în adevăr, de un asemenea bine?"***

Pe când bătrânul gândea acestea, iată a venit şi cuvioasa femeie. Ea stătea de partea cealaltă a Iordanului, de unde şi venea. Zosima s-a sculat, bucurându-se, veselindu-se şi slăvind pe Dumnezeu. Şi iarăşi s-a muncit cu gândul că n-ar putea să treacă Iordanul. O vede însă că înseamnă Iordanul cu semnul cinstitei cruci - căci, după cum spunea, în noaptea aceea era luna plină - şi, odată cu facerea semnului crucii, a păşit pe apă şi mergea pe deasupra apelor, îndreptându-se către el.

Zosima voia să-i facă metanie, dar l-a oprit strigând, pe când mergea încă pe apă: ***"Ce faci, părinte? Eşti preot, şi ţii în mână şi Tainele dumnezeieşti!"***

Zosima a dat ascultare vorbelor ei. Când a ajuns la uscat, a zis către bătrân: ***"Binecuvântează, părinte, binecuvântează!"***

El a răspuns tremurând - căci îl cuprinsese spaima la vederea aceea prea minunată: ***"Cu adevărat Dumnezeu nemincinos este, căci El a făgăduit că cei care se curăţesc pe ei înşişi se vor asemăna lui Dumnezeu, atât cât este cu putinţă. Slavă Ţie, Hristoase, Dumnezeul nostru, care n-ai îndepărtat rugăciunea mea şi mila Ta de la robul Tău. Slavă Ţie, Hristoase, Dumnezeul nostru, care mi-ai arătat prin această roabă a Ta cât de mult mă depărtez de desăvârşire".***

Şi după ce a spus acestea, femeia i-a cerut să rostească Sfântul Simbol al credinţei şi rugăciunea "Tatăl nostru". După ce a îndeplinit acestea şi s-a sfârşit rugăciunea, a dat bătrânului obişnuita sărutare a dragostei. Şi astfel s-a împărtăşit cu Tainele de viaţă făcătoare. Apoi şi-a ridicat mâinile spre cer, a suspinat cu lacrimi şi a strigat aşa: ***"Acum liberează pe roaba Ta, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta!"***

După aceea a spus bătrânului: ***"Iartă-mă, părinte, dar îndeplineşte altă dorinţă a mea. Acum du-te în mănăstire, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. În anul următor vino iarăşi la acel pârâu unde m-ai întâlnit mai înainte. Vino, negreşit, pentru Domnul, şi mă vei vedea din nou, după cum vrea Domnul".***

"Dacă ar fi fost cu putinţă, i-a răspuns el, să te urmez de acum înainte şi să-ţi văd mereu cinstita ta faţă! Îndeplineşte însă o singură cerere a bătrânului, şi gustă puţină mâncare din cele ce ţi-am adus aici".

La aceste cuvinte îi arătă ce avea în paneraş. Ea şi-a atins vârful degetelor de linte, a luat trei boabe, le-a dus la gură, spunând că ajunge darul Duhului pentru a păstra neîntinată fiinţa sufletului. Spunând acestea, a zis din nou către bătrân: ***"Pentru Domnul, roagă-te, roagă-te pentru mine şi adu-ţi aminte de mine, ticăloasa!"***

Zosima s-a atins de picioarele ei şi i-a cerut să se roage pentru Biserică, pentru lume şi pentru el. După aceea, cu lacrimi, l-a lăsat şi a plecat, în timp ce el suspina şi se tânguia. Căci în adevăr nu îndrăznea s-o oprească pe cea cu neputinţă de oprit. Ea, însemnând din nou Iordanul, a călcat pe ape, şi mergând pe deasupra lor, a trecut ca şi mai înainte. Bătrânul s-a întors cuprins de bucurie şi de frică multă. Se dojenea însă că n-a căutat să afle numele cuvioasei. Dar nădăjduia să-l afle în anul următor.

După trecerea anului, s-a dus iarăşi în pustie săvârşind toate, adică după obicei, şi alergând la acea minunată privelişte. Mergând de-a lungul pustiei a dat de unele semne care-i arătau că a găsit locul căutat. Şi se uita în dreapta şi în stânga, plimbându-şi privirea în toate părţile, ca un vânător prea iscusit, care vrea să ştie unde

va vâna animalul cel bun. Dar când a văzut că nu se mişcă nimic de nicăieri, a început iarăşi să verse lacrimi şi, ridicându-şi privirea către cer, s-a rugat spunând: ***"Arată-mi, Doamne, comoara Ta nepângărită, pe care ai ascuns-o în pustie. Arată-mi, rogu-mă, pe îngerul în trup, de care nu este vrednică lumea!"***

După ce s-a rugat astfel, s-a dus la locul care avea chipul unui pârâu şi a văzut în partea dinspre răsăritul soarelui pe cuvioasa zăcând moartă. Mâinile îi erau aşezate pe piept, iar trupul îi era aşezat îndreptat cu faţa către răsărit.

Alergând Zosima spre ea, a spălat picioarele fericitei cu lacrimi, căci nu îndrăznea să atingă altă parte a trupului.

După ce a plâns îndelungat şi a rostit psalmi potriviţi cu timpul şi cu fapta, a făcut o rugăciune de îngropare. Apoi a spus în el însuşi: ***"Se cuvine, oare, să îngrop trupul cuvioasei? Oare, nu-i va displăcea cuvioasei această faptă?"*** Pe când zicea aceasta, vede o însemnare scrisă pe pământ, care glăsuia astfel: ***"Îngroapă, părinte Zosima, în acest loc trupul smeritei Maria. Dă ţărânei ţărâna. Roagă-te mereu către Domnul pentru mine. M-am săvârşit în luna lui Farmuti, după numărătoarea egiptenilor, iar după romani, aprilie, chiar în noaptea Patimii celei mântuitoare, după împărtăşirea Cinei celei de taină şi dumnezeieşti".***

Când a citit bătrânul aceste cuvinte s-a bucurat că a aflat numele cuvioasei. A aflat apoi că îndată după ce s-a împărtăşit cu dumnezeieştile Taine pe malul Iordanului, s-a dus numaidecât la locul în care s-a săvârşit. Şi calea pe care a străbătut-o Zosima, obosind, douăzeci de zile, Maria a făcut-o într-un ceas. Îndată apoi s-a dus către Dumnezeu.

După ce a slăvit pe Dumnezeu şi a udat cu lacrimi trupul ei, a zis: ***"Este timpul, smerite Zosima, ca să săvârşeşti ce ţi s-a poruncit. Cum vei face groapa nefericitule, căci n-ai nimic în mâini potrivit pentru asta!"***

Spunând aceasta, a văzut la mică depărtare un lemnişor aruncat în pustie, pe care l-a luat şi a început să sape. Pământul fiind uscat, n-a ascultat de bătrânul care se ostenea. Zosima a obosit, udându-se tot de sudoare. Şi oftând din adâncul inimii, şi-a ridicat ochii şi a văzut un leu stând alături de trupul cuvioasei şi lingându-i picioarele. Când a văzut fiara, s-a cutremurat, mai ales că şi-a adus aminte de cuvintele Mariei care a spus că n-a văzut vreun animal sălbatic. A făcut deci semnul crucii, cu credinţa că puterea celei ce zace îl va păzi nevătămat. Leul a început să se apropie de bătrân, salutându-l nu numai cu mişcările sale, dar şi prin intenţia pe care i-o arăta.

Zosima a zis către leu: ***"De vreme ce, fiară, marea cuvioasă a îngăduit ca să i se îngroape trupul, iar eu sunt bătrân şi nu am putere să fac groapa, căci nu am sapă potrivită pentru această treabă, şi apoi nu pot să mă întorc atâta cale ca să aduc o unealtă potrivită, fă aşadar cu ghearele tale ceea ce trebuie, ca să dăm pământului trupul cuvioasei".***

Şi îndată, la cuvântul bătrânului, leul a făcut o groapă atât cât era de ajuns să îngroape trupul. După ce iarăşi bătrânul a spălat cu lacrimi picioarele cuvioasei şi după ce s-a rugat mult pentru toate, a acoperit cu pământ trupul ei. De faţă era şi leul. Trupul cuvioasei era gol ca şi mai înainte şi nu avea nimic altceva decât acea haină ruptă pe care i-a aruncat-o Zosima, cu care Maria, cu faţa întoarsă, şi-a acoperit unele părţi ale trupului ei. După aceea au plecat amândoi: leul a plecat spre adâncul pustiei, ca o oaie, iar Zosima s-a întors, binecuvântând şi lăudând pe Hristos, Dumnezeul nostru.

Când a ajuns la chinovie, a povestit toate monahilor fără să ascundă ceva din cele ce a auzit şi a văzut. Le-a povestit pe toate cu de-amănuntul de la început, încât toţi se minunau de măreţiile lui Dumnezeu şi au săvârşit cu frică şi cu dor pomenirea cuvioasei.

Iar Ioan, stareţul mănăstirii, a găsit în mănăstire unele lucruri care aveau nevoie de îndreptare, pentru ca nici în aceasta să nu fie zadarnic cuvântul cuvioasei.

Zosima s-a săvârşit în acea mănăstire, în vârstă de o sută de ani.

Monahii au istorisit prin viu grai din om în om, această povestire şi ofereau pildă de obşteasca folosinţă celor care voiau să o asculte. Până azi n-am auzit de la nimeni că povestirea aceasta este predată în scris. Eu, ceea ce am auzit din viu grai, aceea fac cunoscut prin această istorisire scrisă.

Se poate întâmpla ca şi alţii să fi scris viaţa cuvioasei şi negreşit mai strălucit decât mine; o asemenea scriere la a mea cunoştinţă n-a venit. Am scris-o după puterea mea. N-am voit să arăt altceva decât adevărul. Dumnezeu, care răsplăteşte cu dărnicie pe cei care scapă la Dânsul, să dea ca răsplată folosul celor care vor citi povestirea, iar pe cel care a poruncit să fie predată în scris să-l învrednicească a-l face părtaş stării şi vredniciei acestei fericite, despre care vorbeşte povestirea, împreună cu toţi care au bineplăcut Lui din veac, prin contemplaţie şi fapte.

Să dăm şi noi slavă lui Dumnezeu, Împăratul veacurilor, ca să ne învrednicească să dobândim milă în ziua judecăţii, în Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, totdeauna, împreună cu Tatăl cel fără de început şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

&&&

Începem, îndată, Canonul mare, pe care-l zicem rar, cu glas umilit şi cu inimă înfrântă, făcând la fiecare tropar câte 3 închinăciuni.

Canonul cel mare

Compus de Sfântul părintele nostru
Andrei Criteanul, ierusalimiteanul.

Cântarea 1-a

Irmos: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, acesta este Dumnezeul meu şi-L voi mări pe El; Dumnezeul Părintelui meu şi-L voi înălţa pe El, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De unde voi începe a plânge faptele vieţii mele celei ticăloase ? Care începere voi pune, Hristoase, tânguirii acestei de acum? Ci ca un milostiv, dă-mi iertare greşalelor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Vino ticăloase suflete împreună cu trupul tău, de te mărturiseşte la Ziditorul tuturor. Şi te părăseşte de acum de dobitocia cea mai dinainte şi du lui Dumnezeu lacrimi de pocăinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Râvnind neascultării lui Adam celui întâi zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu şi de împărăţia cea veșnică şi de desfătare, pentru păcatele mele.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat tu Evei celei dintâi ? Că ai căzut rău şi te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom şi ai gustat cu îndrăzneală dobitocească mâncare.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

În locul Evei celei trupeşti, făcutu-s-a mie Evă înţelegătoare cugetul cel cu poftă trupească, arătându-mi cele dulci şi gustând pururea din băutura cea amară.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

După dreptate s-a lepădat Adam din Eden, nepăzind o poruncă a Ta, Mântuitorule. Dară eu, ce voi pătimi, nebăgând seamă totdeauna de cuvintele Tale cele de viaţă?

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Covârşind eu uciderea lui Cain, din bunăvoinţă m-am făcut ucigaş sufleteştii cunoştinţe, hrănindu-mi trupul şi oştind asupra lui cu faptele mele cele viclene.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptăţii lui Abel. Daruri primite nu Ţi-am adus Ţie nici odinioară, nici fapte dumnezeieşti, nici jertfă curată, nici viață fără prihană.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Precum Cain, aşa şi noi, ticăloase suflete, am adus fapte spurcate Făcătorului tuturor şi jertfă cu prihană şi viață netrebnică; pentru acestea ne-am şi osândit împreună.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup şi oase şi suflare şi viață; ci, o! Făcătorul meu, Mântuitorul meu şi Judecătorule, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mărturisesc Ţie, Mântuitorule, păcatele care am făcut şi rănile sufletului şi ale trupului meu, care tâlhăreşte mi-au pus mie asupra cugetele cele ucigătoare dinlăuntru.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De am şi greşit, Mântuitorule, dar ştiu că eşti iubitor de oameni; baţi cu milă şi Te milostiveşti fierbinte; pe cel ce plânge îl vezi şi alergi ca un Părinte, chemând pe cel pierdut.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe mine cel lepădat înaintea uşilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrâneţe nu mă lăsa în iad deşert, ci mai-nainte de sfârşit, ca un Iubitor de oameni, dă-mi iertare greşalelor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Eu sunt cel căzut între tâlhari, în cugetele mele; cu totul sunt rănit acum de dânsele şi plin de bube; ci Tu însuţi venind de faţă, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Preotul văzându-mă mai înainte, m-a trecut şi Levitul văzându-mă gol întru răutăţi, nu m-a băgat în seamă; iar Tu, Iisuse, cel ce ai răsărit din Maria, venindu-mi de faţă, miluieşte-mă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mielule al lui Dumnezeu, cela ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Vremea este a pocăinţei, vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un îndurat, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Să nu mă urăşti, Mântuitorule, să nu mă lepezi de la faţa Ta; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un milostiv, dă-mi iertare păcatelor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşalele mele cele de voie şi cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite şi cele ascunse, cele ştiute şi cele neştiute toate iertându-le, ca un Dumnezeu, milostiveşte-Te şi mă mântuieşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Din tinereţe, Mântuitorule, poruncile Tale am lepădat şi mi-am trecut toată viaţa cu pofte, negrijindu-mă şi lenevindu-mă; pentru aceasta strig Ţie, Mântuitorule; măcar la sfârşit mântuieşte-mă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Bogăţia sufletului cheltuind-o întru păcate, pustiu sunt de creştineşti bunătăţi şi flămânzind strig: Dătătorule de milă, apucând înainte, miluieşte-mă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Înaintea Ta cad, Iisuse; greşit-am Ţie, milostiveşte-Te spre mine; ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca un îndurat, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Să nu intri cu mine la judecată, vădind faptele mele, iscodind cuvintele şi îndreptând pornirile; ci cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutăţile mele, mântuieşte-mă, Atotputernice.

Alt Canon, al cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca

Cântarea 1-a

Glas şi Irmos aceleaşi.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu-mi dă har luminător din osârdia ta cea dumnezeiască de sus, ca să scap de întunericul patimilor; şi să laud din inimă faptele vieţii tale cele frumoase, Marie.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plecându-te dumnezeieştilor legi ale lui Hristos, la Dânsul ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite şi toată fapta cea bună foarte cu cucernicie, ca pe una, ai săvârşit.

Pripeala: ***Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu rugăciunile tale, Andreie, scapă-ne de patimile cele fără de cinste şi ne arată părtaşi acum împărăţiei lui Hristos, pe noi cei ce te lăudăm pe tine, slăvite, cu credinţă şi cu dragoste, rugămu-ne.

Slavă..., a Treimii

Treime, Fiinţă prea înaltă, căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca o milostivă, dă-mi lacrimi de umilinţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea şi folosirea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanţul cel greu al păcatului şi, ca o Stăpână, curată mă primeşte pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Şi iarăşi cântăm **Irmosul:** Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, acesta este Dumnezeul meu şi-L voi mări pe El; Dumnezeul Părintelui meu şi-L voi înălţa pe El, căci cu slavă S-a prea slăvit.

În amândouă stranele.

Cântarea a 2-a

Irmos: Ia aminte cerule şi voi grăi; şi voi lăuda pe Hristos, carele a venit din Fecioară cu trup.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ia aminte cerule şi voi grăi; pământule, primeşte în urechi glasul celui ce se pocăieşte lui Dumnezeu şi-L laudă pe Dânsul.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând, şi-mi primeşte mărturisirea mea cea călduroasă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşit-am mai mult decât toţi oamenii, însumi am greşit Ţie; ci Te milostiveşte Mântuitorule, ca un Dumnezeu, spre făptura Ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Viforul răutăţilor m-a cuprins, milostive Doamne; ci, ca lui Petru, tinde-mi şi mie mâna Ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lacrimile desfrânatei, Îndurate, şi eu le vărs înaintea Ta; milostiveşte-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Întunecatu-mi-am frumuseţea sufletului cu dulceţile poftelor şi cu totul toată mintea ţărână mi-am făcut.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ruptu-mi-am acum veşmântul cel dintâi, carele mi l-ai ţesut mie, Ziditorule, din început; şi pentru aceasta zac acum gol.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Îmbrăcatu-m-am acum în haină ruptă, care mi-a ţesut mie şarpele cu sfătuirea şi mă ruşinez.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Căutat-am spre frumuseţea pomului şi mi s-a amăgit mintea; şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lucrat-au pe spatele mele toţi începătorii răutăţilor, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pierdutu-mi-am frumuseţea cea întâi zidită şi podoaba mea; şi acum zac gol şi mă ruşinez.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cusutu-mi-a hainele de piele păcatul, golindu-mă de haina cea dintâi ţesută de Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Îmbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de ruşine, ca şi cu nişte frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele celor din bunăvoia mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Îmbrăcatu-m-am urât cu haină împestrită şi sângerată, prin curgerea vieţii celei cu patimi şi iubitoare de desfătări.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Întinatu-mi-am haina trupului meu şi mi-am spurcat podoaba cea după chipul şi după asemănarea Ta, Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Căzut-am întru întristarea patimilor şi în stricăciunea cea trupească; şi pentru aceasta acum vrăjmaşul mă necăjeşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Viaţă iubitoare de cele pământeşti şi iubitoare de averi, prin neînfrânare, alegând eu, Mântuitorule, m-am împresurat acum cu sarcină grea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Împodobitu-mi-am chipul trupului cu îmbrăcămintea de multe feluri a cugetelor grozave şi mă osândesc.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Grijitu-m-am cu dinadinsul numai de podoaba mea cea din afară, nebăgând seamă de cortul dinlăuntru, cel după chipul lui Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Chip făcând grozăviei patimilor mele cu pofte iubitoare de dezmierdare, mi-am stricat frumuseţea minţii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Îngropat-am, Mântuitorule, cu patimile frumuseţea chipului celui dintâi; ci precum drahma oarecând, aşa mă caută şi mă află.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşit-am, ca şi păcătoasa, strig Ţie, însumi am greşit! Primeşte, Mântuitorule, ca nişte mir şi lacrimile mele.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Alunecat-am în desfrânare ca David şi m-am umplut de noroi; ci mă spală şi pe mine cu lacrimile mele, Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Fii mie milostiv, strig Ţie, ca şi vameşul; Mântuitorule, curăţeşte-mă; că nimenea din cei din Adam n-au greşit Ţie, precum eu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Nici lacrimi, nici pocăinţă nu am, nici umilinţă; ci Tu însuţi acestea, Mântuitorule, dăruieşte-mi-le, ca un Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Uşa Ta să nu mi-o închizi atunci, Doamne, Doamne! Ci să o deschizi mie, celui ce mă pocăiesc către Tine.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Iubitorule de oameni, cela ce voieşti să se mântuiască toţi, Tu mă cheamă, ca un bun, şi mă primeşte pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ascultă suspinurile sufletului meu şi primeşte picăturile ochilor mei, Doamne, şi mă mântuieşte.

A Născătoarei

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti prea lăudată, roagă-te cu dinadinsul, ca să ne mântuim noi.

Irmos: Ia aminte cerule şi voi grăi; şi voi lăuda pe Hristos, carele a venit din Fecioară cu trup.

Alt Canon

Cântarea a 2-a

Irmos: Vedeţi, vedeţi! că Eu sunt Dumnezeu, carele am plouat mană şi apă din piatră am izvorât de demult, în pustie, poporului meu, cu singură dreapta şi cu tăria mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Vedeţi, vedeţi! că Eu sunt Dumnezeu; ascultă suflete al meu pe Domnul, cel ce strigă, şi te depărtează de la păcatul cel mai dinainte; şi te teme, ca de un nefăţarnic judecător şi Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cui te-ai asemănat, mult păcătoase suflete? Vai mie! Lui Cain celui dintâi şi lui Lameh aceluia. Ucigându-ţi cu pietre trupul, cu fapte rele, şi omorându-ţi mintea cu pornirile cele dobitoceşti (nebuneşti).

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe toţi cei mai-nainte de lege trecându-i, o, suflete, lui Set nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cu mutarea, nici lui Noe; ci te-ai arătat sărac de viaţa drepţilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tu însuţi, suflete al meu, ai deschis jgheaburile mâniei Dumnezeului tău şi ţi-ai înecat trupul, ca şi tot pământul, şi faptele şi viaţa; şi ai rămas afară de mântuitoarea corabie.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Bărbat am ucis, zice, spre rană mie, şi tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat; iar tu, nu te cutremuri, o, suflete al meu, întinându-ţi trupul şi mintea spurcându-ţi (pătându-ţi).

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

O, cum am râvnit lui Lameh, ucigătorului celui mai dinainte! Sufletul ca pe un bărbat, mintea ca pe un tânăr şi, ca pe un frate, trupul mi-am ucis, ca şi Cain ucigaşul, cu pornirile cele poftitoare de dezmierdări (plăceri).

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Turn te-ai meşteşugit să zideşti, o suflete, şi întărire să faci poftelor tale, de n-ar fi oprit Ziditorul sfaturile tale, şi de n-ar fi surpat până la pământ meşteşugirile tale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Plouat-a Domnul oarecând foc din cer, arzând fărădelegea cea înfierbântată a sodomenilor; iar tu ţi-ai aprins focul gheenei, întru carele vrei să arzi, o suflete.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Rănitu-m-am, vătămatu-m-am, iată săgeţile vrăjmaşului au pătruns sufletul meu şi trupul. Iată rănile şi bubele şi zdruncinăturile strigă şi vătămăturile patimilor mele cele de bunăvoie.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cunoaşteţi şi vedeţi că Eu sunt Dumnezeu, cel ce ispitesc (cunosc) inimile, înfrânez cugetele şi vădesc faptele, ard păcatele, judec pe cel sărac şi pe cel smerit şi pe mişelul.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tins-ai mâinile tale către înduratul Dumnezeu, Marie, afundându-te întru adâncul răutăţilor şi ţi-a întins mână de ajutor cu milostivire, ca şi lui Petru, cercând cu adevărat întoarcerea ta.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu toată osârdia şi cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului; şi în pustiile cele neumblate hrănindu-te şi poruncile lui cele dumnezeieşti curat săvârşind.

Pripeala: ***Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vedem, vedem, o suflete, iubirea de oameni a lui Dumnezeu şi Stăpânului; pentru aceasta, mai-nainte de sfârşit să cădem înaintea lui cu lacrimi, strigând: Cu rugăciunile lui Andrei, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., a Treimii

Treime fără început, nezidită, nedespărţită Unime, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, şi mă mântuieşte pe mine, cel ce am greşit; a Ta zidire sunt, nu mă trece; ci mă iartă şi mă izbăveşte de osânda focului.

Şi acum..., a Născătoarei

Preacurată Stăpână Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine şi limanul celor înviforaţi, pe Milostivul şi Făcătorul şi Fiul tău, fă-L îndurat şi mie cu rugăciunile tale.

Şi iarăşi zicem **Irmosul** al doilea: Vedeţi, vedeţi! că Eu sunt Dumnezeu, carele am plouat mană şi apă din piatră am izvorât dedemult, în pustie, poporului meu, cu singură dreapta şi cu tăria mea.

În amândouă stranele.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea cea clătită; că însuţi eşti Sfânt şi Domn.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Foc de la Domnul plouând, oarecând, a ars Domnul de demult pământul sodomenilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

În munte scapă, suflete, ca Lot acela şi fugi în Sigor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Fugi de aprindere, o suflete! Fugi de arderea Sodomului! Fugi de stricăciunea dumnezeieştii văpăi!

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mărturisescu-mă Ţie, Mântuitorule; greşit-am Ţie fără măsură; ci lasă-mi, iartă-mi ca un îndurat.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşit-am Ţie singur eu, greşit-am mai mult decât toţi; Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tu eşti Păstorul cel bun; caută-mă pe mine mielul şi rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tu eşti dulcele Iisus, Tu eşti Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule, mă voi îndrepta.

A Treimii: ***Preasfântă Treime Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi.***

O Treime, Unime Dumnezeule, mântuieşte-ne pe noi de înşelăciune şi de ispite şi de primejdii!

A Născătoarei: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, pântece primitor de Dumnezeu! Bucură-te, scaunul Domnului! Bucură-te, Maica vieţii noastre.

Alt Canon

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea cea clătită; că însuţi eşti Sfânt şi Domn.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Izvor de viaţă Te-am câştigat pe Tine surpătorul morţii, şi strig Ţie din inima mea mai-nainte de sfârşit: Greşit-am ! Milostiveşte-Te şi mă mântuieşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Păcătoşilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moştenind osândirea acelora întru cufundarea potopului.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşit-am, Doamne, greşit-am Ţie! Milostiveşte-Te spre mine. Că nu este cineva între oameni, din cei ce au greşit, pe care să nu-l fi întrecut eu cu păcatele.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lui Ham aceluia, batjocoritorul de tată, urmând suflete, n-ai acoperit ruşinea celui de aproape, cu faţa înapoi întorcându-te.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Binecuvântarea lui Sem nu ai moştenit, ticăloase suflete, şi moştenire desfătată n-ai luat, ca Iafet în pământul iertării.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Din pământul Haran, adică din păcat, ieşi, suflete al meu, şi vino la pământul carele izvorăşte de-a pururea nestricăciune vie, pe care Avraam a moştenit-o.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De Avraam ai auzit, suflete al meu, carele şi-a lăsat oarecând pământul părinţilor şi s-a făcut nemernic. Urmează şi tu voirii aceluia.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

La stejarul din Mamvri ospătând patriarhul pe îngeri, a luat la bătrâneţe vânatul făgăduinţei.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Înţelegând de Isaac, ticăloase suflete al meu, că s-a jertfit cu taină jertfă nouă Domnului, urmează voinţei lui.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismail, că s-a gonit ca un fecior din slujnică; trezeşte-te, vezi, ca nu cumva păcătuind, să păţești asemenea ceva.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Agarei celei de demult, egiptencei, te-ai asemănat suflete, făcându-te rob de bună-voia ta şi născând semeţia ca pe un nou Ismail.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Scara lui Iacov o ştii, suflete al meu, care s-a arătat de la pământ până la cer; pentru ce n-ai avut treaptă tare, buna credinţă?

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Preotului lui Dumnezeu şi împăratului celui înstrăinat între oameni de viaţa lumii, urmează, adică, închipuirii lui Hristos.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoşeze pilda Sodomului, sus în Sigor mântuieşte-te!

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca şi Lot. Fugi de Sodoma şi de Gomora; fugi de văpaia a toată pofta cea dobitocească.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Miluieşte-mă, Doamne, miluieşte-mă strig Ţie, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplăteşti tuturor după vrednicia faptelor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Rugăciunea celor ce Te laudă pe Tine, Stăpâne, nu o lepăda; ci Te milostiveşte, Iubitorule de oameni, şi dăruieşte iertare celor ce se roagă Ţie cu credinţă.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu peutru noi.***

Cuprins sunt de furtună şi de întreitele valuri ale păcatelor. Ci tu, maică, mântuieşte-mă acum şi mă scoate la limanul dumnezeieștii pocăinţe.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu peutru noi.***

Rugăciune cu osârdie aducând şi acum, cuvioasă, către prea milostiva Născătoare de Dumnezeu; cu rugăciunile tale, deschide-mi dumnezeieştile intrări.

Pripeala: ***Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu rugăciunile tale dăruieşte-mi şi mie iertare datoriilor, o Andreie, arhiereule al Cretei; că tu eşti învăţător prea ales al pocăinţei.

Slavă..., a Treimii

Treime neamestecată, nezidită, Fire fără început, care Te lauzi în Treimea feţelor, mântuieşte-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credinţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani l-ai născut, neştiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină! Că alăptând, ai rămas Fecioară.

Şi iar **Irmosul:** Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea cea clătită; că însuţi eşti Sfânt şi Domn.

Şezânda lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobia: Înviat-ai din morţi...

Luminători de Dumnezeu luminaţi, cei ce singuri aţi fost văzători ai Mântuitorului, luminaţi-ne pe noi care suntem întru întunericul vieţii, ca să umblăm acum, ca în zi, cu bună-cuviinţă, întru lumina postului; gonind patimile cele de noapte, şi să vedem luminatele patimi ale lui Hristos, bucurându-ne.

Slavă...,

Altă **Sedealnă**, glasul al 8-lea:

Podobia: Porunca cea cu taină...

Apostoli, cei doisprezece de Dumnezeu aleşi, aduceţi acum rugăciune lui Hristos, ca să trecem toţi curgerea postului săvârşind rugăciuni cu umilinţă şi făcând bunătăţi cu osârdie; ca în acest chip să ajungem să vedem învierea cea slăvită a lui Hristos Dumnezeu, slavă şi laudă aducând.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu; asemenea

Născătoare de Dumnezeu, roagă-te împreună cu apostolii, Fiului şi Cuvântului lui Dumnezeu, cel necuprins, ce s-a născut negrăit din tine mai presus de gând, să dăruiască lumii pace curată şi să ne dea nouă iertare păcatelor mai înainte de sfârşit, şi să învrednicească pe robii tăi Împărăţiei cereşti, pentru bunătatea sa cea prea multă.

Apoi citim Viaţa prea cuvioasei Mariei Egiteanca, de la jumătate; după aceasta, Tricântarea cea de Joi, fără metanii.

[Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am lucrurile Tale şi am slăvit, Stăpâne, puterea Ta.

Apostolii lui Hristos cei luminaţi, care au vieţuit cu înfrânare, uşurează nouă vremea postului cu dumnezeieştile lor mijlociri.

Organul cel cu douăsprezece strune, ceata cea dumnezeiască a ucenicilor, a cântat cântarea de mântuire, tulburând cântările cele viclene.

Cu ploile Duhului aţi adăpat toată lumea, alungând, preafericiţilor, seceta mulţimii dumnezeilor.

A Născătoarei

Mântuieşte-mă pe mine, cel ce mă smeresc, carele am vieţuit cu gând înalt, ceea ce ai născut pe Cel ce a înălţat firea cea smerită, Preacurată.

Altă Tricântare, glas acelaşi

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Preacinstită ceată a apostolilor, îndeamnă-te a ruga pe Ziditorul tuturor, ca să ne miluiască pe noi, care te lăudăm pe tine.

Fiind ca nişte lucrători ai lui Hristos, apostoli, şi lucrând cu dumnezeiescul Cuvânt, totdeauna i-aţi adus roduri toată lumea.

Vie v-aţi făcut lui Hristos, celui cu adevărat iubit; că aţi izvorât în lume vinul Duhului, Apostoli.

A Treimii: Preasfântă Treime Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Sfântă Treime, care eşti mai presus stăpânitoare, cea întru una preaputernică, Părinte, Cuvântule şi Duhule sfinte, Dumnezeule, lumină şi viață, păzeşte turma Ta.

A Născătoarei: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

Bucură-te, scaun în chipul focului ! Bucură-te, sfeşnic purtător de făclie. Bucură-te, muntele sfinţirii, sicriule al vieţii, cortul cel sfânt al sfintelor.]

Alt Canon

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-a proorocul de venirea ta, Doamne, şi s-a temut; că aveai să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi, şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; slavă puterii tale, Doamne.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea Ta nu o părăsi, drepte Judecătorule; că de am şi greşit eu însumi ca un om şi mai mult decât tot omul, Iubitorule de oameni, dar ai putere ca un Domn al tuturor a ierta păcatele.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Se apropie, suflete, sfârşitul, se apropie şi nu te grijeşti, nu te găteşti; vremea se scurtează, scoală-te, aproape lângă uşi este judecătorul; ca nu vis, ca o floare trece vremea vieţii. Pentru ce în deşert ne tulburăm?

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Deşteaptă-te, o sufletul meu! Ia seama faptelor tale, ce ai făcut, şi le du pe ele înaintea ochilor tăi; varsă picături de lacrimile tale; spune cu îndrăzneală faptele tale şi cugetele tale lui Hristos şi te îndreptează.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

N-a fost în viaţă păcat, nici faptă, nici răutate, pe care să nu le fi săvârşit eu, Mântuitorule, cu mintea şi cu cuvântul, cu voinţa şi cu gândul şi cu ştiinţa; şi cu fapta păcătuind, ca altul nimenea nici odinioară.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Dintru aceasta m-am judecat, dintru aceasta m-am osândit eu, ticălosul, adică din cunoştinţa mea, decât care, nimic nu este în lume mai silnic; judecătorule Mântuitorul meu şi cunoscătorule, milostiveşte-Te şi mă scapă şi mă mântuieşte pe mine robul Tău.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Scara pe care a văzut-o de demult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii celei de lucrare şi a înălţării gândului; deci, de voieşti să vieţuieşti cu lucrarea şi cu cunoştinţa şi cu înălţarea gândului, înnoieşte-te.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Arşiţa zilei a răbdat patriarhul pentru lipsă şi gerul nopţii a suferit, în toate zilele făcând câştigarea; păstorind, trudindu-se şi slujind ca să-şi ia amândouă femeile.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Două femei să înţelegi; lucrarea şi cunoştinţa întru gândire; însă prin Lia, lucrarea ca pe ceea ce a fost cu mulţi copii. Iar prin Rahela, gândirea, ca pe cea cu multă osteneală. Că fără de osteneli nici lucrarea, nici gândirea nu se va săvârşi, suflete.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Priveghează, o suflete al meu, şi te fă lăudat, ca cel mare între patriarhi; ca să dobândeşti lucrarea cu gândirea cea înaltă; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu, să ajungi în norul cel neapus, cu gândirea, şi să te faci neguţător de lucruri mari.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i cel mare între patriarhi, ţi-a făcut ţie cu taină, suflete al meu, scară spre suirea cea de lucrare; pe fiii săi, ca pe nişte temeiuri şi trepte, ca nişte suişuri prea înţelepţeşte aşezându-le.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lui Isav celui urât asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău întâia naştere, a frumuseţii celei dintâi; şi de la binecuvântarea părintească ai căzut şi îndoit te-ai amăgit, ticăloase, cu lucrarea şi cu gândirea; pentru aceasta acum pocăieşte-te.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Edom s-a chemat Isav, pentru marea înverşunare a amestecării cu femei. Căci cu neînfrânarea pururea aprinzându-se şi cu dezmierdările spurcându-se, Edom s-a numit, care va să zică: înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De Iov cel din gunoi auzind o suflete al meu, că s-a îndreptat, n-ai râvnit bărbăţiei aceluia, n-ai avut întărirea gândului lui, întru toate care ai cunoscut, în cele ce ai ştiut şi în cele ce te-ai ispitit; ci te-ai arătat nerăbdător.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cel ce era mai-nainte pe scaun, acum se vede gol în gunoi, cu răni; cel cu mulţi fii şi mărit, de năprasnă fără de fii şi de casă lipsit; că socotea gunoiul palat şi rănile mărgăritar.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

După vrednicia împărătească fiind îmbrăcat cu diademă şi cu porfiră, omul cel cu multă avere şi dreptul cel îndestulat de bogăţie şi de dobitoace (animale), degrab sărăcind de avere şi de stare şi de împărăţie, s-a stins.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De a fost acela drept şi fără prihană decât toţi şi n-a săpat de cursele şi vicleşugurile înşelătorului, dar tu, fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce vei face de se va întâmpla să-ţi vină ţie ceva asupra din cele negândite?

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Trupul mi-am spurcat, duhul mi-am întinat, peste tot m-am rănit; ci ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăinţă le tămăduieşte. Spală-le, curăţeşte-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Trupul Tău şi sângele, pentru toţi Ţi-ai pus, Cuvinte, răstignindu-Te; trupul, adică ca să mă înnoieşti, iar sângele ca să mă speli. Duhul Ţi-ai dat, ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lucrat-ai mântuirea în mijlocul pământului, îndurate, ca să ne mântuim; de bună-voie pe lemn Te-ai răstignit, Edenul, cel ce se încuiase, s-a deschis; cele de sus şi cele de jos, făptura şi toate neamurile mântuindu-se, se închină Ţie.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Să-mi fie mie scăldătoare sângele cel din coasta Ta, împreună şi băutură şi apa iertării ceea ce a izvorât, ca să mă curăţesc cu amândouă, ungându-mă şi bând şi ca o ungere şi băutură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de viață.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Gol sunt spre a intra în cămară, gol sunt şi de a merge la nuntă şi la cină; candela mi s-a stins, fiind fără de untdelemn, cămara mi s-a închis dormind eu. Cina s-a mâncat; iar eu fiind legat de mâini şi de picioare, m-am lepădat afară.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pahar Biserica a câştigat coasta Ta cea purtătoare de viață, din care a izvorât nouă îndoit izvorul iertării şi al cunoştinţei; spre închipuirea celei vechi şi celei noi, a amândurora legilor, Mântuitorul nostru.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Timpul vieţii mele este scurt şi plin de dureri şi de vicleşug, ci întru pocăinţă primeşte-mă şi întru cunoştinţă mă cheamă, ca să nu mă fac câştigare şi mâncare celui străin; Mântuitorule, însuţi Tu mă miluieşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Falnic sunt acuma şi semeţ cu inima în deşert şi în zadar. Să nu mă osândeşti împreună cu fariseul; ci mai ales dă-mi smerenia vameşului, unule îndurate, drepte Judecătorule şi cu acesta împreună mă numără.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ştiu, îndurate, că am greşit de am ocărât vasul trupului meu; ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă, ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Însumi idol m-am făcut, spurcându-mi cu poftele sufletul meu. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă, ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Alt Canon

Cântarea a 4-a

N-am auzit glasul Tău, n-am ascultat Scriptura Ta, dătătorule de lege. Ci întru pocăinţă mă primeşte şi întru cunoştinţă mă cheamă, ca să nu mă fac câştigare, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuţi mă miluieşte.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Petrecând viață fără de trup, cuvioasă, fiind cu trup, ai luat mare dar de la Dumnezeu cu adevărat, ca să foloseşti celor ce te cinstesc cu credinţă. Pentru aceasta ne rugăm ţie, mântuieşte-ne pe noi cu rugăciunile tale de toate supărările (încercările).

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întru adânc de necuviinţe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo, ci te-ai suit cu prea mărire, cu gând mai bun arătat, la bunătatea cea desăvârşită prin lucrare, minunând, Marie, firea îngerească.

Pripeala: ***Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Andreie, lauda părinţilor, nu uita, rugându-te cu rugăciunile tale, stând lângă Treimea, Dumnezeirea cea prea înaltă, ca să ne mântuim de muncă, cei ce te chemăm pe tine dumnezeiescul folositor și podoaba Cretei.

Slavă..., a Treimii

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine Dumnezeire, una în Treime, ca pe ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi întocmai cu tronul; şi strig Ţie cântarea cea mare, ce se cântă întreit, întru cele de sus.

Şi acum..., a Născătoarei

Şi ai născut şi eşti Fecioară, şi ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară. Cela ce s-a născut înnoieşte legile firii, şi pântecele a născut nesimţind dureri. Dumnezeu unde voieşte, să biruieşte rânduiala firii; că face câte voieşte.

Şi iarăşi cântăm **Irmosul:** Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut: că vreai să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi, şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; slavă puterii tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

În noapte viaţa mea mi-am trecut pururea; că întuneric s-a făcut mie şi negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pe un fiu al zilei arată-mă, Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lui Ruben asemănându-mă eu ticălosul, făcut-am sfat necuvios şi călcător de lege asupra lui Dumnezeu celui înalt, spurcându-mi patul meu, precum acela al tatălui său.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mărturisescu-mă Ţie, Hristoase împărate; greşit-am, greşit-am ca mai-nainte fraţii lui Iosif, vânzând rodul curăţiei şi al înţelepciunii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De cei de un sânge s-a dat, s-a vândut în robie dulcele suflet, cel drept, spre închipuirea Domnului; iar tu, suflete, cu totul te-ai vândut răutăţilor tale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lui Iosif cel drept şi minţii lui celei curate urmează ticăloase şi neiscusite suflete, şi nu te spurca cu pornirele cele fără pricepere pururea făcând fărădelege.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De s-a şi sălăşluit în groapă oarecând Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării şi a ascultării Tale a fost aceasta; iar eu ce-Ţi voi aduce Ţie întru acest chip vreodată ?

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Auzit-ai de (coşul) sicriul lui Moise, suflete, cel purtat de apele şi de valurile râu-lui, că s-a păzit de demult ca întru o cămară, fugind de lucrul cel amar al sfatului lui Faraon.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De ai auzit, ticăloase suflete, de moaşele ce ucideau oarecând lucrarea curăţiei cea bărbătească, fără de vârstă, ia acum înţelepciune ca marele Moise.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Nu ţi-ai omorât mintea lovindu-o, precum marele Moise pe egipteanul, ticăloase suflete; şi cum te vei sălăşui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăinţă?

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

În pustietăţi a locuit marele Moise. Vino dar, suflete, de urmează vieţii lui, ca să te învredniceşti a vedea şi arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Toiagul lui Moise te închipuieşte, suflete, carele a lovit marea şi a închegat adân-cul, cu însemnarea dumnezeieştii cruci; prin care vei putea şi tu să săvârşeşti lucruri mari.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleşug; iar Ofni şi Finees, ca şi tine, suflete, au adus lui Dumnezeu viaţă spurcată şi străină.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greu la minte m-am făcut, Stăpâne, ca şi Faraon acel cumplit; Ianis şi Iamvri la suflet şi la trup, cufundat cu gândul! Ci ajută-mi mie, Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu ticălosul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele mă rog Ţie, albă făcând haina trupului meu ca zăpada.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De voi cerca lucrurile mele, Mântuitorule, mă văd pe mine însumi întrecând pe tot omul cu păcatele; că întru cunoştinţă gândind am greşit, iar nu întru necunoştinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Milostiveşte-te, milostiveşte-te, Doamne, spre zidirea Ta. Greşit-am, iartă-mă, Cela ce eşti însuţi din fire curat şi afară de Tine nimenea altul nu este fără pată.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni, vindecând pe cei leproşi şi întărind pe cei slăbănogi; curgerea celeia ce-i curgea sânge o ai oprit, Mântuitorule, cu atingerea de poalele Tale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Celeia ce-i curgea sânge, urmează, ticăloase suflete, năzuieşte, ţine-te de poalele lui Hristos, ca să te izbăveşti de bătăi şi să auzi de la Dânsul: credinţa ta te-a mântuit!

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Celei gârbovite urmează, o suflete! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndrepteze, să umbli drept în căile Domnului.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Deşi eşti fântână adâncă, Stăpâne, izvorăşte-mi ape din prea curatele Tale vine. Ca bând, ca şi samarineanca, să nu mai însetez. Că izvoare de viaţă izvorăşti.

Alt Canon

Cântarea a 5-a

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Siloam să mi se facă mie lacrimile mele, Stăpâne Doamne, ca să-mi spăl şi eu luminile inimii şi să Te văd cu gândul pe tine, lumina cea mai-nainte de veci.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu neasemănată dragoste, prea fericită, dorind să te închini lemnului Crucii, te-ai învrednicit doririi; învredniceşte-mă dar şi pe mine, să dobândesc slava cea de sus.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Repejunea Iordanului trecându-o, ai aflat odihnă, fugind de dulceaţa trupească cea cu durere; din care şi pe noi, cuvioasă, scoate-ne cu rugăciunile tale.

Pripeala: ***Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe un păstor prea ales, înţelepte Andreie, pe tine cel prea cinstit, cu dragoste multă te rog şi cu frică, să dobândesc mântuire şi viaţă veşnică, prin rugăciunile tale.

Slavă..., a Treimii

Pe Tine, Treime, Te cântăm, pe unul Dumnezeu; sfânt, sfânt, sfânt eşti, Părinte, Fiule şi Duhule, Fiinţă singură prin sine, Unime, căreia pururea ne închinăm.

Şi acum..., a Născătoarei

Din tine s-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat, şi a unit lui firea omenească.

Şi iarăşi **Irmosul:** De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă şi mă îndreptează la poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu şi m-a auzit din iadul cel mai de jos; şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lacrimi din ochii mei, Mântuitorule, şi suspinuri dintru adânc curat aduc Ţie, strigând inima mea: Dumnezeule, greşit-am Ţie, milostiveşte-te spre mine.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Înstrăinatu-te-ai, suflete, de la Domnul tău, ca Datan şi ca Aviron; ci din toată inima strigă: Iartă-mă ! Ca să nu te împresoare pe tine prăpastia pământului.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ca o junice sălbăticită, asemănatu-te-ai, suflete, lui Efrem; ca o căprioară, păzeşte-ţi viaţa de curse, înălţându-ţi mintea cu aripi, cu lucrarea şi cu gândirea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că Dumnezeu poate să albească şi să cureţe viaţa cea leproasă; nu te deznădăjdui dar, măcar că eşti lepros.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roşie, întorcându-se, m-au acoperit degrab, ca oarecând pe egipteni şi pe voievozi.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Voie slobodă, fără pricepere, ai avut, suflete, ca şi Israil mai-nainte; că mai mult decât dumnezeiasca mană ai ales, neînţelepţeşte, lăcomia patimilor cea iubitoare de dulceţuri.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cărnurile cele de porc şi căldările şi bucatele cele egipteneşti, mai vârtos decât cele cereşti, ai voit, suflete al meu; ca şi de demult nemulţumitorul popor în pustie.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Puţurile hananeieştilor gânduri mai mult ai cinstit, suflete, decât vâna pietrei, din care izvorul înţelepciunii varsă curgerile (izvorul) Teologiei.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Când a lovit Moise, sluga Ta, piatra cu toiagul, cu închipuire, mai-nainte a însemnat coasta Ta cea de viaţă făcătoare; din care toţi băutură de viaţă scoatem, Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cearcă, suflete şi iscodeşte ca Iisus al lui Navi, ce fel este pământul făgăduinţei şi locuieşte într-însul cu bună legiuire.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Stai împotrivă şi te osteşte asupra patimilor trupeşti, ca Iisus asupra lui Amalic; biruind pururea gândurile cele înşelătoare, ca şi pe gavaoniteni.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mai-nainte corabia şi te fă moştenitor pământului aceluia al făgăduinţei, suflete, Dumnezeu porunceşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Precum ai mântuit pe Petru, cel ce a strigat: Mântuieşte-mă! aşa apucând înainte Mântuitorule, scapă-mă şi pe mine de fiară, tinzându-ţi mâna Ta, şi mă scoate din adâncul păcatului.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe Tine Te cunosc liman liniştit, Stăpâne, Stăpâne Hristoase! Ci apucând înainte, mântuieşte-mă dintru adâncurile păcatului cele neumblate şi din deznădăjduire.

Alt Canon

Cântarea a 6-a

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească pe care ai pierdut-o de demult; ci aprizând făclie, pe Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută şi află chipul Tău.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca să stingi văpaia patimilor, ai izvorât pururea pâraie de lacrimi, Marie, arzându-ţi sufletul. Al cărora dar dă-mi-l şi mie, robului tău!

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nepătimire cerească ai dobândit, prin vieţuirea cea prea înaltă de pe pământ, Maică; pentru aceasta roagă-te, să se mântuiască din patimi, cu rugăciunile tale, cei ce te laudă pe tine.

Pripeala: ***Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunoscându-te păstor şi arhiereu al Cretei, şi rugător pentru lume pe tine Andreie, alerg şi strig ţie; scoate-mă, părinte, dintru adâncul păcatului.

Slavă..., a Treimii

Treime sunt neamestecată, nedespărţită; despărţită după feţe, şi unime sunt din fire unită: Tatăl zice şi Fiul şi Dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., a Născătoarei

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca şi noi; deci ca pe un Ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

Şi iarăşi **Irmosul:** Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu şi m-a auzit din iadul cel mai de jos; şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Condac, glasul al 6-lea: Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârşitul se apropie şi vei să te tulburi. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Icos: Cămara cea de doctorie a lui Hristos văzând-o deschisă, privind şi sănătatea care izvorăşte dintr-însa lui Adam, a pătimit şi s-a rănit diavolul şi ca în primejdie

s-a tânguit şi a strigat către prietenii săi: Ce voi face Fiului Mariei? Mă ucide Vitleemiteanul, Cel ce este pretutindenea şi toate le plineşte.

Sinaxar în Joia din săptămâna a cincea a Postului mare

Sinaxarul din Minei, apoi aceasta.

În aceeaşi zi, în Joia din săptămâna a cincea a postului mare după o veche predanie, cântăm slujba marelui canon de umilinţă.

Stih: Dă, Iisuse-al meu, chip de umilinţă,
Celuia ce-ţi cântă canonul cu credinţă.

Acest canon, cel mai mare într-adevăr din toate canoanele, l-a compus şi l-a scris foarte frumos şi cu mult meşteşug cel întru sfinţi părintele nostru Andrei arhiepiscopul Cretei, numit şi Ierusalimiteanul. Acesta era de loc din Damasc. La vârsta de patrusprezece ani, după ce a fost dat la şcoală şi a învăţat toate ştiinţele care-i dădeau o educaţie desăvârşită, s-a dus la Ierusalim şi a îmbrăţişat viaţa monahică. Trăind cu cuvioşie şi bineplăcut lui Dumnezeu, într-o viaţă liniştită şi netulburată, a lăsat Bisericii lui Dumnezeu şi alte multe scrieri folositoare vieţii, cuvântări şi canoane, dar a fost mai cu deosebire iscusit în cuvântări de laudă în cinstea sfinţilor, a Maicii Domnului şi a Domului nostru Iisus Hristos.

Împreună cu alte multe canoane, a alcătuit şi acest mare Canon plin de foarte mare umilinţă. Culegând şi strângând la un loc toată istoria Vechiului şi Noului Testament, a alcătuit cântarea aceasta de la Adam până la înălţarea lui Hristos şi predica apostolilor.

Prin canonul acesta îndeamnă tot sufletul să râvnească şi să urmeze, după putere, toate faptele bune ale istoriei Vechiului şi Noului Testament, să fugă de toate faptele rele şi să alerge totdeauna la Dumnezeu, prin pocăinţă, prin lacrimi şi mărturisire şi prin alte fapte bineplăcute lui Dumnezeu.

Atât este de curgător şi de armonios acest mare Canon, încât poate să moaie şi cea mai învârtoşată inimă şi să o deştepte spre săvârşirea binelui, chiar numai dacă-l cântă cineva cu inima zdrobită şi cu potrivită luare aminte.

Andrei Criteanul a alcătuit acesta canon pe timpul când şi marele Sofronie, patriarhul Ierusalimului, a scris viaţa Mariei Egipteanca.

În adevăr şi această viaţă ne pune înainte o mare pildă de umilinţă şi dă multă mângâiere celor ce greşesc şi păcătuiesc, numai dacă ar voi să se depărteze de rele.

Și s-a rânduit să se cânte şi să se citească marele Canon şi viaţa cuvioasei Maria Egipteanca în ziua aceasta pentru următoarea pricină. Pentru că Sfântul post de patruzeci de zile se apropie de sfârşit şi pentru ca nu cumva oamenii, lenevindu-se, să se îngrijească mai puţin de nevoinţele cele duhovniceşti şi să se depărteze cu totul de a trăi în cumpătare, marele Andrei, ca un adevărat învăţător, prin cântările marelui Canon, în care istoriseşte virtuţile marilor bărbaţi, precum şi întoarcerea la credinţă a celor răi, pregăteşte pe cei care se nevoiesc cu postul să se poarte cu mai mult curaj şi să se îndrepte cu bărbăţie spre nevoinţele postului ce-l mai au în faţă.

Iar Sfântului Sofronie, prin minunata povestire despre viaţa Mariei Egipteanca, înduplecă pe oameni să ajungă din nou cumpătaţi, îi ridică spre Dumnezeu, îi sfătuieşte să nu mai cadă şi să nu se deznădăjduiască chiar dacă au căzut înainte în unele păcate.

Şi într-adevăr povestirea vieţii Mariei Egipteanca înfăţişează cât este de mare iubirea de oameni şi dragostea lui Dumnezeu faţă de cei care doresc din tot sufletul să se întoarcă de la păcatele lor de mai-nainte.

Canonul lui Andrei Criteanul se numeşte Canonul cel mare poate şi din pricina ideilor şi gândurilor înalte ce le cuprinde, căci într-adevăr alcătuitorul lui este iscusit şi l-a compus într-un chip nespus de frumos, dar şi pentru că acest canon, spre deosebire de celelalte canoane care au câte treizeci de tropare şi chiar mai puţine, are două sute cinzeci de tropare şi fiecare din tropare pricinuieşte nespusă plăcere.

Prin urmare cu foarte bună socoteală şi potrivit a fost aşezat în marele post de patruzeci de zile acest mare Canon, care are multă umilinţă, Părintele nostru Andrei a fost cel dintâi care a adus la Constantinopol acest prea frumos şi mare canon odată cu viaţa cuvioasei Maria, când a fost trimis de Teodor, patriarhul Ierusalimului, să fie de ajutor la al şaselea sobor ecumenic.

Cu acest prilej a luptat în chipul cel mai strălucit împotriva monoteliţilor, şi cu toate că era simplu monah a fost rânduit în clerul Bisericii din Constantinopol. Apoi a fost făcut diacon şi a fost însărcinat cu purtarea de grijă a orfanilor.

După puţină vremea ajuns arhiepiscopul Cretei.

Mai pe urmă ajungând aproape de locul numit Ieriso din Mitilina, a călătorit spre Domnul, tocmindu-şi bine scaunul său.

Pentru rugăciunile Sfântului Andrei, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte. Amin.

[După aceasta cântăm Fericirile cu închinăciuni, glasul al 6-lea:

Stih: Întru împărăţia Ta, pomeneşte-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Pe tâlharul l-ai făcut, Hristoase, locuitor Raiului; pe cel ce a strigat pe Cruce către Tine: Pomeneşte-mă! Învredniceşte-mă şi pe mine, nevrednicul, pocăinţei acestuia.

Stih: Fericiţi cel săraci cu duhul că a acelora este Împărăţia Cerurilor.

Auzit-ai, suflete al meu, de Manoe, că a ajuns la arătare dumnezeiască şi a luat atunci rodul făgăduinţei din cea stearpă; să urmăm bunei credinţe a acestuia.

Stih: Fericiţi cei ce plâng că aceia se vor mângâia.

Râvnind lenevirii lui Samson, suflete, ţi-ai tuns tăria lucrurilor tale, dându-ţi celei de alt neam viaţa întreagă şi fericită, pentru iubirea poftei.

Stih: Fericiţi cel blânzi că aceia vor moşteni pământul.

Cel ce a biruit mai-nainte cu falca măgarului pe cei de alt neam, acum se află prădat de patimă; ci fugi, suflete al meu, de asemănare, de fapta şi de slăbirea lui.

Stih: Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetoşează de dreptate că aceia se vot sătura.

Varac şi Ieftaie, voievozii, s-au ales judecătorii lui Israil, cu care împreună şi Debora cea cu minte bărbătească. Deci, îmbărbătându-te, suflete, cu vitejiile acelora, întăreşte-te.

Stih: Fericiţi cei milostivi că aceia se vor milui.

De Iaila cea vitează ai înţeles, suflete al meu, care a înţepat pe Sisera mai-nainte şi a făcut mântuire; auzi parul, prin carele ţie Crucea se însemnează.

Stih: Fericiţi cei curaţi cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Jertfeşte, suflete, jertfă de laudă, adă fapta bună ca o fiică mai curată decât a lui Ieftaie; şi junghie ca o jertfă Domnului tău patimile cele trupeşti.

Stih: Fericiţi făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Înţelege, suflete al meu, ce este lâna lui Ghedeon; primeşte rouă din cer şi te pleacă, precum câinele, de bea apă, care curge din lege prin stoarcerea Scripturii.

Stih: Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate că a acelora este Împărăţia Cerurilor.

Osânda lui Eli, preotul, ai luat, suflete al meu, pentru lipsa minţii, suferind a lucra întru tine patimile, ca şi acela pe feciorii cei fărădelege.

Stih: Fericiţi veţi fi când vă vor ocărî pe voi şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine.

Între judecători, levitul cu socoteală şi-a împărţit femeia la cele douăsprezece neamuri, suflete al meu; ca să vădească spurcăciunea cea fărădelege a neamului lui Veniamin.

Stih: Bucuraţi-vă şi vă veseliţi că plata voastră multă este în ceruri.

Iubitoarea de curăţie Anna, rugându-se numai buzele, şi-a mişcat spre laudă, iar glasul ei nu se auzea; şi de aceea, măcar că era stearpă, a născut fiu vrednic rugăciunii ei.

Stih: Pomeneşte-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Număratu-s-a îrtre judecători feciorul Annei, marele Samuil, carele s-a hrănit în casa Domnului. Aceluia râvneşte, suflete al meu; şi judecă lucrurile tale mai-nainte decât ale altora.

Stih: Pomeneşte-ne pe noi, Stăpâne, când vei veni întru Împărăţia Ta.

Alegându-se David spre împărăţie, ca un împărat s-a uns, din corn, cu dumnezeiescul mir. Deci şi tu, suflete al meu, de pofteşti Împărăţia cea de sus, în loc de mir, te unge cu lacrimi.

Stih: Pomeneşte-ne pe noi, Sfinte, când vei veni întru Împărăţia Ta.

Miluieşte zidirea Ta, milostive; milostiveşte-Te spre făptura mâinilor Tale şi iartă tuturor greşiţilor şi mie, celui ce am călcat poruncile Tale mai mult decât toţi.]

Fericirile

[Întru împărăţia Ta, pomeneşte-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.
Fericiţi cel săraci cu duhul că a acelora este Împărăţia Cerurilor.
Fericiţi cei ce plâng că aceia se vor mângâia.
Fericiţi cel blânzi că aceia vor moşteni pământul.
Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetoşează de dreptate că aceia se vot sătura.
Fericiţi cei milostivi că aceia se vor milui.
Fericiţi făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate că a acelora este Împărăţia Cerurilor.
Fericiţi veţi fi când vă vor ocărâ pe voi şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine.
Bucuraţi-vă şi vă veseliţi că plata voastră multă este în ceruri.]

Slavă..., a Treimii

Împreună şi naşterii celei fără de început şi purcederii mă închin: Tatălui, cela ce a născut, slăvesc pe Fiul, cela ce s-a născut, laud pe Duhul Sfânt, cel ce străluceşte împreună cu Tatăl şi cu Fiul.

Şi acum..., a Născătoarei

Naşterii tale, celei mai presus de fire, ne închinăm, nedespărţind slava cea după fire a pruncului tău, Născătoare de Dumnezeu; că Cel ce este unul după faţă, se mărturiseşte îndoit după fire.

Cântarea a 7-a

Irmos: Greşit-am; fărădelege am făcut; nu ne-am îndreptat înaintea Ta; nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă. Ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşit-am; păcătuit-am şi am lepădat porunca Ta; că întru păcate m-am zămislit şi am adus rănilor mele rană. Ci Tu mă miluieşte, ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cele ascunse ale inimii mele, le-am mărturisit Ţie, Judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi şi necazul meu şi ia aminte acum la judecata mea; şi Tu mă miluieşte, ca un îndurat, Dumnezeul părinţilor.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Saul oarecând, dacă a pierdut asinii tatălui său, suflete, degrab a aflat împărăţia după întâmplare; ci păzeşte-te, să nu greşeşti, alegând mai cu dinadinsul poftele tale cele dobitoceşti, decât împărăţia lui Hristos.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

David, dumnezeiescul părinte, de a şi greşit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata prea curviei săgetându-se şi cu suliţa robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri boleşti, din pornirile cele din voia ta.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Împreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat preacurvia cu uciderea; dar îndată îndoită pocăinţă a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

David oarecând a însemnat cântarea, scriind-o ca într-o icoană, prin care-şi mustră fapta care a lucrat, strigând: Miluieşte-mă ! Că Ţie unuia am greşit, Dumnezeului tuturor; însuţi mă curăţeşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Purtându-se sicriul (chivotul) în car, când s-au întors junincile, numai cât s-a atins Zan acela de dânsul, s-a certat de mânia lui Dumnezeu. Deci, de îndrăzneala aceluia fugind, suflete, cinsteşte bine cele dumnezeieşti.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Auzit-ai de Abesalom cum s-a sculat împotriva firii. Cunoscut-ai faptele lui cele spurcate, cu care a batjocorit patul lui David, tatălui său; ci şi tu ai urmat pornirilor lui celor de patimi şi iubitoare de desfătări.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Supus-ai trupului tău vrednicia ta cea nerobită şi ca alt Ahitofel aflând pe vrăjmaşul, suflete, te-ai plecat după sfaturile lui; ci le-a risipit pe acestea însuşi Hristos, ca tu să te mântuieşti adevărat.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Solomon cel minunat, cel plin de darul înţelepciunii, acesta făcând vicleşug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s-a depărtat de la Dânsul; căruia şi tu ţi-ai asemănat blestemata ta viaţă, suflete.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De desfătările poftelor sale silindu-se, s-a întinat, vai mie! iubitorul înţelepciunii, iubitor de femei desfrânate făcându-se şi înstrăinat de la Dumnezeu; căruia tu, o, suflete, ai urmat cu gândul, prin dezmierdări spurcate.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Lui Roboam, celui ce n-a ascultat sfatul tatălui său, ai râvnit, suflete, împreună şi lui Ieroboam, slugii celei rele, ce s-a viclenit oarecând; ci fugi de asemănarea lor şi strigă lui Dumezeu: Greşit-am, miluieşte-mă!

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Necurăţirilor lui Ahaav ai râvnit, sufletul meu! Vai mie! Te-ai făcut locaş spurcăciunilor trupeşti şi vas urât patimilor. Ci dintru adâncul tău suspină şi spune lui Dumnezeu păcatele tale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ars-a Ilie oarecând pe cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat şi pe proorocii cei de ruşine ai Isabelei, spre mustrarea lui Ahaav. Ci fugi, suflete, de asemănarea acestor doi şi te întăreşte.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Încuiatu-s-a ție cerul, suflete, şi foamete de la Dumnezeu te-a cuprins, de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul ca şi Ahaav oarecând. Ci sareptencei asemănându-te, hrăneşte sufletul proorocului.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Greşalele lui Manase ţi-ai câştigat cu voinţa, suflete, punând ca nişte chipuri patimile şi înmulţind idolii; ci pocăinţei lui râvnind cu osârdie, câştigă-ţi umilinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cad înaintea Ta şi aduc Ţie, ca nişte lacrimi, cuvintele mele; greşit-am, precum nici păcătoasa n-a greşit; şi am făcut fărădelege ca nimenea altul pe pământ. Ci fie-Ţi milă, Stăpâne, de făptura Ta şi iarăşi mă cheamă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Îngropat-am chipul Tău şi am stricat porunca Ta; toată podoaba mi s-a întunecat şi cu patimile mi s-a stins făclia, Mântuitorule. Ci milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cântă David.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Întoarce-te, căieşte-te, descoperă cele ascunse, grăieşte lui Dumnezeu cel ce ştie toate, însuţi Mântuitorule, Tu ştii cele ascunse ale mele; ci însuţi Tu mă miluieşte, precum cântă David, după mare mila Ta.

Alt Canon

Cântarea a 7-a

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Stinsu-s-au zilele mele ca visul celui ce se deşteaptă. Pentru aceasta ca Ezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge anii vieţii. Dar care Isaie va să stea pentru tine, suflete ? Fără numai Dumnezeul tuturor.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strigând către prea curata Maica lui Dumnezeu mai-nainte, ai gonit turbarea poftelor celor cu sila supărătoare şi ai ruşinat pe vrăjmaşul cel ce te-a viclenit. Ci dă-mi acum ajutor întru necazuri şi mie, robului tău.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Hristos, pe carele ai iubit, de carele ai dorit, pentru carele ţi-ai topit trupul, cuvioasă, roagă-L acum pentru noi, robii tăi; ca fiind milostiv nouă tuturor, să ne dea viaţă paşnică, celor ce-L cinstim pe El.

Pripeala: ***Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe piatra credinţei întăreşte-mă cu rugăciunile tale, părinte, îngrădindu-mă cu frica cea dumnezeiască şi pocăinţă dăruieşte-mi mie acum, rogu-mă, Andreie; şi mă mântuieşte de cursa vrăjmaşilor celor ce mă caută pe mine.

Slavă..., a Treimii

Treime neamestecată, nedespărţită, de o fiinţă, Unime sfântă; lumini şi lumină, şi trei sfinte, şi unul sfânt, se laudă Treimea, Dumnezeu. Ci laudă şi prea slăveşte, suflete, viaţa şi vieţi, pe Dumnezeul tuturor.

Şi acum..., a Născătoarei

Lăudămu-te, bine-te-cuvântăm, închinămu-ne ţie, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe unul din Treimea cea nedespărţită, pe Fiul şi Dumnezeu; şi tu singură ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cereşti.

Şi iarăşi **Irmosul:** Greşit-am; fărădelege am făcut; nu ne-am îndreptat înaintea Ta; nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă. Ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

[Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul slavei, Cel fără început, de carele se înfricoşează puterile cereşti şi se cutremură cetele îngereşti, preoţi lăudaţi-L, popoare prea-înălţaţi-L întru toţi vecii.

Ca nişte cărbuni ai focului celui fără materie ardeţi patimile mele cele uscăcioase, aprinzând întru mine acum dorul dragostei celei dumnezeieşti, apostoli.

Să cinstim trâmbiţele cuvântului, cele cu glasuri bune, prin care au căzut zidurile cele neîntărite ale vrăjmaşului şi s-au întărit turnurile cunoştinţei de Dumnezeu.

Sfărâmaţi chipurile patimilor sufletului meu, cei ce aţi sfărâmat capiştile şi idolii vrăjmaşului, Apostoli ai Domnului, cei ce sunteţi biserici sfinte.

A Născătoarei

Încăput-ai pe Cel neîncăput din fire; purtat-ai pe Cel ce poartă toate; hrănit-ai cu lapte, curată, pe Cel ce hrăneşte făptura, pe Hristos Dătătorul de viaţă.

Altă Tricântare

Irmos acelaşi:

Cu meşteşugirea cea înaltă a Duhului, aţi zidit toată Biserica, Apostoli ai lui Hristos; întru care binecuvântaţi pe Hristos în veci.

Trâmbiţând cu trâmbiţa învăţăturilor, au surpat Apostolii toată înşelăciunea idolească, înălţând pe Hristos întru toţi vecii.

Apostoli, cei ce sunteţi bună adunare, păzitori ai lumii, locuitori cereşti, mântuiţi-ne din primejdii pe noi, care vă lăudăm pururea.

A Treimii

Dumnezeiască stăpânie cea întreit strălucitoare şi prealuminată, fire întocmai slăvită şi de un scaun, Părinte Atotfăcătorule, Fiule şi Duhule cel dumnezeiesc; pe Tine Te laud în veci.

A Născătoarei

Ca pe un scaun cinstit şi prea înălţat, să lăudăm neîncetat, popoare, pe Maica lui Dumnezeu, pe ceea ce singură este după naştere Maică şi fecioară.]

Alt Canon

Cântarea a 8-a

Irmos, al Canonului celui mare: Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-L, bine-L-cu-vântaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Miluieşte-mă pe mine cel ce am greşit; Mântuitorule, ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Primeşte-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc; miluieşte-mă pe mine cel ce strig: Greşit-am Ţie, mântuieşte-mă; nelegiuit-am, miluieşte-mă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ilie, cela ce s-a purtat în car, suindu-se în căruţa bunătăţilor, s-a înălţat ca spre cer oarecând, mai presus de cele pământeşti; deci la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Curgerea Iordanului oarecând a stătut de o parte şi de alta, prin lovirea cojocului lui Ilie prin Elisei; iar tu, o, suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit, pentru neînfrânare.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Elisei luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat de la Domnul dar îndoit; iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai împărtăşit, pentru neînfrânare.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Somaniteanca oarecând a primit pe cel drept cu gând bun; Iar tu, o, suflete, n-ai adus în casă nici străin, nici călător. Pentru aceasta te vei lepăda afară din cămară, tânguindu-te.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Minţii celei spurcate a lui Ghiezi pururea te-ai asemănat, ticăloase suflete; a căruia iubire de argint leapădă-o măcar la bătrâneţe. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutăţile tale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit o ai luat; că cele necuvioase cugeţi şi cele fărădelege faci; lasă cele ce ai şi aleargă la pocăinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De niniviteni ai auzit, suflete, că s-au pocăit către Dumnezeu cu sac şi cu cenuşă; acestora n-ai urmat, ci te-ai arătat mai rău decât toţi cei ce au greşit mai-nainte de lege şi după lege.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit, suflete, carele a plâns cu tânguire cetatea Sionului şi lacrimi a vărsat. Urmează vieţii lui celei plângătoare şi te vei mântui.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Iona a fugit în Tars, cunoscând mai-nainte întoarcerea ninivitenilor, că a cunoscut ca un prooroc milostivirea lui Dumnezeu; pentru că se ferea să nu mintă proorocia lui.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De Daniil ai auzit, o, suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înţeles cum tinerii cei ce au fost cu Azaria au stins prin credinţă văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe toţi cei din legea veche i-am adus ţie, suflete, spre pildă; urmează faptelor iubite de Dumnezeu ale drepţilor şi fugi de păcatele celor vicleni.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluieşte-mă şi mă scapă de foc şi de groaza ce voi să petrec la judecată, după dreptate; iartă-mă mai-nainte de sfârşit, prin fapte bune şi prin pocăinţă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Ca tâlharul strig Ţie; pomeneşte-mă, ca Petru plâng cu amar; iartă-mă, Mântuitorule! Strig ca vameşul, lăcrimez ca păcătoasa. Primeşte-mi tânguirea, ca oarecând a hananeencei.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tămăduieşte putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, unule tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare şi untdelemn şi vin, lucrurile cele de pocăinţă şi umilinţă cu lacrimi.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hananeencei şi eu urmând, strig: miluieşte-mă, Fiul lui David ! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sânge; plâng ca Marta şi ca Maria pentru Lazăr.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Alabastru cu lacrimi turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca nişte mir, strig ca păcătoasa care cerea milă; rugăciune aduc şi cer să iau iertare.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

De n-a şi greşit nimenea precum eu, totuşi primeşte-mă milostive, Mântuitorule şi pe mine carele cu frică mă pocăiesc şi cu dragoste strig: Greşit-am Ţie unuia, nelegiuit-am, miluieşte-mă.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Milostiveşte-Te, Mântuitorule, spre zidirea Ta şi mă caută ca un păstor pe mine, oaia cea pierdută, şi rătăcit fiind, răpeşte-mă de la lup şi mă fă oaie întru păşunea oilor Tale.

Alt Canon

Cântarea a 8-a

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Când vei şedea Judecător, ca un milostiv, şi vei arăta slava Ta cea înfricoşată, Hristoase, o ! ce frică va fi atunci. Cuptorul arzând şi toţi temându-se de nesuferită (înfricoşată) judecata Ta.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi !***

Maica luminii celei neapuse, pe tine luminându-te, te-a dezlegat de întunericul păcatelor; de unde primind tu darul duhului, luminează Marie pe cei ce te laudă cu credinţă.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Minune nouă, cu adevărat, văzând întru tine, maică, dumnezeiescul Zosima s-a spăimântat; că înger în trup vedea şi cu totul de minune s-a umplut, lăudând pe Hristos în veci.

Pripeala: ***Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Ca cela ce ai îndrăzneală către Domnul, Andreie cinstite, lauda Cretei, pe tine te rog; roagă-te, ca să aflu acum dezlegare de legătura fărădelegii prin rugăciunile tale, ca cela ce eşti învăţător pocăinţei şi mărirea cuvioşilor.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Părinte Cela ce eşti fără început, Fiule cel împreună fără de început, Mângâietorule cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu şi făcător, Treime unime, miluieşte-mă.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca din nişte vopsele mohorâte s-a ţesut trupul lui Emanuil înlăuntru în pântecele tău, prea curată, ceea ce eşti porfiră înţelegătoare; pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântând şi prea înălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Irmosul: Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se cutremură heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi zidirea, lăudaţi-L, bine-L-cuvântaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

[Cântarea a 9-a, glasul al 8-lea,

Irmos: Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, cei mântuiţi prin tine, cu cetele cele fără de trupuri slăvindu-te pe tine.

Apostoli, cei ce v-aţi arătat izvoare de ape mântuitoare, răcoriţi sufletul meu cel topit de setea păcatului.

Pe mine, cela ce înot în noianul pierzării şi sunt cufundat, mântuieşte-mă, Doamne, cu dreapta ta, ca şi pe Petru.

Ca cei ce sunteţi sarea învăţăturilor celor dulci, uscaţi putrejunea gândului meu şi goniţi întunericul necunoştinţei.

A Născătoarei

Ca una ce ai născut bucuria, dă-mi plângere, prin care să pot afla mângâiere, dumnezeiască Stăpână, în ziua cea viitoare.

Altă Tricântare

Irmos: Pe tine, ceea ce eşti mijlocitoare între cer şi între pământ, toate neamurile te fericim; că trupeşte a locuit întru tine plinirea Dumnezeirii, Fecioară.

Cu cântări te slăvim pe tine, adunare lăudată a Apostolilor, că v-aţi arătat lumii luminători, depărtând înşelăciunea.

Cu mreaja voastră cea evanghelicească vânând peşti cuvântători, îi aduceţi pururea mâncare lui Hristos, fericiţi Apostoli.

Aduceţi-vă aminte pentru noi, Apostoli, întru rugăciunea voastră către Dumnezeu, ca să ne ferim de toată ispita, rugămu-vă, noi care vă lăudăm cu dragoste.

A Treimii

Pe Tine, Unimea cea în trei feţe, Părinte, Fiule şi Duhule, pe un Dumnezeu de o fiinţă laud; pe Treimea cea întocmai puternică şi fără început.

A Născătoarei

Pe tine, Născătoare de prunc şi Fecioară, toate neamurile te fericim, ca cei ce am scăpat prin tine din blestem; că ai născut pe Domnul, bucuria noastră.]

Alt Canon

Cântarea a 9-a

Irmos al Canonului cel mare: Naşterea zămislirii celei fără de sământă este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică, Mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te slăvim.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Mintea s-a rănit, trupul s-a trândăvit, duhul boleşte; cuvântul a slăbit, viaţa s-a omorât, sfârşitul este lângă uşi. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni Judecătorul să cerce (cerceteze) ale tale?

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Adusu-ţi-am aminte, suflete, de la Moise facerea lumii, şi toată Scriptura cea aşezată de acela; care îţi povesteşte ţie de cei drepţi şi de cei nedrepţi; din care celor de al doilea, adică celor nedrepţi ai urmat, o, suflete, greşind lui Dumnezeu, iar nu celor dintâi.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Legea a slăbit, nu lucrează Evanghelia, şi toată Scriptura întru tine nu este băgată în seamă; profeţii au slăbit şi tot cuvântul celui drept. Şi rănile tale, o, suflete, s-au înmulţit, nefiind doctor să te vindece.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pildele Scripturii celei noi îţi aduce ţie, ca să te ducă pe tine, suflete, spre umilinţă; râvneşte dar drepţilor, iar de păcătoşi te leapădă şi îmblânzeşte pe Hristos cu rugăciunile, cu postul, cu curăţia şi cu smerenia.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hristos s-a făcut om, chemând la pocăinţă pe tâlhari şi pe desfrânate. Suflete, pocăieşte-te, că s-a deschis uşa Împărăţiei acum şi o apucă mai-nainte fariseii şi vameşii şi prea curvarii, pocăindu-se.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hristos s-a făcut om, împreunându-se cu mine prin trup şi toate câte sunt ale firii cu voia le-a plinit, afară de păcat; arătându-ţi ţie, o, suflete, pilda şi închipuirea smereniei sale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hristos pe vrăjitori (magi) i-a mântuit, pe păstori i-a chemat, mulţimea pruncilor o a făcut mucenici, pe bătrânul l-a slăvit, şi pe văduva cea bătrână. Cărora n-ai râvnit, suflete, nici lucrurilor, nici vieţii; ci vai ţie, când te vei judeca!

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Postind Domnul patruzeci de zile în pustie, mai pe urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi; de va năvăli asupra ta vrăjmaşul, cu postul departe îl goneşte de la picioarele tale.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hristos s-a ispitit, diavolul îl ispitea, arătându-I pietrele ca să le facă pâini. În munte L-a suit să vadă toate împărăţiile lumii într-o clipeală. Teme-te, o, suflete, de înşelăciune; trezeşte-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeşnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă a glăsuit, predicând pocăinţă: Irod a făcut fărădelege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fărădelege, ci cuprinde pocăinţa.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

În pustie a locuit Mergătorul înainte al darului, şi Iudeea toată şi Samaria auzind au alergat, şi şi-au mărturisit păcatele lor, botezându-se voioşi; cărora tu, suflete, n-ai urmat.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Nunta cinstită este şi patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat mai-nainte, ospătându-se trupeşte şi în Cana Galileei la nuntă apa în vin prefăcând; arătând întâia minune, ca tu să te prefaci, o, suflete.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Hristos a întărit pe slăbănogul cel ce şi-a ridicat patul şi pe tânărul cel mort l-a înviat; pe fiul văduvei şi pe al sutaşului şi samarinencei, arătându-se, a închipuit mai-nainte ţie, suflete, slujba cea întru Duhul.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Pe ceea ce-i curgea sânge a tămăduit-o Domnul cu atingerea de poala Lui; pe cei leproşi i-a curăţit, pe orbi i-a luminat şi pe cei şchiopi i-a îndreptat; pe surzi, pe muţi şi pe cea gârbovită până la pământ i-a tămăduit cu cuvântul; ca tu să te mântuieşti, ticăloase suflete.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Bolile tămăduind, săracilor bine a vestit Hristos-Cuvântul. Pe şchiopi i-a vindecat, împreună cu vameşii a mâncat, cu păcătoşii s-a amestecat; sufletul fetei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Vameşul s-a mântuit şi păcătoasa s-a înţelepţit; iar fariseul lăudându-se, s-a osândit. Că vameşul striga: milostiveşte-Te; şi păcătoasa: miluieşte-mă. Iar fariseul se trufea strigând: Dumnezeule, mulţumescu-Ţi, şi celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Zacheu vameş a fost, dar s-a mântuit; şi fariseul Simon s-a smintit şi păcătoasa şi-a luat dezlegare de iertare, de la Cel ce are puterea a ierta păcatele; căreia sârguieşte de urmează, suflete.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

N-ai râvnit păcătoasei, o, ticălosul meu suflet, care luând alabastrul cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domului şi cu părul le-a şters. Căci i-a rupt zapisul păcatelor ei celor de demult.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Cetăţile cărora le-a dat Hristos buna vestire, ştii, suflete al meu, cum s-au blestemat; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; care asemănându-le Stăpânul cu Sodoma, până la iad le-a osândit.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Să nu te arăţi, o, suflete al meu, mai rău pentru deznădăjduire, auzind credinţa hananeencei, pentru care cu cuvântul lui Dumnezeu s-a tămăduit fiica ei. Strigă din adâncul inimii, ca şi aceea lui Hristos: Fiul lui David, mântuieşte-mă şi pe mine.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Milostiveşte-Te, mântuieşte-mă, Fiul lui David, miluieşte-mă Cel ce ai tămăduit cu cuvântul Tău pe cei îndrăciţi, şi glasul cel milostiv, ca şi tâlharului, grăieşte-mi: Amin zic ţie, cu Mine vei fi în Rai, când voi veni întru slava Mea.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Tâlharul Te-a hulit; tâlharul ca Dumnezeu Te-a cunoscut! Că amândoi împreună pe Cruce erau spânzuraţi. Dar, o, mult îndurate! Ca şi tâlharului celui credincios, carele Te-a cunoscut pe Tine Dumnezeu, deschide-mi şi mie uşa slăvitei Tale împărăţii.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Făptura s-a mâhnit văzându-Te răstignit; munţii şi pietrele de frică s-au despicat, pământul s-a cutremurat şi iadul s-a golit; şi s-a întunecat lumina zilei văzându-Te pe Tine, Iisuse, cu trupul pe Cruce pironit.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Roduri vrednice de pocăinţă să nu ceri de la mine; că tăria mea întru mine a lipsit. Dăruieşte-mi inimă pururea umilită şi sărăcie duhovnicească; ca să-Ţi aduc acestea ca o jertfă primită, unule Mântuitorule.

Pripeala: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă.***

Judecătorul meu şi cunoscătorule, Cela ce vei să vii iarăşi cu îngeri să judeci lumea toată; atunci văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostiveşti şi să mă miluieşti, Iisuse, pe mine carele am greşit mai mult decât toată firea omenească.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Toate cetele îngereşti şi adunările omeneşti le-ai spăimântat (uimit) cu viaţa ta cea minunată; ca cei fără de trup vieţuind şi firea covârşind; pentru care ca şi cum ai fi fost fără materie, te-ai suit cu picioarele pe apă, Marie şi Iordanul ai trecut.

Pripeala: ***Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Fă milostiv pe Ziditorul pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine, cuvioasă maică, să ne ferească de răutăţi şi de necazurile care ne împresoară. Ca mântuindu-ne, să slăvim neîncetat pe Domnul, cel ce te-a slăvit pe tine.

Pripeala: ***Cuvioase părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Andreie cinstite şi părinte de trei ori fericite păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne ferim de toată mânia, necazul şi stricăciunea şi de greşeli necuvioase, noi cei ce cinstim pururea pomenirea ta cu credinţă.

Slavă..., a Treimii

Treime Sfântă, ceea ce eşti de o fiinţă, Unime în trei ipostasuri, pe Tine Te lăudăm; pe Tatăl lăudând, pe Fiul slăvind şi Duhului închinându-ne, unui Dumnezeu într-o fire cu adevărat; vieţii şi vieţilor, împărăţiei celei fără de început.

Şi acum..., a Născătoarei

Cetatea ta păzeşte-o, prea curată Născătoare de Dumnezeu; că întru tine aceasta cu credinţă împărăţind, întru tine se şi întăreşte, şi prin tine biruind, înfrânge toată supărarea, robeşte pe vrăjmaşi şi îndreptează pe supuşii ei.

Şi iarăşi **Irmosul:** Naşterea zămislirii celei fără de sământă este netâlcuită; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică, Mireasă a lui Dumnezeu cu dreaptă credinţă te slăvim.

Luminânda glasului (de trei ori)

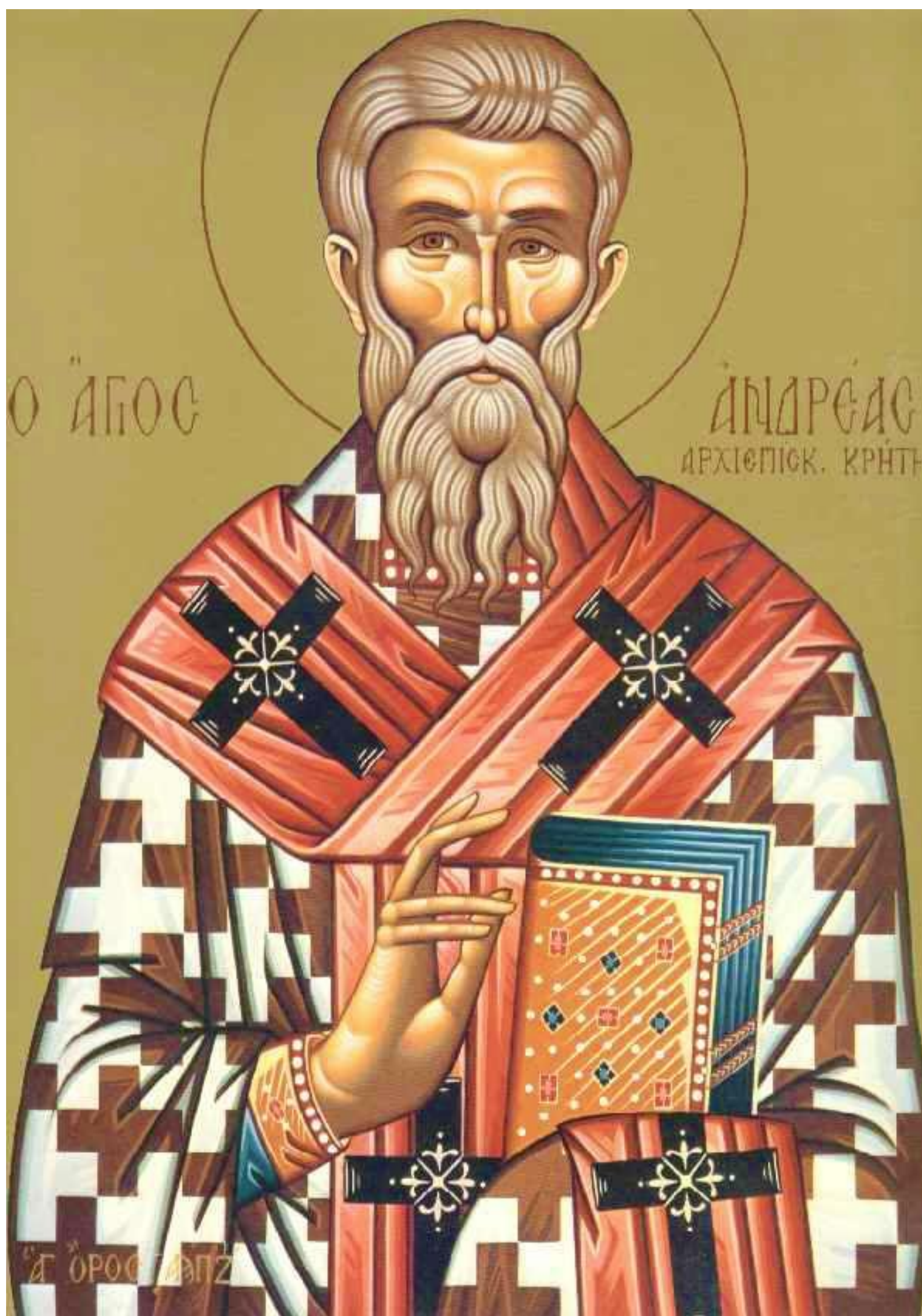
La Stihoavnă

Stihira de două ori, glasul al 8-lea: Căzând în căile cele tâlhăreşti, suflete al meu, rău te-ai rănit de păcatele tale, dându-te vrăjmaşilor celor neînţelegători; ci având vreme acum cu umilinţă: Nădejdea celor fără de nădejdie, viaţa celor deznădăjduiţi, Mântuitorule, ridică-mă şi mă mântuieşte.

Martirica: Cu platoşa credinţei îmbrăcându-vă bine şi cu chipul Crucii într-armându-vă, ostaşi viteji v-aţi arătat; tiranilor bărbăteşte aţi stătut împotrivă şi înşelăciunea diavolului aţi surpat; biruitori făcându-vă, cununilor v-aţi învrednicit. Rugaţi-vă lui Hristos pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Primeşte suspinurile robilor tăi, prea curată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, şi te roagă neîncetat, să se dăruiască nouă pace şi dezlegare de păcate.

Trâmbiţând luminat dumnezeieştile cântări, cele cu dulceaţă, te-ai arătat luminător prea luminat lumii, cu lumina Treimii strălucind, cuvioase Andrei, pentru aceasta, toţi grăim către tine: nu înceta să te rogi pentru noi toţi.